

DEN *danske*
STJERNE

Nr. 4 • April 1969 • 118. Årgang

Det inspirerende budskab

AF JOHN LONGDEN, Assistent til De Tolvs Råd.

Det er rimeligt at gisne, at der i Kirken i dag vil blive kaldet adskillige tusinde medlemmer, unge og gamle, til ledende stillinger og arbejde i deres respektive grene, warder, stave og missioner.

Må jeg antyde, at der hviler en højtidelig pligt på begge grupper til at bringe en dejlig, åndelig fred til jorden.

Herren sagde, henvendt til Profeten Joseph Smith: „Bered jer, bered jer for det, som skal komme; thi Herren er nær.“ (L.&P. 1:12).

Den hellige skrift er fuld af formaninger om at „berede os selv og vore medmenesker til det gode liv her og på den anden side.“

„Hør og giv agt: En røst, som er sendt fra det høje, som er mægtig og vældig, lyder til Jordens ender, ja, råber til menneskene: Bered Herrens vej, gør Hans stier jævne.“ (L.&P. 65:1).

Vort budskab til verden er, at moralsk og åndeligt mod er nødvendigt for at berede vejen. Vi kan være beredt til at møde Ham, enten vi bliver kaldet til at forlade dette liv, eller vi endnu er her ved Hans andet komme.

Jesu lignelser, Den hellige Skrift, den gamle og den nye, er fulde af formaninger om at berede os og hjælpe med til at berede vejen for andre.

Jeg beder, at vi bestandig vil være beredt og kende vor mission på jorden. ○

INDHOLDSFORTEGNELSE

Vor Hære og Frelser — Af Præsident David O. McKay . . . 99
„Hvo Finder en Duelig Hustru?“ — Af Larry H. Peer . . . 101

Søndagsskole

Lad dem selv tænke — Af Lynn Stoddard . . . 103
Nadververs for April . . . 104
Jesu Kristus — Universets Hersker — Af Ældste Marion G. Romney . . . 106
Jesu Kristus — James E. Talmage . . . 109
Det er forkert af jer ikke at kende Skrifterne — Af Ældste Marion D. Hanks . . . 111
Skrifterne — Af Præsident Joseph Fielding Smith . . . 115
„Hvis nogen af jer står tilbage i visdom“ — Af Præsident Bruce McConkie . . . 116

Bøn — Af Melvin J. Ballard . . . 119
Tro — Af Ældste Boyd K. Packer . . . 120
Omvendelse — Af Præsident A. Theodore Tuttle . . . 124
Omvendelse — Af Præsident Henry D. Moyle . . . 127
DAB — Af Præsident Paul H. Dunn . . . 128
Den Helligånds Gave — Af Præsident S. Dilworth Young . . . 132

Genealogi

Verdens-Konference om optegnelser — Af Douglas D. Palmer . . . 137

Børnenes sider

Korsfæstelsen — Af Dorothy O. Barker . . . 25
Lav en Påskehare — Af Roberta L. Fairall . . . 29
En Overraskelse til Susanne Af Lucy Parr . . . 30

Forklaring til omslaget:

Oversættelsen af pladerne, hvorpå Mormons Bog var skrevet, var en opgave, der krævede en hel del koncentration og åndelig indsigt af Profeten Joseph Smith. Maleren Dale Kilbourn har i sit maleri skildret den unge interesserede Profet i dybe tanker medens han studerer graveringerne på pladerne.

I dette nummer er der en serie artikler der omhandler „Nogle af Kirkens grundlæggende læresætninger“. Artiklerne begynder på side 105. ○

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 4 · April 1969
118. Årgang

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Don L. Christensen,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.- pr. halvår, \$ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Indlagt i dette nummer:
Tilmeldingsblanket

Vor Herre og Frelser

AF PRÆSIDENT DAVID O. MCKAY

Da Jesus Kristus, vor ældre Broder, blev født i Bethlehém, var der „i det samme . . . en mangfoldig himmelsk hærs-kare, som lovpriste Gud og sagde:

„Ere være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!“ (Luk. 2:13–14).

Lad os nu hvor påsken nærmer sig, drøfte de tre principper, som blev forkyndt ved Hans fødsel, og som har sat sit præg på Hans mission her på jorden: for det første ærbødighed overfor Gud; for det andet fred, og for det tredje god vilje mellem alle mennesker – eller udtrykt på en anden måde: guddommelighed, lykke, broderlig venlighed.

Det første princip, guddommelighed, var Jesus et eksempel på hver eneste time af sin jordiske tilværelse. Ved Jordans bred, da Han søgte dåben i begyndelsen af sin gerning, hører vi Ham sige til Johannes, forløberen: „Lad det nu ske; thi således bør vi opfylde alt, hvad ret er!“ (Matt. 3:15).

På bjerget, hvor Han blev fristet med jordisk magt og verdens rigdomme for sine fødder, hører vi Ham sige i ophøjet værdighed: „Der står skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene Ham alene.“ (Luk. 4:8).

Før Han valgte De Tolv, tilbragte Han natten i bøn og bøn-faldt sin Himmelske Fader om vejledning.

Da Han lærte disciplene at bede, indbefattede Han guddommelighed i den første bøn, idet Han sagde: „Helliget vorde dit navn.“ (Matt. 6:9).

Efter miraklet hvor Han bespiste de fem tusind trak Han sig tilbage i ensomhed for at bede. Den næste dag ser vi Ham i Kapernaum bedrøvet, fordi Han sagde, at folkeskaren ikke havde set Guds herlighed, men havde spist af brødene og var blevet mætte, for at tilfredsstille deres fysiske sult.

Ved Den sidste Nadver sagde Han, henvendt til De Tolv: „Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.“ (Joh. 17:3).

I Getsemane Have bad Jesus: „Fader . . . ske ikke min vilje, men din!“ (Luk. 22:42).

Og efter opstandelsen advarede Han: „Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader . . . og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud.“ (Johs. 20:17).

Det andet princip, fred, er blevet defineret som menneskets lykkelige, naturlige tilstand, den „første af de menneskelige velsignelser.“ Uden den kan der ikke være nogen lykke. Profeten Joseph Smith sagde: „Lykke er vor tilværelses formål og bestemmelse, og vi vil opnå den, hvis vi fortsætter ad den sti, som fører til den; og denne sti er dyd, oprigtighed, trofasthed, hellighed og at holde alle Guds befalinger.“ (Documentary History of the Church, Vol. 5, p. 134).

Jesus sagde i sin Bjergprædiken: „Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn.“ (Matt. 5:9).

Han erkendte ethvert menneskes rettigheder som grundlæggende for fred. Da han blev spurgt: „Hvad synes du? Har man lov til at give kejseren skat, eller ej?“ svarede Han: „Vis mig skattens mønt! De rakte Ham en denar.

Han siger til dem: Hvis er det billede og den indskrift?

De svarede Ham: Kejserens. Da siger Han til dem: Så giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er.“ (Matt. 22:17–21).

Mod slutningen af sit liv her på jorden sagde Han til sine disciple: „Dette har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsel; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.“ (Johs. 16:33).

Ved samme lejlighed sagde Han: „Fred efterlader jeg jer . . . jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forhærdes ikke og være ikke modløst.“ (Joh. 14:27).

Gennem hele Hans liv var fred på Hans læber og i Hans hjerte, og da Han kom frem fra graven og viste sig for sine disciple, var Hans første hilsen: „Fred være med eder!“ (Johs. 20:19).

Den fred, som Frelseren forkyndte, er fritagelse for personlige bekymringer, for familiestridigheder, for nationale vanskeligheder. En sådan fred hentyder til den enkelte, akkurat lige så meget som den gør det til samfundet. Det menneske, som er usand mod det Kristus tilhvisker ham, mod sin samvittigheds tilskyndelser, har ikke fred. Han kan ikke have fred, når han er usand mod sit bedre jeg, når han overtræder retfærdighedens love, enten for sig selv ved at hengive sig til lidenskab eller lyster, ved at give efter for kødets fristelser, ved ikke at være til at stole på, eller ved at overtræde retfærdighedens lov, når han har med sine medmennesker at gøre.

Det tredje princip, god vilje, kan også udtrykkes som broderkærlighed. Skønt Jesus specielt gav sit budskab til Israels udvalgte hus, gjorde Han ikke forskel på landene, og der var heller ingen personsanseelse hos Ham. Da den kananæiske kvinde kom til Ham i tro og bad om en velsignelse for sin datter, svarede Han: „Kvinde, din tro er stor, det ske dig, som du vill!“ (Matt. 15:28). Han helbredte de hjælpeløse ved Betesdas dam. Den kvinde, der var grebet i synd, fik besked om at gå sin vej og ikke synde mere.

Han tilkendegav broderkærlighed ikke blot over for de fattige og hjælpeløse, men også over for de rige. Til den velhavende, men foragtede, Zakæus sagde Han: „Zakæus! skynd dig at stige ned; thi i dag bør jeg tage ind i dit hus.“ Mesteren blev budt velkommen, og Zakæus, som var inspireret som aldrig før med et ønske om broderkærlighed, sagde: „Se, Herre! Halvdelen af, hvad jeg ejer, giver jeg til de fattige; og hvis jeg har presset penge af nogen, så giver jeg det firdobbelte tilbage.“ Da Jesus så, at han havde fået Evangeliets Ånd i sit hjerte, sagde Han: „I dag er frelsen kommet til dette hus, eftersom han er en Abrahams søn.“ (Luk. 19:5, 8–9).

Dette er den Herre og Frelser som er midtpunktet i vort liv.

Jesus var de lovkyndiges overmand, helbredte de syge, hvor lægekunsten svigtede, inspirerede til den mest storslåede musik der nogensinde er skrevet, inspirerede til hundrede tusinder af bøger, inspirerede missionærer til at drage ud i hele verden; og dog finder man ikke i de områder, hvor mænd og kvinder sædvanligvis vinder deres laurbær, nogen historiker der henviser til Kristus som en, der har haft succes. Men i karakterens område var Han den Højstest!

Jesus Kristus er vor Frelser, vor Forsoner sammen med Faderen. Som Apostlen Peter forkyndte: „Og der er ikke frelse i nogen anden; thi der er ikke under himlene give mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses.“ (Ap. G. 4:12). ○

„Hvo Finder en Duelig Hustru?“

AF LARRY H. PEER

I en diskussion fornylig med min klasse af studenter angående kvindens rolle, som den skildres i det tyvende århundredes litteratur, opdagede jeg, at i vor „forvredne tid“ er der ikke blot stor bekymring over kvindelighedens forsvundne ideal, men en grundlæggende fortvivlelse i mange unge menneskers hjerte angående selve begrebet dyd. At disse problemer har været hos os i en eller anden grad i alle tidsaldrer er tydeligt, men hver enkelt generation må for sig selv undersøge konflikterne, og for denne generation synes konflikterne særlig store.

Medens klassen talte om de mærkelige og fjerne heltinder, de læste om, var der en af studenterne, som påpegede disse problemers tidløse og altomfattende natur; han sagde at forfatteren til Ordsprogenes Bog, langt tilbage på Det gamle Testaments tid, i sandhed på en god måde, havde fremstillet det spørgsmål, som er så virkeligt for os i dag, „Hvo finder en duelig hustru?“

Idealet er evigt

Når vi retter blikket mod det 31. kapitel i Ordsprogenes Bog, finder vi anført egenskaberne hos en duelig kvinde og en beskrivelse af den kvindelige dyds sande væsen.

„Hvo finder en duelig hustru? Hendes værd står langt over perleens.

Hendes husbonds hjerte stoler på hende, på vinding skorter det ikke.

Hun gør ham godt og intet ondt alle sine levedage.

Hun sørger for ild og hør, hun bruger sine hænder med lyst.

Hun er som en købmands skibe, sin føde henter hun langvejsfra.

Endnu før dag står hun op og giver huset mad, sine piger deres tilmålte del.

Hun tænker på en mark og får den, hun planter en vingård, for hvad hun har tjent.

Hun bæltter sin hofte med kraft, lægger styrke i sine arme.

Hun skønner, hendes husholdning lykkes, hendes lampe går ikke ud om natten.

Hun rækker sine hænder mod rokken, fingrene tager om tænen.

Hun rækker sin hånd til den arme, rækker armene ud til den fattige.

Af sne har hun intet at frygte for sit hus, thi hele hendes hus er klædt i skarlag.

Tæpper laver hun sig, hun er klædt i byssus og purpur. Hendes husbond er kendt i portene, når han sidder blandt landets ældste.

Hun væver linned til salg og sælger bæltter til kræmmeren.

Klædt i styrke og hæder går hun morgendagen i møde med smil.

Hun åbner munden med visdom, med mild vejledning på tungen.

Hun våger over husets gænge og spiser ej ladheds brød.

Hendes sønner står frem og giver hende pris, hendes husbond synger hendes lov:

„Mange duelige kvinder findes, men du står over dem alle!“

Ynde er svig og skønhed skin; en kvinde, som frygter Herren, skal roses.

Lad hende få sine hænders frugt, hendes gerninger synger hendes lov i portene.” (Ordsp. 31:10–31).

Vore dages profeter har bekræftet det sunde, der ligger i denne gamle kraftpræstation, og har vist at det kvindelige ideal er lige så evigt og uforanderligt som alle andre principper i Evangeliet.

Vers 10 til 31 i Ordsprogenes Bog udgør et velskrevet digt, som er interessant, ikke blot fordi det skildrer emnet duelighed, men også for de oplysninger det beretter om angående de huslige pligter på den tid og det ansvar som hustruen havde som husmoder i det gamle Israel. Vi kan gå ud fra, at forfatteren til Ordsprogene havde til hensigt at give et kursus i „anvendt religion“, så at sige, og hans skrivelser var beregnet til at opfylde den samme funktion, som mange af vor Kirkes lektiehefter har i dag. Han ønskede at oprette kontakt med sine læsere ved at henvise til samfundets skikke og de velkendte tildragelser i dagliglivet. Den sunde fornuft, som åbenbares i det 31. kapitel, er især værdifuld for det 20. århundredes læser, da dette kloge digt er lige så gyldigt og rigtigt i dag som det var den gang.

„Hvo finder er duelig hustru?“ Skriften siger, at „hendes værd står langt over perleens“ (verdslig rigdom). Men velsignet er den kvinde, som er sand, for „hendes husbonds hjerte stoler på hende.“ (Ordsp. 31:10, 11).

Præsident McKay har mange gange sagt: „Ydre prydelser alene kan behage mange overfladiske beundreres følelser; sjælens prydelser og kyskheden i sand kvindelighed vil i den sande manddoms sjæl vække det evige princip, som en dag vil forløse verden.“

En duelig kvinde er **pålidelig**. Hendes mand ved, at „hun gør ham godt og intet ondt alle sine levedage.“ (Ordsp. 31:12).

„En der gør godt“

En af de bedste egenskaber hos en duelig kvinde er, at hun er „en der gør godt.“ Gentagne gange, både i Det gamle og i Det nye Testamente, findes der slående paralleller på dette. Som i et tidligere vers i Ordsprogenes Bog, er det „at gøre godt“ som regel forbundet med en sagtmødig holdning. Desuden illustreres denne dyd ved at den duelige kvinde afslår at bagtale eller sladre. (Se Ordsp. 25:23, 24). Denne sagtmødige ånd er også emnet i mange af vore dages hellige skrifter. I Lære og Pagter

råds Emma Smith til at „være en trøst for . . . din mand, ved i ydmyghed at tale opmuntrende ord til ham i hans prøvelser.“ (Lære og Pagter 25:5).

Det tredje, som forfatteren til Ordsprogene fordrer, er at en duelig kvinde er i stand til at arbejde med sine hænder. Dette betød det samme i gamle dage, som det betyder i dag – at sy, lave mad, reparere – tillige med de nyere sider af dette, som f.eks. at stryge, strikke, planlægge måltider, og så videre. Men Ordsprogene standser ikke her: den duelige kvinde er ikke alene i stand til at arbejde med sine hænder, hun „bruger sine hænder med lyst.“ Hun fryder sig ved sin evne til at arbejde i huset. Hendes evne til at „række sine hænder mod rokken“ og „fingrene tager om tenen“ var en kritisk nødvendighed i det gamle Israel. Dette er sommetider vanskeligt for os at forstå i vor tekniske verden. Det er imidlertid tydeligt, at når vi står over for de sidste dages prøvelser og ulykker, kan den tid måske komme, da en kvinde vil blive tvunget til at stole på sin egen fingerfærdighed for at kunne forsyne sin husstand med materielle fornødenheder.

„Hendes værd står langt over perlers“

Begrebet kvindelighed i dag er ikke forsvundet, men er i stedet blevet forvrænget til at være omtrent det modsatte af den evige lov, der er givet af bogstavelig talt alle profeterne, lige fra begyndelsen og op til vore dage. At tanken om kvindeligt dyd også er blevet forvrænget er ligeledes tydeligt. Dyd er altid kædet sammen med visse egenskaber i skriften, og der er særlig tre egenskaber hos en duelig kvinde, som omtales gang på gang:

For det første udelukker dyd sladder og trættekærlighed. Den duelige kvinde „åbner munden med visdom, med mild vejledning på tungen.“ (Ordsp. 31:26).

For det andet betyder dyd det ukrænkelige legeme. Som Præsident McKay mange gange har sagt til os: „Kyskhed er kronen på smuk kvindelighed.“

For det tredje tillader dyd ikke lathed: „Hendes lampe går ikke ud om natten,“ og hun „spiser ej ladheds brød.“ (Ordsp. 31:18, 27).

Hvis kvinder derfor skal være „dydige, elskelige og have godt lov“, vil de undersøge skriftens ord. Og de vil opdage, at en dydig kvinde er pålidelig, en der gør godt, en villig arbejder i hjemmet, uden svig, og moralsk og seksuel ren. Hun vil tænke på Herren, ikke blot på ydre fysisk skønhed eller charme. Og Herren gjorde det klart, da Han åbenbarede, at alle disse dyder var beregnet på et retskaffent ægteskab, hvor mand og hustru kunne blive „et kød,“ holde fast ved tempelpagterne, „blive frugtbar og mangfoldige og opfylde jorden og gøre jer til herre over den.“ Til sidst vil en sådan kvinde komme tilbage til Herren, efter at have udført et retskaffent arbejde som hustru og moder i denne tilværelse, så familien kan fortsætte, forenet for altid.

Den sunde fornuft, som findes i Ordsprogenes Bog, lægger særlig vægt på kvinders karakter og uddannelse, så de kan have en sund forståelse og tilfredsstillende erfaringer i livet. Værdien af dette skriftsted ved uddannelsen af vore unge kvinder og piger er tydelig.

„Hvo finder en duelig hustru? Hendes værd står langt over perlers.“ Og hendes belønning er ophøjelse. ○

SONDAGSSKOLE

Der kommer et tidspunkt i hver eneste lille fugls liv, da den må forlade reden og lære at flyve. Fader og moder fugl kan opmuntre og demonstrere, men det er helt op til den lille fugl selv at udøve den nødvendige bestræbelse, for at styrke vingerne og lære at flyve.

Således er det også med Guds børn. Hver især må oplære sig selv! Det er givet mennesket at være ansvarlig for sig selv – at udøve sin handlefrihed (se Moses 4:3). Alle Guds børn har et personligt ansvar til at bestemme, hvor megen umage de vil gøre sig for at lære Evangeliet at kende og for at leve derefter.

Vi yder alt for megen hjælp

Hvad vi som forældre og lærere gør, har ofte stor indflydelse på, hvilke bestemmelser børnene vil tage med hensyn til Evangeliet. I vor iver for at hjælpe, yder vi ofte for megen hjælp. Tænk f.eks. på den fejl, vi ofte begår, når vi prøver at hjælpe vore børn med at lære at bede. Vi erkender alle, at en oprigtig bøn er udtryk for den beden-

des forsætter en bøn eller „velsignelse af maden,” som måske kan føres flere generationer tilbage.

En af de anledninger, der ofte tilskynder den voksne, der skal „oplære” barnet til at bede, opstår, når barnet gør en pause for at give sig tid til at tænke. Eftersom det er nybegynder i anvendelse af sproget, må det sommetider have lidt tid til at forme sine tanker til ord. I stedet for at sørge for, at barnet får denne tid til at tænke, bliver vi

Lad dem selv tænke

AF LYNN STODDARD

des tanker, følelser og behov – udtalt fra dybet af hans eget hjerte. Alligevel er vi ofte så ivrige efter, at vore børn skal lære det „korrekte” mønster for bøn (som Frelseren gav os i Matt. 6:9–13), så vi „træner” dem i at udtrykke vore voksne tanker, ord og følelser fremfor deres egne. Derved ledes børnene til at tro, at formen eller mønstret er mere vigtigt end det, som hjertet føler, ligesom det også får dem til at være bange for at „gøre en fejl”, når de beder. Hvis børnene er bange for at sige noget forkert, begynder de at regne med, at de voksne skal forelægge dem ordene til bønnen, de venter, til de „rigtige” ord bliver hvisket. Når dette har fundet sted et stykke tid, udvikler barnet en stiv, udenadlært bøn (eller en række bønnefraser), som det anvender atter og atter, helt op til den voksne alder. Så bliver det „træner” for sine egne børn

(forældre, lærere og Junior-Søndagsskole-koordinatorer) tit nervøse og „springer til” for at forsyne barnet med de manglende ord, hvorved man igen styrker barnets formodning om, at der er ting, som er mere vigtige end dets personlige forbindelse med sin himmelske Fader.

Angsten for fiasko

De samme problemer findes, når vi prøver at hjælpe børn med at lære at udarbejde og holde en tale i Søndagsskolen. På en eller anden måde har vi udviklet den forestilling, at vi hjælper børnene til at lære at udtrykke sig foran en forsamling, når vi skriver de ord op, de skal sige, således at de blot skal rejse sig og læse dem op. Det er meget tvivlsomt, om denne praksis fører til den tilstræbte hensigt. Man hjælper sandelig ikke et barn at udvikle tro

på og tillid til sig selv, ved at give ham en andens tanker at gentage i stedet for at tilskynde ham til at fremføre sine egne; man udvikler snarere den idé hos ham, at hans tanker, følelser og meninger ikke er værd at udtrykke over for andre. Og når man skriver et barns tale eller „vers“ op for ham, så han kan læse det op eller lære det udenad til fremsigelse, så får han den opfattelse, at man ikke tror, at han selv har evne til at lære at udføre en opgave. Efter gentagne erfaringer, hvor forældre eller lærere sammen sætter bønnens ord og skriver taler for ham, kan han blive følelsesmæssigt forkrøbet og nægte at påtage sig nogen som helst opgave af frygt for at gøre fiasko eller „lave fejl“ i opstillingen.

Det er vanskeligt at udvikle selvtillid og uafhængighed, når lærere og forældre temmelig egoistisk frygter for, at barnet ikke skal kunne svare til de standarder, de har opstillet for ham. Det kan være en sørgelig sandhed, at nogle forældre og lærere skriver taler og bønner op for et barn, fordi de er bange for selv at føle sig forlegne over barnets tanker eller måde at fremføre dem på.

Lad dem selv hakke sig ud

Hvad kan vi gøre for at hjælpe børnene til at udløse deres fulde kraft, til at vokse og udvikle sig i Evangeliet? Nedenstående spørgsmål kan måske tjene som rettesnor, når vi leder efter svar:

1. Kan et barn lære at værdsætte sine egne tanker, følelser og meninger, medmindre han ved, at en eller anden værdsætter dem?
2. Kan et barn lære at give udtryk for sine tanker, følelser og meninger, hvis ikke en eller anden giver ham anledning til at øve sig?
3. Kan et barn udvikle selvtillid, medmindre nogen viser, at de tror på ham?
4. Kan et barn udvikle mod til at tage imod en opgave, hvis han ved, at han ikke må „gøre fejl“?
5. Kan et barn lære at acceptere og værdsætte sig selv, hvis han ikke accepteres og værdsættes af andre?

Med disse spørgsmål i tankerne vil vi kunne finde udveje for at stille børnene frit til at blive alt, hvad de overhovedet kan blive som Guds sønner og døtre. Handlefriheden er Guds gave til sine børn. Han vidste, at Hans sønner og døtre ikke kunne blive Ham lig uden personlig anstrengelse. Ligesom en fugleunge vinder styrke til at leve ved selv at hakke sig ud af sin skal, således vinder vi styrke til at arbejde os op mod det evige liv ved at yde personlig indsats.

Hver gang vi prøver at kæmpe og foretage udviklingen for et barn, begrænser vi dets mulighed for at udfolde sine evner. Som forældre og lærere må vi beherske vor iver efter at gøre tingene for børnene. Hvis de skal „lære at flyve“ må vi give dem lov til at „stå på egne ben“. ○

Fællesrecitation d. 4 maj, 1969

De to skriftsteder bør læres udenad i løbet af april måned af eleverne i kursus 12 og 14. Hver klasse reciterer et skriftsted ved søndagsskolens forprogram fastesøndag.

KURSUS 12:

(Paulus advarer os i dette skriftsted mod den forvirring og de falske lærdomme, som mennesker vil bringe ind i kirken efter hans bortgang.)

„Jeg ved, at efter min bortgang skal der blandt jer komme glubske ulve, som ikke vil spare hjorden.“ (Ap.G. 20:29.)

KURSUS 14:

(Esajas fortæller os her, at vi må og skal omvende os og søge Gud og Hans sandhed. Kommer vi til Ham, vil Han tilgive os og vise os den rette vej.)

„Den gudløse forlade sin vej, urettens mand sine tanker og vende sig til Herren, at han må forbarme sig, til vor Gud, thi han er rund til at forlade.“ (Esajas 55:7.)

NADVERVERS FOR APRIL

Senior-Søndagsskolen:

„Men nu er Kristus opstået fra de døde som en førstegrøde af de henseskede.“

(1. Kor. 15:20).

Junior-Søndagsskolen:

Frelseren sagde: „Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger.“

(Johs. 14:15).

DELMAR H. DICKSON

Prelude

Postlude

Nogle af Kirkens grundlæggende læresætninger

*Jesus Kristus
Universets hersker*

af Ældste Marion G. Romney
fra De Tolvs Råd.

*Det er forkert
af jer ikke at kende skrifterne*

af Ældste Marion D. Hanks
Assistent til De Tolvs Råd.

Hvis nogen af jer står tilbage i visdom

af Præsident Bruce R. McConkie
fra Det øverste Halvfjerds-råd

De første principper og ordinanser

TRO af Ældste Boyd K. Packer
Assistent til De Tolvs Råd.

OMVENDELSE af Præsident A. Theodore Tuttle
fra Det øverste Halvfjerds-råd

DÅB af Præsident Paul H. Dunn
fra Det øverste Halvfjerds-råd

DEN HELLIGÅNDS GAVE af Præsident S. Dilworth Young
fra Det øverste Halvfjerds-råd

KRISTUS. Denne ca. 3,65 m høje efterligning af Bertel Thorvaldsens berømte statue er blevet udhugget i marmor af Aldo Rabechi. Efterligningen står i Visitors Center på Tempelpladsen i Salt Lake City.

Jesus Kristus

– Universets Hersker

AF ÆLDSTE MARION G. ROMNEY fra De Tolvs Råd

Emnet „Jesus Kristus – Universets Hersker“ får mig til at tænke på Moses' forklaring om et syn, hvori han blev vist mange af Herrens skabelser. Efter at have set dem råbte han til Gud og sagde:

„... Jeg beder dig, fortæl mig, hvorfor disse ting er således og hvoraf du dannede dem.

... Og Gud Herren sagde til Moses: I mit eget øjemed har jeg dannet disse ting ...

Og gennem min magts ord, hvilket er min erbarne Søn ... har jeg skabt dem.

Utallige verdener har jeg skabt, og jeg skabte også dem i mit eget øjemed, og jeg skabte dem ved Sønnen ...

Men jeg giver dig kun en beretning om denne jord og dens indbyggere. Thi se, mange verdener er gået bort ... og der er mange, som nu består ...

Ligesom én jord med sine himle skal forgå, så skal en anden fremkomme, og der er ingen ende på mine gerninger eller på mine ord.

Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.“ (Moses 1:30–33, 35, 38–39).

Fra disse og andre skriftsteder lærer vi, at Jesus Kristus, som repræsenterer Faderen og tjener Hans formål „at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket“, er hele universets hersker i den betydning, at Han er dets Skaber og Forløser. Bortset fra Hans dødelige gerning, som Han udførte på denne jord, er Hans betjening og forhold til andre verdener og deres indbyggere den samme som Hans

betjening og forhold til denne jord og dens indbyggere.

Moses anmodede ikke Gud om at belære ham i enkeltheder om andre verdener. Han sagde blot:

„... o Gud ... fortæl mig om denne jord og dens indbyggere og ligeledes om himlene, og da vil din tjener være tilfreds.“ (Moses 1:36).

En fantastisk beretning om hvad Moses blev fortalt om denne jord og om Jesu Kristi forhold til den, er nedskrevet i Den kostelige Perle.

Underforstået i skrifterne er den kendsgerning, at den bedste måde, hvis ikke den eneste hvorpå vi kan forstå Jesus Kristus – universets Hersker – er ved at opnå en forståelse af Hans forhold til denne jord og dens indbyggere.

Hvad Moses blev fortalt, er gentagne gange blevet fremsat i skrifterne. Abraham, for eksempel, giver os denne beskrivelse om Herrens bestemmelse til at udføre sit store forsoningsoffer på denne jord:

„Nu havde Herren vist mig, Abraham, de intelligenser, som var organiserede, før verden blev til ...

Og der stod en imellem dem, der var Gud lig, og han sagde til dem, som var med ham: Vi vil gå ned, thi der er rum der, og vi vil tage af disse materialer og danne en jord, hvorpå disse kan bo.

Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, befaler dem.

Og Herren sagde: Hvem skal jeg sende? Og han, der skulle blive Menneskesønnen, svarede: Her er jeg, send mig. Og en anden svarede og sagde: Her

er jeg, send mig. Og Herren sagde: Jeg vil sende den første." (Abraham 3:22, 24–25, 27).

I dette store Råd i forudtilværelsen blev Jesus således valgt til at være Forløseren.

Denne bestemmelse underlagde Ham frivillig pligt til at påtage sig dødelighed som Guds Enbårne Søn født i kødet; at leve et syndfrit liv; at lide alle menneskers smerter og frembringe mulighed for omvendelse og frivilligt overgive sig selv til en pinefuld død, hvorved Han sejrede over graven og sikrede opstandelse for alle. Kort sagt, Jesus Kristus, gennem hvem Gud skabte universet, blev udvalgt til i hele universet at iværksætte Elohim's store plan „at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket“ — Jesu Kristi Evangelium — den eneste måde, hvorigennem mennesket kan opnå evigt liv.

I det store Råd blev Kristus pålagt at skabe denne jord og dens himle; dette forklares i følgende vers:

„Og da sagde Herren: Lad os gå ned. Og de gik ned i begyndelsen, og de, d. v. s. guderne, organiserede og formede himlene og jorden.“ (Abraham 4:1).

Denne redegørelse angående Kristi forhold til denne jord før Hans jordiske liv er yderligere forklaret i Ethers Bog.

Vi mindes at den Jareditiske koloni havde bygget nogle skibe, i hvilke de ville sejle over havet. Jareds broder, som søgte at finde en måde, hvorpå de kunne oplyse skibene, tog 16 sten med op på bjergtet „Shelem“ og bad Herren om at berøre stenene med sin finger „så vi kan have lys, medens vi farer over havet“. Herren rørte ved stenene, og fordi hans tro var så stor, fik Jareds broder lov til at se Herrens

finger. (Se artiklen „Tro“ af ældste Boyd K. Packer).

Gennem videre samtale udviste Jareds broder så stor tro, at Herren viste sig for ham og sagde:

„Se, jeg er den, som fra verdens begyndelse var udset til at forløse mit folk. Se, jeg er Jesus Kristus . . . I mig skal alle mennesker have lys for evigt, ja, de som vil tro på mit navn . . .

. . . Ser du, at du er skabt i mit eget billede? Ja, alle mennesker blev i begyndelsen skabt i mit eget billede.

Se, dette legeme, som du nu ser, er min ånds legeme, og jeg har skabt mennesket efter min ånds legeme, og som jeg ser ud for dig i ånden, således skal jeg vise mig for mit folk i kødet.“ (Ether 3:14–16).

Alle som har en sand forestilling om Jesus Kristus, og som har modtaget et vidnesbyrd gennem Hans Ånds guddommelighed, bliver til stadighed betaget af beretningerne om Hans liv. De ser i alt, hvad Han sagde og gjorde, en bekræftelse på Hans universelle herredømme både som Skaber og som Forløser.

De ser det i Hans besøg til templet, da Han var 12 år gammel, og Hans svar til sine forældre. „ . . . Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders hus?“ (Lukas 2:49) giver oplysning om, at Han allerede den gang vidste besked om sin identitet og jordiske mission.

De ser det ved Hans dåb, hvor Han viste det mønster, som alle må følge. De ser det gennem Hans erklæring til den sameritanske kvinde ved brønden:

„ . . . Enhver, som drikker af dette vand, vil tørste igen, men den, som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kilde spring til evigt liv.“ (Johs. 4:13–14).

De ser det ved Lazarus' grav, hvor, som svar på Marthas erklæring: „Herrel! havde du været her, var min broder ikke død“ Jesus svarede:

„Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør.

Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø . . .“ (Johs. 11:21–26).

De ser det i Gethsemane, hvor Han led for alle mennesker, og på korset hvor Han gav sit liv. De ser det i haven på den første påskemorgen, hvor Han sagde til Maria:

„ . . . Rør ikke ved mig, jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader. Men gå til mine brødre og sig til dem: Jeg farer op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud.“ (Johs. 20:17).

De ser det ved Hans tilkendegivelse sammen med Faderen til Joseph Smith Jun. i den „hellige lund“ i 1820, hvor Faderen sagde:

„Denne er min elskede Søn. Hør Ham.“ (Joseph Smith 2:17).

Johannes' vidnesbyrd er afgørende at Jesus er universets Hersker såvel som denne jords Herre:

„ . . . Jeg så, Hans herlighed, og Han var til i begyndelsen, **førend verden blev til.**

(Han var) verdens lys og Forløser, sandhedens ånd, som kom i verden, fordi verden blev skabt ved ham, og i ham var menneskets liv og menneskets lys.

Verdenerne blev til gennem ham. **Menneskene blev skabt** ved ham, **alle ting blev skabt ved ham**, af ham og til ham.“ (L&P 93:7, 9–10. Kurisv tilføjet).

Joseph Smith's og Sidney Rigdons vidnesbyrd er ligeledes afgørende:

„ . . . blev henrykket i Ånden den sekstende februar i det Herrens år atten hundrede og toogtrediv.

Og gennem Åndens kraft åbnedes vore øjne, og vor forstand oplystes, så vi kunne se og forstå det, som hører Gud til,

ja, det, som var fra begyndelsen, førend verden blev til, og som var forud bestemt af Faderen gennem hans enbårne Søn, som var i Faderens skød fra begyndelsen,

om hvem vi bærer vidnesbyrd, og det vidnesbyrd, vi bærer, er Jesu Kristi evangeliums fylde, han, der er Sønnen, vi så, og med hvem vi talte i det himmelske syn.

Og vi så Sønnens herlighed, ved Faderens højre hånd, og modtog af Hans fylde.

Og vi så de hellige engle og dem, som er helliggjort for hans trone, tilbedende Gud og Lammet, og dette gør de fra evighed til evighed.

Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud.“ (L&P 76:11–14, 20–24).

Som konklusion vidner jeg, at disse store vidnesbyrd om den kendsgerning, at Jesus Kristus er universets Hersker, er sande, at Han også er vor Frelser og at Jesu Kristi Evangelium er universielt – den eneste plan, ved hvilken mennesket nogensinde er blevet og nogensinde kan blive ophøjet. ○

JESUS KRISTUS

JAMES E. TALMAGE

Den højeste blandt mennesker!

I Ham dvælede manddom i fuldstændighed og Guddommens fylde legemlig.

Under Faderens bemyndigelse himlenes og jordens Skaber.

Jehova, den Evigt Gældende, som er fra evighed til evighed, Jeg Er i evighedens fortid og evigheden, som kommer.

Den, som Faderen kaldte sin Udvalgte, sin Enbårne Søn, sin Første-fødte blandt ånderne, sin Enbårne i kødet.

Ordet, som var i begyndelsen, som var hos Gud, som var Gud, som blev gjort til kød og som boede blandt mennesker.

Den øverste blandt dem, der har betrådt denne jord i en dødelig tilstand.

Barnet fra Betlehem, Drengen fra Nazaret og Manden, som kendte al sorg.

Min og din Ældre Broder.

*Moroni afslører Mormons bog
Efter at de gamle skrifter havde
været skjult for verden i næsten
1400 år, viste englen dem til Jo-
seph Smith. Det originale maleri
af Ken Riley hænger i „Visitors
Center“ på Tempelpladsen i Salt
Lake City.*

Det er forkert af jer ikke at kende skrifterne

AF ÆLDSTE MARION D. HANKS – Assistent i De Tolvs Råd.

De fleste personer er mere menneskekærlige og etisk stemte mod deres medmennesker. Menneskelighed kæmper for at løfte sig selv fra dens lavere planer. Mennesket søger at opløfte sine øjne og hjælpe andre at gøre det samme. En side af denne alvorlige bestræbelse er den mængde af bøger, som strømmer fra trykkerierne ud i hænderne på de begærlige købere, som søger at opnå indblik og kraft fra dem. Der findes bøger, som omhandler hvorledes man udvikler hjernen, kroppen og ånden, hvordan man lever i selvforglemmelse eller med selvagtelse, hvordan man vinder venner, hvorledes man opvækker hjernen og bringer den magt eller bringer den fred, hvordan man lærer at acceptere sig selv, hvordan man lærer at tro, hvordan man bliver lykkelig, hvorledes man finder sikkerhed, hvordan man kan bede og hvordan man kan elske.

Der er bøger i så stort et antal, at det næsten er ufatteligt. Nogle af dem er gode, udviklende og opbyggende.

De bedste af disse bøger enten låner fra, hentyder til eller bygger på andre bøger – et lille antal udvalgte – som i de fleste tilfælde er indeholdt mellem to omslag og som samlet kaldes Bibelen. Dette „guddommelige bibliotek“ er for os forøget med andre hellige bøger – Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle. Er det ikke mærkeligt, at disse få bind, som er tilgængelige for næsten enhver, så sjældent læses og ofte er så lidt påskønnede? Og dog findes der i dem mere end menneskers ord,

tanker og forslag. I den findes Guds lærdomme og sandheder, beretninger om Hans handlemåder med sine børn og om Hans barmhjertighed, interesse og kærlighed for dem.

Hvilken betydning har disse skrifter for os? Hvor meget læser vi dem? Hvor meget lærer vi fra dem? Hvor godt forstår vi dem? Mange af os, som har dem eller har adgang til dem, læser dem ikke. Andre har aldrig forstået **hvordan** de skal læses og forstås. Ofte mangler vi kundskab om og påskønnelse af dem. Nogle kender visse vers eller historier, men kender ikke deres sammenhæng eller de forhold hvorunder de blev skrevet eller formålet med deres frembringelse.

Hvorfor skal vi læse skrifterne? Hvad har de at tilbyde os? Hvordan kan de hjælpe os? Hvordan kan vi lære at elske og forstå dem? Hvordan opstod de? Hvordan skal de læses?

Skrifterne blev ikke skrevet specielt for de lærde, ej heller er de bestemt som lærebøger. De indeholder uforlignelige belæringer og indblik i filosofi, moralære og menneskelige forhold; de indeholder vidunderlige digte, storslåede historier, betydningsfuld teologi og de mest fyndige ordspog. Dog er skrifternes egentlige formål ikke noget af dette. De blev skrevet for almindelige mennesker som deres åndelige vejledere. Deres budskab er om Gud og Hans forhold til sine børn. De er religiøse bøger som fremsætter Guds børns tro, forhåbninger og oplevelser gennem århundreder. De er vigtige på grund af

deres budskab om Guds kærlighed, interesse og barmhjertighed for sit folk. De holder Gud og mennesket i „en tanke til en tid og til alle tider“. De belærer om Guds involvering i den menneskelige situation og om menneskets betydning i lyset af Guds forhold til ham. Gud og mennesket – sammen – er midtpunktet for skrifternes formål.

Præsident Joseph F. Smith gav os en ren indsigt i formålet med og resultatet af et personligt kendskab til skrifterne:

„Det, som over alt andet, kendetegner Skriftens inspiration og guddommelighed, er den ånd, i hvilken de er blevet skrevet og den åndelige rigdom, de bringer til dem, der trofast og samvittighedsfuldt læser dem. Vor indstilling til skrifterne må derfor være i harmoni med den hensigt, hvormed de blev skrevet.“

Deres hensigt er at udvide menneskets åndelige begavelse og at vise og forstærke slægtskabsbåndene mellem mennesket og dets Gud. Som alle andre Hellige Skrifter, må Bibelen for at blive påskønnet, læses af dem, der er åndeligt indstillede og som søger åndelige sandheder.“ (Juvenile Instructor, Vol. 47, April 1912, p. 204).

Skrifternes sande velsignelser ligger i at de bringer „åndelig rigdom“, udvider vor „åndelige begavelse“ og giver åbenbaring om og foregøelse af „slægtskabsforholdet mellem os og vor Gud.“ Til dette har Præsident Brigham Young tilføjet en vigtig dimension:

„Ved omhyggeligt at læse Det gamle og nye Testamente lærer vi at de fleste af de åbenbaringer, der blev givet til menneskeheden i fordums tid, var med hensyn til deres daglige pligter – også vi følger dette samme mønster. De åbenbaringer som er indeholdt i Bibelen og Mormons Bog er eksempler for os, men

Lære og Pagter indeholder direkte åbenbaringer til denne Kirke; de er retningslinier for os, og vi ønsker ikke at forkaste dem, vi ønsker ikke at de skal blive forældede og tilsidesat. Vi ønsker at modtage vor Herre Jesu Kristi åbenbaringer dag efter dag, og at have Hans Ånd hos os til stadighed. Hvis vi kan gøre dette, skal vi ikke mere vandre i mørke, men vi skal vandre i livets lys.“ (Journal of Discourses, Vol. 10, November 6, 1863, p. 284.)

Da Kristus besvarede saddukæernes kyniske spørgsmål, der omhandlede ægteskab i opstandelsen – en opstandelse som de erklærede ikke at tro på – sagde Han noget til dem, der har stor betydning for alle mennesker:

„Det er forkert at jer ikke at kende skrifterne . . .“ (Matt. 22:29, King James Version).

Vi gør alle forkert at ikke at kende skrifterne. Profeternes skrivelser har stor betydning for os i vor tid. De blev skrevet under andre forhold i andre tider, men hvert område, hver nation, hver generation og hvert menneske er indbefattet i skrifterne. Derfor har hvert spørgsmål, hvert råd, hver formaning, hver belæring, hver befaling og hvert løfte betydning for det moderne menneske – ja, for hver eneste af os. Gud spurgte Adam: „Hvor er du?“ (1. Mosebog 3:9). Således spørger Han også os i dag hvor vi er i vore liv og vore forhold.

I skrifterne finder vi råd til hvert eneste af vore problemer og svar til hvert eneste af vore behov. Gennem mange tiders hindringer og mange oversættelser, kommer et budskab med aktuel betydning for det moderne menneske.

Gennem skrifterne lærer vi sandheden om Gud og Kristus og mennesket, samt dets forhold til Faderen og Sønnen. At lære om disse sandheder kan

Gennem skrifterne lærer vi sandheden om Gud og Kristus og mennesket, samt dets forhold til Faderen og Sønnen. At lære om disse sandheder kan mægtige Gud og Hans hellige Søn og om genoprettelsen og Hans Evangeliums plans ledelse ved hellige profeter, som er udvalgt under Hans inspiration og som leder under Hans vejledning. Læs de ord som Joseph Smith skrev i 1832:

„– Ransag skrifterne – ransag de åbenbaringer som vi udgiver, og bed din Himmelske Fader, i Hans Søns Jesu Kristi navn, om at åbenbare sandheden for dig . . . Da vil du selv vide det og ikke fordi andre ved det. Da vil du ikke være afhængig af menneskets kendskab til og om Gud, ej heller vil der være plads til spekulationer . . . Derfor, siger vi igen, ransag Guds åbenbaringer, læs profetierne og glæd jer over, at Gud giver menneskene Seere og Profeter . . . Og, mine med-beboere på jorden, det er jeres privilegium at rense jer selv og nå op til den samme helig-

Skrifterne blev ikke skrevet for de lærde; ej heller som lærebøger, men for almindelige Mennesker, siger ældste Hanks.

hed, og selv se og selv vide. Spørg, og det skal gives jer; søg, og I skal finde; bank på, og der skal lukkes op for jer." (Documentary History of the Church, vol. 1, pp. 282-84.)

Angående Herren Jesus Kristus, belærte Peter folket i Israel om at „alle profeterne fra Samuel og de som fulgte efter, ja, så mange som havde talt" havde skrevet om og set frem til Kristi komme. Således var Hans missions herlighed kendt og trofast profeteret i Esajas' smukke profetiske syner, i Salmerne og i Job og hele vejen gennem Det gamle Testamente. Jakob, i Mormons Bog, tilføjer sit vidnesbyrd at „... alle de hellige profeter, som var før os ... troede på Kristus og tilbad Faderen i Hans navn..." (Jakob 4:4-5).

Et af de kraftigste vidnesbyrd om Kristus i skrifterne er i beretningen om Herrens engel, som ledede Filip til at rejse fra Jerusalem til Gaza. Ved lydighed mod dette kom han i selskab med en ætiopisk hofmand, som læste profeten Esajas. Under åndens inspiration gik Filip hen til ham og spurgte om han forstod det han læste. Manden bad Filip forklare ham betydningen af det stykke af skriften som sagde:

„... Som et får blev Han ført hen at slagtes, og som et lam, der er stumt over for den, der klipper det, således oplader Han ikke sin mund." (Esajas 53:7; se også AV.G. 8:32).

„Da tog Filip til orde, og idet han gik ud fra dette skriftsted, forkyndte han evangeliet om Jesus for ham." (Ap. G. 8:35).

Resultatet af denne store oplevelse var hofmandens dåb og hans omvendelse.

Paulus belærte Timoteus om at skrifterne „... kan gøre dig viis til frelse ved troen på Jesus Kristus." (2 Timoteus 3:15).

Fra skrifterne lærer vi at mennesket i begyndelsen var hos Gud og at han, gennem Kristi forsoning og ved hans egen tro, lydighed, kærlighed og retfærdige uholdenhed igen kan være hos Ham. Vi lærer at verden blev skabt til mennesket, og at vi blev sat her for at vælge enten at „overgive os selv til djævelen" eller „følge Åndens belæringer".

Livet er meningsfuldt fordi det er evigt. Menneskene er Guds børn og har i sig kimen af Faderens egenskaber. Kristus er den guddommelige Frelser. Gud er Fader til alle menneskers ånder, vor evige

himmelske Fader. Guds plan for sine børn er åbenbaret som „løskøbningsplanen", „nåde-planen" „og glædes-planen". Hans børn – evige personer – bliver velsignet med et dødeligt liv med frihed, samt en tilstand med modsætningsforhold, i hvilke der skal træffes afgørelser med „alt at vinde – eller alt at tabe". En Frelser blev udvalgt og Profeter blev kaldet til at belære os gennem kærlighed og til at dø for

os. Mennesket, som er velsignet med guddommelig arveret og er blevet skænket en udviklingsperiode i strømmen af dødelige erfaringer, har uendelige muligheder og den store chance, hvis han vil, at leve med Gud og samarbejde med Ham i Hans store skaberværk. Dette kan et menneske lære gennem søgen, tjenesteydelse og ærbødighed, og mennesket er her på jorden for at lære. Skrifterne og Profeterne er dets vejledere til kundskab, inspiration og tilrettevisning.

Skrifternes teologi forenet med de store religiøse lektier leder os til at føle, at gøre og at leve. Menneskets kærlighed for og forhold til Gud er stærkt knyttet til dets interesse for og broderskab med alle mennesker. Andelighed og moralskhed bringer samme budskab. Skrifterne er ikke kun skrevet for at belære menneskene om sandheden, men også for at vise dem, hvorledes de skal leve og for at hjælpe dem at opnå det åndelig vidnesbyrd, selv at vide, hvad der er sandt, og at leve derefter.

For dem som tidligere har læst skrifterne, og min-

Vi har behov for stadig forbindelse med den blideste, mest nådige og guddommelige, der nogensinde har levet.

des det med glæde, men som ikke har vedligeholdt deres bekendtskab med de hellige værker, er Alma's spørgsmål til sit folk af største vigtighed. Idet han mindede dem om Herrens godhed mod deres fædre og mod dem, og om den følelse og tro som var kommet til dem gennem Guds vidunderlige tilgivelse, spurgte han dem, som det er nedskrevet i Alma 5:26:

... om I også føler således nu?"

Det er nødvendigt for os at holde os oplyste, in-

teressererede og dygtige i de ting, der hører til Gud. At læse om Hans forhold til folk i andre tider og andre steder, er at lære principper og lektier, som er hensigtsmæssige, og som kan anvendes af os i vore daglige erfaringer. At høre forsikringerne om Hans kærlighed for og nåde mod de vaklende og egen-sindige børn for længe siden, styrker os i vor kundskab om, at Han elsker os og ønsker at vi skal nyde Hans velsignelser i vor tid og i vore særlige forhold. Vi har også brug for styrken i Hans befalinger, og ønsker at føle i os selv evnen til at adlyde, at imødekomme Hans krav og gøre Hans vilje. Dette er hvad vi har behov for, og som vi i vort indre ved, vi ønsker, og som vi må have, dersom vi i sandhed er Hans sønner og døtre, for at nyde Hans evige vejledning og råd, medens vi arbejder sammen med Ham i at fuldende Hans skaberværk.

Vort studium af skrifterne da vi var „unge“ eller da vi var på mission eller for fem år siden eller blot

for et år siden – er ikke nok. Der er, som én gang har sagt „noget i luften“. Der er en levende Gud, som taler til os gennem åbenbaring, og der findes en levende profet. Livet er fyldt med forandringer, erfaringer og oplevelser. Hver dag bringer ubarmhjertige krav og ubegrænsede muligheder. Vi har levet lidt længere, tænkt mere, grædt i fortvivlelse, sorg eller ængstelse, vi har bedt alvorligt eller vi hart lært at elske mere. Vi har behov for stadig forbindelse med den blideste, mest nådige og guddommelige, der nogensinde har levet. Vi har brug for den forvisning der kommer, når vi påny læser om de problemer Han mødte, de uheldige begivenheder Han udholdt, den tålmodighed, tilgivelse og kærlighed Han udviste i prøvelsernes timer. Vi har behov for igen at tænke på Hans sejr og Hans formål med os. Vi har brug for en opfriskning af vor kundskab om Guds godhed og om Hans uforlignelige magt. Vi har brug for en forøgelse af vor tro, en forøgelse af vort mod til at omvende os, en forøgelse af vor evne til at adlyde og en forøgelse af vor følsomhed overfor ånden.

Disse og mangfoldige andre velsignelser kan vi modtage, når vi igen vender os til skrifterne og gennem dem får et større lys, en større pligtfølelse og en evne til at dele budskabet i „glædens plan“ med andre.

Mennesket kan roligt overgive sig selv i Guds hænder og have tillid til de mænd, der tjener som Guds udvalgte repræsentanter, som belærer os, leder os og vidner for os gennem den Almægtiges motivering. Det er nødvendigt for os at kende Guds vilje, vide hvad Han har gjort og hvad Han ønsker. Gennem denne kundskab, og ikke gennem menneskers meninger, finder vi den rette vej.

I Lehi's og Nephi's syn ser vi, at de som nåede Guds kærligheds træ og smagte af frugten efter at have rejst gennem mange timers mørke, påskønnede denne skønne velsignelse, og søgte straks at dele den med Guds andre elskede børn. Dette er skrifternes og Evangeliets ånd. Dette er den opfordring og den mulighed som gives hvert menneske der lever, som de levede i gamle dage – ufuldkomne, at være sikker på – ved at kæmpe for at opretholde ånden og gennem udholdende opmærksomhed overfor Guds ord i skrifterne og gennem anvendelse af de tidløse sandheder deri – at finde vejen, kraften og troen til at fuldføre Guds formål med ham. ○

SKRIFTERNE

AF PRÆSIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Jeg er umådelig taknemmelig for den kundskab jeg har, begrænset som den er, om Jesu Kristi Evangelium; om de ting, der er blevet åbenbaret angående vor frelse, og for de anledninger, der gives os, til at tjene Kirken og vore medmennesker. Vi har så mange velsignelser som verden ikke har. Verden kunne have dem, men den vil ikke. Som Frelseren sagde, idet Han særligt talte til jøderne, at mange gange ville Han have samlet dem, som en høne samler sine kyllinger under vingerne, men de ville ikke.

Kan I se de fordele som vi har. Vi har ikke blot de åbenbaringer, som blev givet til profeterne i det gamle Israel, eller det, som blev givet af Kristus, da Han var her på jorden, eller det, som blev givet af Hans disciple i det første århundrede, men Herren bliver ved med at tale; Han har givet mange åbenbaringer til andre. Vi har disse. Vi har Lære og Pagter, som især er vor bog, da den indeholder de åbenbaringer, som er givet til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og til hele verden.

Jeg ønsker at hvert eneste ærligt menneske i denne verden foruden at læse Biblen ville læse Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle. Hvilket vidunderligt privilegium har vi ikke? Den såkaldte Kristne verden, delt og delt igen, fastholder at Biblen indeholder alle Guds ord. For dem har Gud aldrig givet en åbenbaring. Ifølge deres lærdomme er intet kommet fra himlene, med hensyn til råd, vejledning eller åbenbaring, tilsvarende til det vi finder i, hvad de finder behag i at kalde, de kanoniske skrifter.

*Joseph Smiths Første Syn.
Dette maleri skildrer svaret på
Josephs bøn – Faderens og
Sønnens besøg til Profeten i 1820.
Det originale maleri af Ken Riley
hænger i Visitors Center på Tem-
pelplassen i Salt Lake City.*

„Hvis nogen af jer står tilbage i visdom”

AF PRÆSIDENT BRUCE McCONKIE

Hvor lang tid siden er det, at du modtog en personlig åbenbaring? Hvor lang tid siden er det, at Gud gav dig visdom ved inspirationens ånd? Hvor lang tid siden er det, at du opnåede lærdom, ikke ved studium alene, men også ved tro?

Som svar lad os betragte følgende:

Hvad er åbenbaring?

Ældste James E. Talmage skrev: "... åbenbaring betegner tilkendegivelsen af guddommelig sandhed ved meddelelse fra himlene." (Trosart, kap. 16).

Derfor, når Gud taler, når engle betjener dødelige, når den Helligånd viser menneskets ånd sandheden, når drømme og syner gives fra Gud, da er alle disse åbenbaringer. Derigennem modtager mennesket, gennem dets åndelige evner, lærdom, visdom, sandhed og forståelse af tid og evighed, som ikke kan opnås på anden måde.

Hvem kan modtage åbenbaring?

Apostle og profeter selvfølgelig! Men er kommunikationslinien mellem mennesket og Gud kun åben til disse få personer? Eller er Gud virkelig uden personsanseelse, en Skabning i hvis øjne alle sjæle er dyrebare, og som er parat til at vise sine veje til alle dem, som vil adlyde loven, der giver dem ret til at modtage sådanne guddommelige tilkendegivelser?

Joseph Smith læste i Jakobs Brev: „Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om

at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet." (Jakobs Brev 1:5).

Ledet af ånden opsendte han da den bøn, som indledte denne uddeling. Han adspurgte Gud, og Gud gav personligt svar på hans spørgsmål. Kan det samme ske for enhver af os, som henvender os til Guddommen med samme tro og renhed? Eller var dette forbeholdt kun én mand ved en særlig begivenhed?

Skriften siger: „Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud"; dette åbner døren for alle mennesker alle vegne til at være i harmoni med deres Skaber og modtage visdom fra Ham. Faderen og Sønnen vil, sandt nok, ikke vise sig for alle mennesker for at indføre en uddeling af Evangeliet, men hvert menneske kan modtage den visdom og vejledning, som hans behov kræver og hans tro tillader.

Medlemmer af Kirken modtager den Helligånds Gave, når de bliver døbt. Dette betyder, at de til stadighed har ret til den Helligånds vejledning i henhold til deres trofasthed. Joseph Smith lærte os at: „Intet menneske kan modtage den Helligånd uden at modtage åbenbaringer. Den Helligånd er en åbenbarer." (Joseph Fielding Smith, Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 395).

Åbenbaring om Kirkens ledelse gives kun gennem den ene, som af Gud er udvalgt til at lede og

„Spørgsmålet er derfor ikke, om hvert af medlemmerne af Kirken kan modtage åbenbaring, men om de gør det.“

styre Kirken, og åbenbaringer om en afdeling i Kirken kommer kun gennem den, der er udvalgt til at holde nøglerne i den del af Herrens vingård. Men frelse er et personligt anliggende, og hvert medlem af Kirken er berettiget til og forventer at modtage inspiration og vejledning fra den Helligånd i personlige sager.

„Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed til enden“, sagde Herren til Joseph Smith.

„Stor skal deres løn være og evig deres herlighed.“

Og dem vil jeg åbenbare alle hemmeligheder, ja, alle mit riges hemmeligheder, . . .

Ja, endog evighedens undere skal de skue, og jeg skal vise dem det tilkommende, ja, hvad der skal ske i mange slægtled.

Deres visdom skal være stor, og deres forstand nå til himlen . . .

Thi jeg vil oplyse dem med min Ånd, og gennem min kraft skal jeg tilkendegive dem min viljes hemmeligheder . . .” (L&P 76:5–10).

Idet han talte om samme princip, sagde Joseph Smith: . . . Gud har ikke åbenbaret noget til Joseph, som Han ikke vil åbenbare for De Tolv, og endog det mindste medlem af Kirken kan vide og kende alt så hurtigt, som han er i stand til at tage det . . .” (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 176).

Spørgsmålet er derfor ikke, om hvert af medlemmerne af Kirken kan modtage åbenbaring, men om de gør det. Åbenbaring er faktisk de trofastes naturlige arv.

Hvis der er nogle, der ikke modtager åbenbaring, så udnytter de ikke deres muligheder. Gud taler til sine Hellige gennem sin Ånds magt. De, der er i harmoni med Ham, hører Hans stemme; de andre modtager ikke åbenbaringer fra Ham, hvis ret det er at lede vor kurs og forlange vor lydighed.

Hvorledes kan vi modtage åbenbaring?

Hvis vi studerer, beder og er lydige – det vil sige – hvis vi studerer og i vore hjerter overvejer de ting, som Gud har åbenbaret; hvis vi spørger Ham hvad de betyder, og beder Ham udvide vor forståelse deraf, idet vi spørger i tro og med et ærligt hjerte, med tro på at vi vil modtage et svar, og hvis vi lever rent og retskaffent, således at Helligånden kan bo i os – da vil vi modtage åbenbaring.

To beretninger om disse sandheder vil være tilfredsstillende:

Herren sagde til Oliver Cowdery: “. . . Så vist som Herren, din Gud og Forløser, lever, skal du få kundskab om alt, hvad du beder om i tro . . .

Ja, se, jeg vil tale til dig i din sjæl og i dit hjerte gennem den Helligånd, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte.

Se, dette er åbenbaringens Ånd . . .” (L&P 8:1–3). Broder Cowdery prøvede at opnå kundskab, men det mislykkedes for ham på grund af manglende tro og forberedelse.

Nephi fandt sine oprørske brødre i strid om fader Lehis belæringer. „Se, vi kan ikke forstå det, som vor fader har talt . . .” sagde de.

Nephi spurgte dem: „Har I adspurgt Herren?”

De sagde: „Det har vi ikke, thi Herren kundgør os ikke sådanne ting.“

Og i Nephis svar finder vi det store princip, som leder os i vor søgen efter åbenbaring: „Hvorfor holder I ikke Herrens befalinger?” sagde han. „Hvordan kan det være, at I vil omkomme på grund af jeres hårdhertethed?”

Husker I ikke, hvad Herren har sagt: Hvis I ikke forhænder jeres hjerte, men beder til mig i tro med forvisning om, at I vil få og med flid holder mine bud, skal disse ting visseilig tilkendegives for jer.“ (1 Nephi 15:7–11).

Konklusion: Modtag åbenbaring!

Det er vor pligt som Sidste Dages Hellige at modtage åbenbaring. Vi skal ikke blot stole på andres vidnesbyrd, men det forventes af os, at vi selv kender svarene. Lehi havde syner. Han fortalte Nephi om dem, og Nephi gik frem i tro og adspurgte Herren med kraft om også at vise disse ting for ham.

Vi skal, for eksempel, læse Mormons Bog, overveje dens indhold i vore hjerter og derefter adspørge Gud om den er sand.

Gennem magten fra den Helligånd – som er en

åbenbarer – vil sandheden blive tilkendegivet for os. Og ikke kun det, men "... gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting." (Moroni 10:5).

Åbenbaringens beholder er fuld – forbindelseskanalerne er grundlagt.

Hvor lang tid siden er det, at du modtog en personlig åbenbaring? Hvor lang tid siden er det, at Gud gav dig visdom ved inspirationens Ånd? Hvor lang tid siden er det, at du opnåede lærdom, ikke ved studium alene, men også ved tro? ○

BØN

AF MELVIN J. BALLARD

Han er overalt gennem sin Ånds magt og tilstedeværelse, og denne magt og ånd og tilstedeværelse kan ikke blive bragt til menneskenes børn, medmindre de søger efter den. „Spørg, og I skal modtage, bank på, og der skal lukkes op for jer, søg, og I skal finde.“ Menneskene kan vandre midt i det, de kan være ivrige efter det og dog ganske glemme det, medmindre de åbner deres ånds vinduer gennem bøn; for det er på denne måde, at sjælen berører og når denne mægtige magt, og gør den tilgængelig til menneskets brug, til menneskets hjælp og til menneskets fordel. Hvis dette derfor er vor tilstand, hvem kan da uskadt vandre gennem livets farer og omskiftninger med alle de mange fjender mod os, og have succes uden hjælp fra Gud? Det er ikke mærkeligt, at Han formaner os til at søge Ham. Han kan hverken påtvinge os Ånden eller gøre os bevidste overfor den, eller give den til os, medmindre vi er villige til at søge den, medmindre vi åbner vore hjerter . . .

Et barns råb, uanset hvor langt væk det er fra Faderens nærhed, er ikke uhørt, for Han er i besiddelse af måder, hvorpå det øjeblikkeligt kan bringes til Hans opmærksomhed eller til deres opmærksomhed, som skal give svar på barnets råb. Vi må også huske, at ligesom menneskets fysiske instrumenter, som er opfundet til at fange budskaber langvejsfra, skal være på bølglængde med det sendende instrument, således skal vi også være i harmoni med Gud, med Hans Ånd og med sandheden. Hvis vi ønsker at fange budskabet, må vi være i harmoni dermed, og bøn bringer os i denne harmoni. Er der vrede eller bitterhed i mit hjerte? Jeg kan ikke bede, medens disse ting opfylder mit hjerte, men medens jeg beder, vil de imidlertid blive borttaget. Hvis jeg holder Guds bud og beder i den rette ånd, vil jeg automatisk blive bragt i harmoni, og min ånd vil høre Faderens svar på min bøn. Det vil måske ikke være hørligt for mine fysiske ører, ej heller vil det blive udtalte ord.

TRO. Evangeliets første Princip, tro på Herren Jesus Kristus, er fint skildret i dette maleri af Robert Skemp. Originalen findes i „Visitors Center“ i Los Angeles.

Tro

AF ÆLDSTE BOYD K. PACKER - Assistent til De Tolvs Råd

Under den anden verdenskrig blev byen Osaka i Japan næsten udsløjet. Dens bygninger lå i ruiner, og dens gader var fyldt med stenblokke, brokker og bombekrater.

Undergrundsbanen, der under krigen havde været beskyttet, var efter besættelsen byens eneste transportmiddel.

En smuk morgen, i det sene efterår, kom adskillige soldater og jeg op ad trapperne fra undergrundsbanen. Så langt vi kunne se lå krigens ødelæggelser.

Hvad der havde været en bred hovedgade, omgivet af morbærtræer, var nu en scene af håbløs ødelæggelse. Selvom de fleste træer var sprængt fuldstændig væk, stod der stadig nogle få træer med splintrede grene og stammer. Et enkelt eller to af dem havde samlet mod til at danne nogle få skud og en tynd krone af blade. En stille vind spredte de gule blade mellem ruinerne.

En lille spinkel japansk pige i en laset kimono var travlt beskæftiget med at klatre over murbrokkerne, medens hun samlede morbærblade i en buket. Dette lille fe-agtige barn syntes upåvirket af ødelæggelserne og den håbløse tomhed, der omgav hende, imens hun der kravlede over murbrokkerne for at finde nye blade til sin samling.

Hun havde fundet det eneste skønne element i hendes verden, måske ville det være mere sandt at sige, at hun var det eneste skønne element i dette sceneri.

Jeg har ikke glemt denne lille pige, og på en eller anden måde styrker det min tro at tænke på hende.

Barnet indeholdt svaret til tomheden. I hende var der håb.

Børn har en oprigtighed og ærlighed, der er afvæbnende. De besidder en simpel og ubetinget tro, som de deler med få voksne. Herren instruerede sine disciple, da Han kaldte „på et lille barn, stillede det midt iblandt dem, og sagde: Sandelig siger jeg eder: Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.“ (Matt. 18:2-3).

I børn er der kun lidt stolthed og forfængelighed. De modtager alvorligt og tillidsfuldt.

Det er intet under, at Herren valgte en ung dreng til at være sin talsmand ved genoprettelsen af Guds rige på jorden. Nogle er blevet skeptiske over det fakta – og det er et fakta – at Gud Faderen og Hans Søn, Jesus Kristus åbenbarede sig for Joseph Smith, da han kun var femten år gammel.

Mere bemærkelsesværdigt måske, end synet selv, er den naive og ubetingede tro, med hvilken drengen søgte svaret på sine bønner i den afsides lund.

Tro og ydmyghed går hånd i hånd. Den person, der kan indrømme sin afhængighed af Gud og acceptere et barn-Fader forhold til Ham, har beredt en grund for tro.

Mormons Bog indeholder en beretning om en mand, som havde en kolossal tro. Jareds broder gik

BØRNENES SIDER

Korsfæstelsen

AF DOROTHY O. BARKER

Den romerske landshøvding i Jerusalem, Pontius Pilatus, blev tidligt en fredag morgen kaldt ud af en ophidset skare jøder, som bragte en fange til domfældelse. Ypperstepræsten havde besluttet, at Jesus skulle dø, men ifølge romersk lov var det ikke tilladt jøderne at dømme et menneske til døden.

Pilatus undredes over at se en så rolig og værdig fange; hvor forskellig var han ikke fra de rå og vanvittige mænd, som af og til bragtes frem for ham for at mødtage deres straf.

Pontius Pilatus vendte sig mod Jesus. „Hør, hvor meget de vidner imod

dig! Svarer du slet ingenting?“ spurgte han.

Jesus havde hørt, hvorledes vidnere blandede sandhed med usandhed, og Han foretrak at forblive tavs for dem; Pilatus tog Ham da med ind i domssalen og sagde til Ham: „Er du jødernes konge?“

„Mit Rige er ikke af denne verden. Havde mit Rige været af denne verden, så havde mine tjenere kæmpet for mig,“ svarede Jesus.

„Er du en konge?“ spurgte Pilatus vedholdende.

„Jeg er en konge; og alle som kender sandheden, ved at mine ord er sande,“ sagde Jesus.

„Sandhed? Hvad er sandhed?“ Pilatus kendte ikke sandheden, men han kunne se, at denne rolige, kongelige mand ikke var nogen almindelig fange; han kunne ikke dømme denne mand til døden.

Der faldt stilhed over mængden, da Pontius Pilatus igen viste sig i borgdøren.

„Jeg finder ingen skyld hos denne mand,“ meddelte han, „og det er skik, at jeg ved påsken giver jer en fange fri; skal jeg frigive jer jødernes konge?“

Nej, det passede ikke de misundelige præster. „Ikke ham, men Barabbas!“, råbte de, og folkeskaren

skreg som de: „Ikke ham, men Barabbas!“ Og Barabbas var en røver.

„Hvad skal jeg da gøre med Jesus, som kaldes Kristus?“ spurgte Pilatus.

„Lad ham blive korsfæstet!“ råbte folkeskaren.

Pilatus var uvillig til at dømme en uskyldig mand til døden. Han tog vand, vaskede sine hænder og sagde: „Jeg er uskyldig i denne retfærdige mands blod; det bliver jeres sag!“

Men hele folket svarede og sagde: „Hans blod skal komme over os og vore børn!“

På en høj, der kaldes Golgata, lidt

uden for Jerusalem, stod tre mørke kors.

På de to af dem hang der røvere, som led straffen for deres forbrydelser.

På korset i midten hang Jesus, naglet gennem hænder og fødder. Han, som intet ondt havde gjort, led for menneskenes misundelse, had og fejhedskyld.

Nær korset stod Maria, Hans moder, og Johannes, Hans elskede disciple og prøvede at trøste hinanden, mens de ventede hos Ham med bløddende hjerter.

Da kom tunge skyer og skjulte solen, jorden skjalv og mørket sænkede sig over Golgata, og skarerne, som så til, vendte tilbage til Jerusalem i stor frygt.

Til sidst hørte de, som holdt vagt over Ham i mørket, Hans råb: „Det er fuldbragt! Fader, i dine hænder befaler jeg min ånd!“

Han bøjede hovedet, og Hans ånd, befriet fra legemet, steg op for at undervise de ventende ånder i Paradis.

„Sandelig, denne mand var Guds Søn,“ udbød høvedsmanden.

Ved solnedgang vandrede en lille, meget bedrøvet skare ned fra Golgata til en have, hvori der lå en klippehule.

Josef af Arimatæa og Nikodemus bar Jesu legeme, der omhyggeligt var svøbt i fine hvide ligklæder, og lagde Ham varsomt i klippegraven.

Ypperstepræsterne gik da til Pontius Pilatus. „Graven skal bevogtes,“ sagde de, „at Hans disciple ikke skal stjæle Ham og sige, at Han er opstået fra de døde.“

Pilatus tillod dem at have et vagtmandskab, og de gik bort godt tilfredse med, at deres onde værk var fuldendt. ○

Thi Han er opstået

Tidligt om morgenen på ugens første dag tog Maria Magdalene og de andre kvinder den vellugtende salve, som de havde beredt, og gik gennem de stille gader til Josefs have.

De vidste, at en stor sten var blevet rullet for graven, og at jøderne havde sendt soldater hen for at bevogte den både dag og nat. Hvem skulle de få til at rulle stenen væk?

Da de nåede haven, blev de overraskede over ikke at se en eneste soldat der, og så opdagede de til deres rædsel, at stenen var blevet skubbet tilside. Havde der været nogen i nattens løb for at fjerne Jesus? De måtte skynde sig hen og fortælle det til apostlene! De skyndte sig hen til tagværrelset, hvor de ulykkelige mænd var samlede. „De har fjernet vor Herre fra haven,“ råbte kvinderne.

Peter og Johannes for straks op. De måtte selv hen for at konstatere det. De to mænd løb gennem gaderne hen til haven. Johannes nåede først hen til graven og spejdede ind i mørket. Han kunne se de hvide lig-klæder skinne derinde. Peter nåede også derhen og gik frimodigt ind i hulen fulgt af Johannes. Sammen stirrede de på lig-klæderne, som lå der flade og tomme – Jesu legeme var der ikke!

Slagne af forundring over det skete gik de to mænd tilbage til deres venner. De lagde ikke engang mærke til, at Maria Magdalene var fulgt efter dem ind i haven og nu stod og græd. Hun ville så gerne have ydet sin Herre og Mester en sidste tjeneste ved at salve Ham; men nu havde nogen fjernet Hans legeme.

Lidt efter vendte hun sig om mod hulens indgang og kikkede ind. Til sin overraskelse så hun to engle sidde der, den ene der, hvor Jesu fødder

havde ligget, og den anden, hvor Hans hoved havde ligget.

„Kvinde! hvorfor græder du?“ spurgte de. „Fordi de har taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de har lagt Ham,“ råbte hun i bitter sorg.

Så talte en anden stemme bag hende: „Kvinde! hvorfor græder du? Hvem søger du?“ Hun vendte sig hurtigt om og så gennem tårerne, at der stod én der. Det måtte være havemanden, tænkte hun og svarede straks: „Herre, hvis det er dig, som har båret Ham bort, så sig mig, hvor du har lagt Ham.“

„Maria!“ siger stemmen – den vidunderlige stemme, som hun aldrig havde troet, at hun skulle høre mere – Jesu stemme.

Hun kaster sig for Hans fødder med et fryderåb, „Mester!“

Der var stadig nogle af apostlene i tagværelset, da Maria kom op til dem strålende af lykke. „Jeg har set Herren!“ råbte hun.

Men de kunne ikke tro, at Jesus levede – den nyhed var for god til at være sand.

Sent ud på aftenen kom to ophidsede mænd til tagværelset med en særlig stor nyhed.

De havde været på vej til landsbyen Emmaus om eftermiddagen, alt imens de bedrøvet havde talt om Jesus og Hans død på korset. En fremmed havde pludselig slået følge med dem. Han havde talt venligt til dem og trøstet dem så meget, at de havde inviteret ham til at spise aftensmad sammen med dem i herberget i Emmaus.

I løbet af måltidet havde de betragtet den fremmedes ansigt, og da Han brækkede brødet over og gav dem det, var den vidunderlige sandhed gået op for dem – det var Jesus selv! Hvorfor havde de ikke kunnet kende

Ham, da Han gik hen ad vejen sammen med dem? Da de nu stirrede på Ham, var Han forsvundet.

De to mænd havde skyndt sig direkte til Jerusalem for at sprede den glade nyhed.

Pludselig, medens de talte, stod der én midt iblandt dem, og Han sagde:

„Fred være med jer. Hvorfor er I bekymrede? Se på mine hænder og min side, at det er mig!“ og Jesus viste dem naglegabene. Så vidste apost-

lene endelig med sikkerhed, at det var Jesus, som var opstået fra de døde.

Nyheden om at Jesus igen var i live spredtes hurtigt i Jerusalem og nåede også ypperstepræsterne, og de udspurgte soldaterne, som havde bevoget graven i Josefs have.

Soldaterne fortalte, at en engel var kommet ned fra himlen og havde rullet stenen væk fra graven, og Jesus var kommet ud.

Så betalte præsterne soldaterne store pengesummer for at fortælle alle og enhver, at disciplene havde stjålet Jesu legeme fra graven i nattens løb. Mange jøder troede på denne løgn.

Men de som elskede Jesus, vidste at Han havde brudt syndens og dødens lænker og var genopstået i sin magt og væld.

Lav en påskehare

AF ROBERTA L. FAIRALL

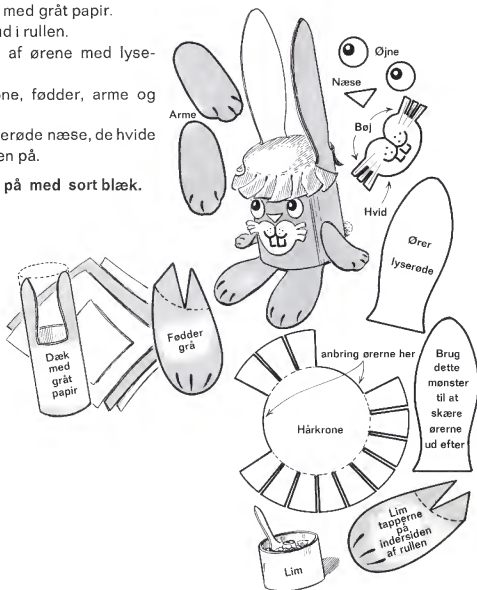
MATERIALER:

Toiletpapir-rulle, gråt, brunt, lyserødt og hvidt papir, sort blæk, vat-totter, lim.

FREMGANGSMÅDE:

1. Beklæd rullen med gråt papir.
2. Skær ørerne ud i rullen.
3. Dæk forsiden af ørene med lyserødt papir.
4. Klister hårkronen, fødder, arme og vat på.
5. Klister den lyserøde næse, de hvide øjne og munden på.

Tegn detaljer på med sort blæk.

EN OVERRASKELSE TIL SUSANNE

AF LUCY PARR

Kun halvt interesseret vendte Susanne siden. Selv bøgerne, som hun havde taget med, syntes ikke at være så gode, som hun havde ventet, da hun valgte dem.

Susanne sukkede trist. Intet syntes at være helt rigtigt her i dette grimme, øde land.

„Sue, skat,“ Susanne kikkede op, og så at hendes mor var kommet ind i værelset. „Lille skat, du keder dig. Sidder bare der time efter time. Gå udenfor og leg.“

„Nej, jeg har ikke lyst til at gå ud,“ svarede Susanne „Det er alt for varmt.“

„Så leg i skyggen af huset eller under det store mesquite træ,“ foreslog moderen.

„Nej!“ gentog Susanne, „jeg vil ikke ud, hvor jeg er nødt til at se på det grimme, grimme land“, hun trak vejret hurtigt. „Jeg hader det! Jeg vil le ønske, at vi kunne rejse i dette øjeblik og tage hjem, hvor der er dejligt. Jeg vil ha' bjerge marker og . . .“

Susanne standsede sit udbrud, da hun så Manuela kikke frem i døråbningen.

„Skat, du er meget urimelig,“ begyndte mor at skænde.

Men Manuela sagde: „Der er mange, som ikke holder af dette øde land, når de ser det første gang. Dets skønhed kan ikke ses ved første øjekast. Det må opdages lidt efter lidt.“

„Skønhed?“ sagde Susanne spørgende. „Åh, Manuela – jeg vil ikke såre dine følelser, men du har aldrig set, hvordan der er hjemme. Du kender ikke forskellen.“

Susanne kastede et blik ud af vinduet og vendte sig så om. „Et sted så tørt og ufrugtbart – hvordan kan nogen sige, at det er smukt?“

„Susanne!“ gispede mor – „Det er

svært et fremmed sted," smilede Manuela tålmodigt, „men i tidens løb vil jeg vise dig megen skønhed.“

Kvinden gik tilbage til sit arbejde, og Susanne overvandt tilsidst sin modvilje og gik udenfor. Længe stod hun og stirrede ud over ørkenen.

Og, åh, den var så tom.

Hadde hendes fars arbejde bare ikke bragt dem til dette sted. Hvordan kunne hun udholde at blive her – et år, to år eller flere?

En uge gik, og så en dag kom Manuela hen til hende og smilede sky. „Kom Susanne, til lyset.“

Op fra sin store forklædelomme trak Manuela en lysende genstand. Det var en sten, hvorpå sollyset dansede og forvandlede, når Susanne drejede den i hænderne.

„Den er smuk,“ sagde Manuela blidt. „Til dig. En gave.“

To dage senere kom Manuela igen hen til hende. „Kom hurtigt,“ Manuela gjorde tegn til hende, „før skønheden er væk.“

Susanne snappede efter vejret. Hen over himlen i vest var en levende solnedgang, som hun aldrig havde set i de grønne bjerge. Den var fuld af liv og tiltog og forandrede, mens hun iagttog den.

Næste dag ledte Manuela Susanne ud i ørkenen til en kæmpe-Saguaro kaktus. Da de nærmede sig, fløj en lille fugl væk, mens den skældte ud med et hurtigt, højt: „Whi-whi-whi.“

Dværgfuglen,“ forklarede Manuela. „Kik forsigtigt, den lille rede, dybt inde i en spættes forladte hul.“

Først kunne Susanne intet se, men så fik hun øje på 4 små, bitte hvide æg i det skyggeagtige hul.

„Et fint skjulested,“ sagde Manuela. „Fjender må tænke sig om to gan-

ge, før de forsøger at plyndre en rede beskyttet af den store saguaros torne.“

Den lille uglemor havde slået sig ned på en anden saguaro i nærheden og satte ind med en høj skrigen: „Chewk-chewk-chewk.“ skreg hun igen og igen.

„Den er sød,“ sagde Susanne, „men lad os skynde os at komme væk, så hun kan holde op med at skrike.“

Den lille rede, skjult med så megen omhu blev stående i Susannes tanker. Tøvende begyndte hun at spørge Manuela ud om fuglene og dyrene her. Nu begyndte hun at spekulere på, hvad Manuela ville vise hende næste gang.

En nat havde hun sovet en tid, da Manuela stod ved hendes seng. „Kom Susanne,“ hviskede den gamle kvinde, „til sidst vil jeg vise dig det smukkeste af alt.“

Susanne klædte sig hurtigt på og fulgte ivrigt Manuela ud i ørkenen. – Månen lyste på deres vej.

Hvad kunne bringe dem herud om natten?

Foran hende standsede Manuela. Susanne kiggede sig omkring, men hun så intet udover nogle få, fremmed-udseende skygger og omrids af kaktus.

„Manuela, hvad –“

Og så opfangede Susanne den krydrede duft. Den kom fra store, hvide blomster på spinkle stilke, omkring en halv meter høje. Det var stilke, der havde set ud som skæve pinde, da Susanne tidligere havde set dem, og de var næsten skjult af det andet buskads.

„Nattens blomstrende cerium“ forklarede Manuela, „man skal vide, hvor og hvornår man skal se efter dem,“ smilede den mexikanske kvinde, „for

som regel blomstrer denne kaktus kun een nat om året."

„Kun een?"

Manuela nikkede. „Som regel den sidste dag i juni." Hun nikkede igen. „Ved solnedgang begynder kronbladene at folde sig ud i små ryk og stød. Parfumen slipper ud og lokker nat-sommerfuglene til."

Manuela sukkede, „og før solen kommer frem bag horisonten, har blomsterne begyndt at lukke sig. Mange nætter iagttager jeg dem nøje. Jeg ønsker at dele denne overraskelse med dig. ‚La Riena de la Noche,‘ siger vi på spansk, ‚Nattens Dronning‘ – det smukkeste."

„Åh, ja, det er den." Susanne rakte hånden frem mod Manuela. „Jeg gjorde en fejl – jeg havde uret – før. Du har vist mig skønhed i dette land, som jeg troede var grimt."

Manuela smilede, „alle steder kan ikke være ens, for det var ikke Guds plan. Hvis vi kigger efter det, kan vi finde skønhed i hver plet, som Han har skabt."

Skønt Susanne var søvrig, ville hun nødig forlade „Nattens Dronning", for hun vidste, at når morgenen kom, ville dens skønhed være forsvundet i et helt år.

○

Taler af Det Første Præsidentskab

138. halvårige Konference i oktober 1968

(Tale af Præsident David O. McKay ved åbningsmødet til Kirkens 138. halvårige konference i Tabernaklet i Salt Lake, fredag den 4. oktober 1968 kl. 10.00. Læst af hans søn Robert R. McKay.

En borger som elsker retfærdighed og hader det onde er bedre og stærkere end et slagskib

Mine kære brødre og søstre! Som jeg mødes med jer her til morgen er mit hjerte fyldt med taksigelse til Herren for Hans velsignelser. Aldrig før har jeg påskønnet mere end jeg gør denne morgen det store privilegium, det er at mødes med Kirkens medlemmer til en Generalkonference i denne hellige bygning.

Jeg sender jer alle: vore specielle gæster, regerings- og pædagogiske ledere, stavs- og ward-repræsentanter for 465 stave og 81 missioner i Kirken fra fjern og nær — mine personlige hilsener og byder jer velkommen til denne 138. halvårige konference i Kirken, og beder, at Herrens Ånd vil være med os under alle møderne.

Som årene kommer og går, erfarer jeg en stadig stærkere undren over selve livet og en dyb taknemmelighed over de muligheder og velsignelser, det tilbyder.

Mine tanker går i taknemmelighed til de velsignelser, jeg har nydt. Jeg er taknemmelig for ædle forældres kloge, omsorgsfulde beskyttelse og opdragelse. Beskyttelse og opdragelse! — to forældre-egenskaber, kloget og forsigtigt anvendt gennem ungdommens overordentlig aktive, letpåvirkelige dage — en beskyttelse, der bevarede mig fra at betræde stier, der ville have endt i en helt anden livsform! Hvert år øges min taknemmelighed og min kærlighed til en altid årvågen, dyrebar moder og en ædel fader.

Jeg er taknemmelig for ni brødre og søstre (hvoraf tre stadig er iblandt os), som skabte et hjemligt miljø, der nu kun er et skattet minde, men som — hvad indflydelse på karakterdannelsen angår — kun overgås af den altid venlige og betænksomme vejledning af familien fra forældrene.

Jeg er taknemmelig for de ofre vore forældre bragte, for at vi børn kunne få en uddannelse. Det var derigennem, jeg mødte min livsledsagerske, som altid har været en inspiration, moder til og klog vejleder for vore syv børn og hjertet og midtpunktet i et andet yndigt hjem.

Jeg er taknemmelig for den anledning, Kirken og mine forældre gav mig til at tage på mission, en erfarer, der ændrede hele mit livsløb.

Jeg er taknemmelig for mine venner. Den, som har erfaret den fred og sjælens rigdom, der fremvælder af sandt og loyalt venskab, er i sandhed velsignet. Jeg elsker mine venner og trofaste medarbejdere som noget af det dyrebareste i livet.

Jeg er mest af alt taknemmelig for Evangeliet, den sande filosofi for et lykkeligt liv, idet det helliger alle andre velsignelser og gør dem virksomme.

Jeg er taknemmelig for Herrens velsignelser til sin Kirke i hele verden og for forvisningen om Hans guddommelige vejledning og inspiration. Med dyb taknemmelighed erkender jeg Hans nærhed og Hans gothed.

Det er en kilde til virkelig opmuntring at tænke på loyaliteten og de energiske bestræbelser hos de medlemmer, som bidrager til Kirken med deres tid og deres midler. Der hviler et fælles ansvar på Kirkens medlemmer overalt. Kirkens medlemmers trofasthed i betaling af deres tiende og offergaver såvel som den økonomiske støtte, de giver Kirkens byggeprogram og velfærdsorganisationen, er en kilde til stor glæde for mig.

Jeg elsker livet! Jeg tror, det er en glæde at leve i denne tidsalder. Hver morgen, når jeg fra mine vinduer betragter bjergene mod øst og hilser solen, når den indleder disse uforlignelige efterårs-

dage, ja, endda når jeg betragter uvejrsskyerne, når de jager hen over himmelen, ladet med livgivende regn, føler jeg livet som en glæde og et privilegium og påskønner Guds godhed.

Jeg påskønner og erkender de resultater, der indtil nu er opnået i denne vidunderlige atomalder, hvori vi lever. Vor tids videnskabelige opdagelser overgår alt, hvad vi har forestillet os. Omtrent hver eneste dag læser vi om næsten utrolige resultater. Denne forunderlige tidsalder er først lige begyndt; ungdommen af i dag — og også mange af os andre — vil endnu få spændende udviklinger at se, efterhånden som forskningen fortsætter. Det er vor bøn, at muligheden for at gøre godt med disse opdagelser langt vil overgå deres mulighed for at forvolde ødelæggelser.

Ja, det er en herlig tidsalder, vi lever i, og jeg har tillid til dette lands lovlidige og flittige folk, såvel som til den hele verden, og jeg stoler på, at der kun vil komme godt ud af de materielle fremskridt, der gøres.

Intet tænkende menneske kan imidlertid tvivle om, at denne tid rummer ubegrænsede farer såvel som tallose muligheder. Når vi læser og hører om de tilstande, der er under udvikling blandt menneskene, må vi indrømme, at der virkelig er årsag til bange anelser og årvågenhed. Når vi noterer os den forøgelse, der er sket i forbrydelsernes antal, og den mangel på respekt for lov og orden, der udvises, bliver vi ganske naturligt chokerede og foruroligede.

Vi kan ikke, vi må ikke være ufølsomme over for de onde kræfter, der virker omkring os; især må vi være vågne over for enhver sammensværgelse, hvis åbenlyse formål det er at nedbryde troen på Gud og så uenighed og strid blandt mennesker med henblik på at underminere og svække, om ikke ligefrem tilintetgøre vor forfatningsmæssige styreform og at svække og kuldkaste den yngre generations idealer. Når love og forordninger tydeligt går imod Herrens åbenbarede ord, føler både jeg og mine medarbejdere, at vi handler retfærdigt i at advare vort folk imod dem.

En af de ting, der gjorde stærkt indtryk på mig i min ungdom, var, da jeg læste skriftstedet: „Min And vil ikke bo i et urent tabernakel,“ udenad. Jeg mindes andre advarsler. En af dem fik jeg, da jeg var dreng. Jeg sad på et fjedersæde ved siden af min fader, medens vi kørte til Ogden. Lige før vi nåede den bro, der fører over Ogden-floden, kom en mand ud af en beværtning på den nordre bred af floden. Jeg genkendte ham. Jeg kunne lide ham, fordi jeg havde set ham optræde på scenen. Men

i det øjeblik var han spirituspåvirket, og jeg tror, han havde været det i flere dage.

Da han så os, brød han sammen, græd og bad min fader om 50 cents, så han kunne gå ind og få sig endnu en drink. Da vi kørte over broen, sagde min fader: „David, den mand, du lige har set i beruset tilstand, plejede jeg at følges med, når vi som repræsentanter for Præstedømmet besøgte medlemmerne af wardet i deres hjem.“ Det var alt, hvad min fader sagde til mig om den sag, men det var en meget levende advarsel til mig om virkningerne af udsvævelser, og jeg har aldrig glemt den.

Noget senere gav en af vore lærerinder os en historie, vi skulle læse, om en flok unge mennesker, der sejlede nedad floden mod Niagara-faldet. Jeg kan ikke fortælle jer, hvem forfatteren var, eller hvilken titel den gamle skolebog havde; men jeg kan fortælle jer min erindring om den lektie, som jeg har bevaret hele mit liv — om disse unge mennesker, som drak og svirede og morede sig i båden, alt mens den sejlede ned ad floden. En mand, der var klar over den fare, der lurede forude, råbte ud til dem inde fra bredden: „Ohøj, unge mennesker, strømfaldene er lige under jer!“ Men de ignorerede hans advarsel, trodsede ham og svarede: „Vi klarer os godt nok!“ Videre for de, leende og svirende.

Da de kom nærmere, råbte manden igen ud til dem: „Ohøj, I der, I er kommet ud i strømfaldene!“ Men de rettede sig ikke efter hans advarende råb, før de pludselig blev klar over, at de befandt sig midt i strømfaldene. Trods opbydelse af alle deres kræfter lykkedes det dem ikke at få vendt båden imod strømmen, og „derfor“, sagde manden, som havde prøvet at advare dem, „for de skrigende og bandende ned over faldet!“

Ikke sandt, det er en meget virkningsfuld illustration, og som jeg sagde før: den lektion efterlod et uudsletteligt indtryk på mig.

En anden mand skrev i en ugentlig avissspalte følgende advarsel om vor tids ungdom:

„Aldrig har ungdommen stået ansigt til ansigt med mere spændende muligheder og mere dødbringende påvirkninger. Aldrig før har karakteren været så afgørende en faktor for, at de unge kan blive bevaret. I vore dage skal et 12-års barn være i besiddelse af en stærk karakter, ellers vil det uundgåeligt blive vanæret og knækket.

Vejen fra drengene til manddommen er blevet som en si: de, hvis karakter ikke er stærk nok, dumper i faldgruber og snarer. Antallet af mislykkede individer i den nuværende unge generation vil blive astronomisk. Den generation, man skulle tro var den mest beskyttede, er i virkeligheden den mest udsatte.

Det Første Præsidentskab lytter alvorligt medens Robert R. McKay læser præsident McKay's budskab.

Samfundets unge er for tiden næsten underlagt de samme love for simpelthen at slippe levende igennem, som et hvilket som helst dyresamfund. Man kan se, at de unge trues og røves af gribbe, ulve og snyltere: folk, som falbyder narkotika, liderlige personer, perverse mennesker, bøller, fanatisk religiøse og ideologiske forførelere. Overalt, hvor man vender sit blik, kan man se mennesker råдне, inden de er blevet modne." (Eric Hoffer, Salt Lake Tribune, søndag d. 16. juni 1968.)

En ting er det at stå inde på bredden og råbe: „Ohøj, I unge mennesker, der er fare forude;" men det er noget ganske andet at ro ud i strømmen og om muligt komme op i båden til de unge og så gennem kammeratskab, gennem overbevisende tale og — når det er nødvendigt — med berettiget magt vende deres båd væk fra strømmens fald. Alt for mange af os står på bredden og råber: „Ohøj, unge mennesker, der er fare forude!" Lad os komme ind i deres liv, lad os påvirke deres personlighed med vor personlighed og lade dem mærke, at der er realiteter i vor religion, at den er det vigtigste i livet, at intet andet kan gøre dem så lykkelige og tilfredse som at leve efter den sande religion.

En ren mand er et nationalt aktiv. En ren kvinde

er legemliggørelsen af ægte, national ære. En borger, som elsker retfærdighed og hader det onde, er bedre og stærkere end et slagskib. Ethvert samfunds styrke består af og virker ved de mennesker, som er moralsk rene, retskafne og redelige, på vagt for, hvad der er ret, og følsom over for enhver tilnærmelse fra det, som er uret. Lad sådanne idealer være borgerskabets standard.

Vi har tillid til størsteparten af de unge mennesker, men uden hensyn til, hvor stor vor tillid til dem er, må vi ikke lukke øjnene for den kendsgerning, at antallet af forbrydere og ungdoms-lovovertrædere øges. I vore samfunds moralske interesse, for statens velfærd og vor demokratiske styreformes beståen, må vi anvende de rigtige midler og — om muligt — fjerne årsagerne til forbrydelserne.

En anden vigtig årsag til det øgede antal forbrydelser er en sænkning af hjemmets idealer. En gift kvinde, som nægter at påtage sig ansvaret med at være moder, eller som, hvis hun har børn, tilsidesætter dem for fornøjelser eller social prestige, er faldet fra kvindens højeste kald og privilegium. Den fader, som på grund af forretningsmæssige, politiske eller samfundsmæssige opgaver forsømmer at dele ansvaret for sine sønners og døtres opdra-

gelse med sin hustru, er utro mod sine ægteskabelige forpligtelser, et negativt element i det, som kunne og skulle være en glad atmosfære i hjemmet, og han bidrager muligvis til disharmoni og lovovertrædelser.

Fædre kan og bør udøve en hjælpsom, styrende indflydelse, hvor en moders ømhed og kærlighed kan føre til eftergiveness over for børnene. I denne henseende skal enhver fader imidlertid altid huske på, at han selv engang var en lille spilopmager, og behandle sin dreng kærligt.

Hjemmet er det bedste sted i verden at undersøge om menneskenes højeste idealer for det samfundsmæssige og det politiske liv, nemlig: fuldstændig handlefrihed, så længe man ikke krænker andres rettigheder og privilegier. Det store behov i ethvert hjem i dag er mere religion. Forældre bør gøre det klart både ved deres handlinger og i deres samtaler, at de er alvorligt interesserede i frugterne af den sande religion. Næst efter hjemmet bør Kirken være den dominerende kraft til beskyttelse af vor ungdom.

Der findes i livet en virkningsfuld magt, der vil løse vore problemer, og den magt er religion! Åndelig udvikling og moralsk renhed er fundamentale begreber i alle deres liv, som vil opbygge et samfund, der kan bidrage til sikkerheden og fremgangen for vor republik eller for hvilken som helst anden nation. Præsident Calvin Coolidge talte sandhed, da han sagde:

„Et lands regering går aldrig forud for et lands

religion. Der findes ingen metode, hvorefter man kan erstatte menneskets dyd med lovens myndighed. Naturligvis kan man hjælpe med at styre umoralen og sørge for en vis grad af sikkerhed og beskyttelse ved lovgivning og politikontrol, men de virkelige reformer, som samfundet søger i denne tid, vil komme som resultat af vore religiøse overbevisninger — eller også kommer de slet ikke. Fred, retfærdighed, menneskekærlighed, barmhjertighed skabes ikke gennem lovgivning.”

Evangeliets principper er den sikreste og pålideligste vejledning for dødelige mennesker. Kristus er menneskehedenes lys! I det lys kan mennesket tydeligt se vej. Når dette lys afvises, snubler menneskesjælen i mørket. Ingen enkeltperson, ingen gruppe, ingen nation kan have fuldkommen succes uden at følge Ham, som sagde: „Jeg er verdens lys; den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.“ (Joh. 8:12)

Jeg siger til ungdommen i denne Kirke og til alle mennesker overalt: Gud lever, Han er nær. Hav tro på Ham, søg Ham flittigt, så vil Han belønne jeres bestræbelser. Overgiv jer til Ham og til Hans omsorg, så I kan få det vidnesbyrd, der kommer indefra. Det er jeres privilegium. Sådant en følelse og sådan et vidnesbyrd kan I få, hvis I blot søger Ham flittigt. Lev rent og retskaffent og brug jeres kræfter — ikke til at tjene jer selv — men i arbejde for andres liv og lykke.

At I må opnå at få det vidnesbyrd, som jeg nu bærer for jer, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ○

Emma Ray Riggs McKay, Præsident McKay's elskede i mere end 67 år, følger med i hvad der foregår under konferencen.

(Tale af præsident N. Eldon Tanner, 2. rådgiver i Det Første Præsidentskab, lørdag morgen, den 5. oktober 1968, ved Kirkens 138. halvårige Generalkonference.)

„Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger”.

Efter anmodning fra vor leder, Præsident David O. McKay, har jeg det privilegium at stå her foran jer i dette store tabernakel denne morgen, og jeg gør det i al ydmyghed med en bøn i mit hjerte, at det, jeg siger, vil være i harmoni med vor Herre og Frelser, Jesu Kristi lærdomme.

Vi, som vil stå her under denne konference, har det ansvar at gøre som Paulus udfordrede Timoteus til:

„Prædik ordet, træd frem, hvad enten det er belejligt eller ubelejligt, overbevis, tugt, forman med al langmodighed og belæring.

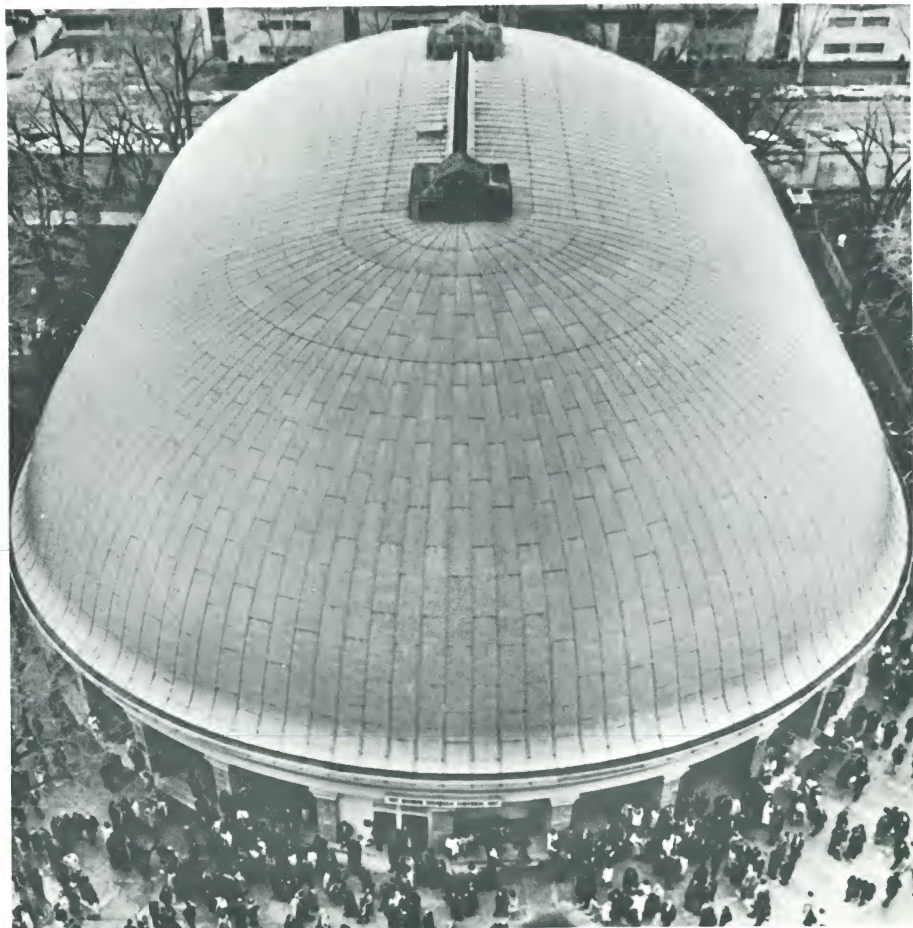
Thi der kommer en tid, da de ikke vil finde sig i den sunde lære, men for at leve efter deres egne

lyster skaffe sig lærere i hobetal, efter hvad der kildrer deres øren,

og de vil vende øret bort fra sandheden og vende sig til fablerne.” (2 Tim. 4:2-4.)

„Det skal du vide, at i de sidste dage skal der komme strenge tider.” (2 Tim. 3:1.)

De sidste dage er her og nu, og hans profeti bliver opfyldt lige for vore øjne. Menneskene afviser den sunde lære, og alt efter deres egne lyster vender de ørene bort fra sandheden og lytter til dem, som prædiker det, de kan lide at høre. Resultatet er, at vi må døje mange trængsler over hele verden. Vi er nået til et tidspunkt i vor historie,

Udsigt over Tabernaklet mellem moderne

som jeg tror er det mest afgørende menneskehed-nogen sinde har stået overfor.

Tænkende, alvorlige mennesker på alle udviklingsområder er enige om, at de nuværende forhold ikke kan fortsætte ret meget længere uden fremskyndelse af en af de mest alvorlige kriser, menneskene nogen sinde har kendt.

Når vi betragter disse forvirrende tilstande i en verden i oprør, er jeg vis på, at vi stiller de enkle spørgsmål: „Hvorfor er der så megen strid og had i verden mellem nationer, inden for nationer, inden for stater, i universiteter, ja, endog inden for visse

grupper af lokale samfund, og hvorfor strækker denne uro, mistillid og strid sig helt ud til hjemmene? Hvorfor er det universelt? Hvad kan der gøres, og hvad bør der gøres for at rette på disse forhold, som ingen af os er tilfredse med eller lykkelige for?”

Medens jeg overvejede disse spørgsmål, vedblev jeg at søge i Skrifterne efter et svar. Som vi alle ved, er Den hellige Skrift fuld af formaninger, advarsler og profetier vedrørende menneskehedens velfærd og tilstande i de sidste dage eller de dage, hvori vi nu lever.

Vi finder verden delt op i to modsatte lejre. Den ene består af personer og nationer, hvis livsfilosofi er fuldstændig materialistisk, som ikke blot afviser, men som aggressivt forkaster den sande, kristne livsførelse.

I den anden lejr findes de, som endnu holder fast ved en ubetydelig erkendelse af åndelige og moralske værdier. Disse omfatter det, vi kalder for vor kristne civilisation. En af denne generations største tragedier er imidlertid, at så meget af vor såkaldte kristne civilisation ikke foretager sig andet end at bekende sig til Kristendommen, og faktisk er der mange i vor tid, der ikke engang bekender sig til den.

Den eneste tydelige og klare løsning på vore problemer er at virkeliggøre den Kristendom, vi bekender, gøre den personlig, anvende den i vort liv, acceptere Jesus Kristus som Guds Søn og som menneskehedens virkelige levende Frelser, „thi der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses“. (Ap.G. 4:12)

Jesus Kristus gav ikke blot sit liv for os, Han har også klart opstillet livets og frelsens plan for os, og Han har slået fast, at for at vinde det evige liv skal vi leve efter den sunde lære, som er Herrens ord udtalt enten af Gud eller Jesus Kristus eller af Guds profeter. Dette ord besvarer klart og bestemt sådanne livsvigtige spørgsmål som:

„Hvem er vi?“

„Hvor kom vi fra?“

„Hvorfor er vi her?“

„Er der liv efter døden?“

„Er der en levende, personlig Gud?“

„Hvorledes er vort slægtskabsforhold til Gud, den evige Fader?“

„Er Jesus Kristus, verdens Frelser, Guds Søn?“

„Hvad skal vi gøre for at vinde ophøjelse og glæde os over evigt liv?“

Lad os for at finde svar på disse spørgsmål vende os til og studere Herrens ord og profeternes, både de fordums og de nutidige.

Medens vi alle var i åndeverdenen hos Gud Faderen, sagde Han til sin Enbårne, som dengang var hos Ham i ånden:

„Vi vil gå ned . . . og vi vil danne en jord, hvorpå disse kan bo.

Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren deres Gud, vil befale dem.“ (Abraham 3:24-25)

„Og Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem.“ (1 Mos. 1:27)

Hvor opløftende og værdigt er det ikke at vide, at vi i sandhed er Guds åndelige børn, skabt i Hans

billede, at Han og Jesus Kristus er personlige guder, at de er interesserede i os, og at „ . . . således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“ (Joh. 3:16)

Jesus Kristus er Guds Søn, som det findes udtalt i både fordums og nyere Skrift. Ved forskellige lejligheder præsenterede Gud Ham for mennesker på jorden med disse ord: „Denne er min elskede Søn! Hør ham.“ (Matt. 3:17; 3 Nephi 11:7; Joseph Smith 2:17)

Jesus forkyndte, at som Faderens åndelige børn kan vi med den gnist af guddommelighed, der findes i os, blive Ham lig ved at holde Hans befalinger. Han sagde også: „ . . . ransager skrifterne, thi det er dem, som vidner om mig.“ (Joh. 5:39) Og Paulus skrev til Romerne: „Alt, hvad der forhen er skrevet, er jo skrevet, for at vi den lære deraf, så vi ved udholdenhed og ved den trøst, skrifterne giver, kan bevare vort håb.“ (Rom. 15:4)

Igen har vi Jesu ord: „Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.“ (Joh. 17:3)

Som svar på spørgsmålet: „Skal jeg leve igen, når jeg dør?“ sagde Kristus: „Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø . . .“ (Joh. 11:25-26) Han gav sit liv og Han opstod, for at mennesket ikke for evigt skulle forblive i graven.

Han forsikrede også mængden: „I min Faders hus er der mange boliger. Hvis ikke, havde jeg sagt jer det; thi jeg går bort for at gøre en plads rede for jer. Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at hvor jeg er, der skal også I være.“ (Joh. 14:2-3)

Med hensyn til Hans opstandelse har vi også Paulus' vidnesbyrd, — han, som engang forfulgte de hellige og fornægtede Kristus — at apostlene, han selv og hundreder af andre havde set Kristus, efter at Han opstod „på den tredje dag efter skrifterne“ (1 Kor. 15:4.)

Hvor lykkelig er ikke det menneske, som glæder sig til opstandelsen som et vigtigt trin i evig udvikling, og som nu bereder sig til at møde Gud!

Da jeg overværede vor loyale og hengivne kollega og trofaste Herrens tjener, William J. Critchlow, jun.'s begravelse, gjorde det stærkt indtryk på mig at se hans hustrus, børns og endog børnebørns ophøjede rod. De havde lært om og troede på en bogstavelig opstandelse og vidste, at de ville blive genforenet som en familie. Jeg prøvede at sammenligne deres følelser med dem, som ikke har

en sådan tro, som ikke vil tage imod den sunde lære, men som forgæves søger efter håb. Jeg bad ydmygt min himmelske Fader, om jeg måtte kunne bevæge hjertet hos nogle og hjælpe dem til at værdsætte og forstå hvilken stor glæde og tilfredshed tro på opstandelsen giver.

Med alle de uafviselige vidnesbyrd, vi har fra profeterne vedrørende Evangeliets sandheder, hvorfor er det så så svært for mennesket at tage imod og holde fast ved den sunde lære, som er så vigtig for os alle sammen? Nogle af årsagerne er tydelige:

Der er for det første Satans indflydelse på menneskene. I åndeverdenen, endnu før verden var, gjorde Satan oprør, fordi hans plan blev afvist, og Gud sagde:

„Derfor, fordi Satan gjorde oprør mod mig og søgte at tilintetgøre menneskets handlefrihed... sørgede jeg for, at han skulle nedstyrtes...“

Og han blev Satan, ja, endog Djævelen, al løgnens fader, for at bedrage og forblinde menneskene og føre dem fangne efter sin vilje, endog så mange, som ikke vil lytte til min røst. ” (Moses 4:3-4.)

Da besluttede Satan at gøre alt, hvad der stod i hans magt for at tilintetgøre retfærdighedens værk, og derfor vandrer han op og ned, frem og tilbage på jorden for at søge at ødelægge menneskesjælene. Han gør det ved falskhed og smiger og gennem sine udsendinge, der forkynder falske lærdomme for alle, som vil høre, og det ser ud til, at de møder stor succes.

For det andet er der antikrister og de, der virker for Gud-er-død-teorien, såvel som skeptikerne og de, der betegner sig som religiøse ledere — alle aktivt engagerede i forkyndelse af falsk lære og i at anvende ethvert fjendtligt middel til at nedbryde og tilintetgøre troen på Gud og på Skrifterne, hvorved de opfylder Jesu Kristi profeti, da Han sagde:

„Thi falske Messias'er og falske profeter skal fremstå og gøre store tegn og undere for, om det er muligt, at føre endog de udvalgte vild.“ (Matt. 24:24)

Der er også mange, der, når de bliver lærde på de verdslige områder, f.eks. videnskab og filosofi, bliver indbildske og er rede til at holde sig til deres egen forstand; de går endog så vidt, at de tror, de er uafhængige af Gud og mener, at hvis de ikke fysisk, matematisk eller videnskabeligt kan bevise, at Gud lever, så kan og bør de i kraft af deres verdslige viden tillade sig at tvivle og endog fornægte Gud og Jesus Kristus. Så begynder også mange af vore professorer at forkynde bagvendte ting, at trække eleverne med sig — også vor ungdom, som vi sender til undervisning hos dem, accepterer dem som autoriteter, hvilket har ført til, at mange af dem har mistet deres tro på Gud.

En dimmitteret student, som lige havde modtaget sin filosofiske doktorgrad, fortalte mig om nogle af de angreb, der gøres mod Kristendommen, eller troen på Gud, og hvor vanskeligt det er at sætte sig op imod dem, særlig for dem, som ikke er blevet belært i deres hjem og som ikke har fået et vidnesbyrd om dens sandhed. Han sagde, at en af professorerne hånede ham med denne udtalelse: „De tror da vel ikke for alvor på det gammeldags sludder, der findes i Bibelen og i Deres Mormons Bog,“ og han brugte en del tid på at prøve at vende ham bort fra sandheden.

Jeg kan ikke forstå, at en tilsyneladende intellektuel videnskabsmand, eller hvem som helst der søger efter sandheden, kan være så dumdrigtig at placere sig som autoritet på det religiøse område i den grad, at han vil udfordre for ikke at tale om fornægte Gud, den evige Fader, verdens Skaber og Hans Søn, Jesu Kristi lærdomme, fordi han ikke kan bevise dem videnskabeligt.

Hvor meget klogere og bedre er det ikke for mennesket at acceptere Evangeliets enkle sandheder og som autoritet at godkende Gud, verdens Skaber, og Hans Søn Jesus Kristus, og i tro anerkende ting, han ikke kan modbevise, og som han ikke kan give en bedre forklaring på. Han må vide så meget, at der er visse ting — mange, mange ting — han ikke kan forstå.

Hvorledes kan vi fornægte eller i det hele taget tvivle på Gud, når vi ikke kan forstå de simpleste ting omkring os: hvorledes bladene fungerer, hvad elektricitet er for noget, hvad vore følelser er, hvornår ånden tager legemet i besiddelse, og hvad der sker med den, når den forlader det? Hvor tør vi sige, at fordi vi ikke forstår opstandelsen, så kan der ikke være nogen opstandelse, og der er heller ingen?

Vi har fået denne formaning: „Stol på Herren af hele dit hjerte, men forlad dig ikke på din forstand,“ (Ordspr. 3:5), og denne advarsel: „Ve dem, der tykkes sig vise og er kloge i egne tanker!“ (Esajas 5:21)

Hvordan kan mennesket tro og vide, at han kan rejse i menneskeskabte rumskibe rundt om jorden med tusinder og atter tusinder miles fart i timen, stadig i forbindelse med mennesket her på jorden, og blive ført i sin bane med kundskab om, at hvis han holder sig på bølgelængde med hjemmebasen, vil han blive ledet tilbage til en sikker landing; og at et ganske simpelt menneske også kan konstruere redskaber som „the Surveyer“, der blev sendt til månen, og hvis bevægelser han kunne dirigere, foruden at han modtog rapporter fra den — og så stadig sige, at det er umuligt for Gud, ver-

Plan over sessioner i Templet i Schweiz i 1969

Endowment-sessioner

Hver lørdag 2 sessioner (kl. 8.30 og 13.30) på tysk

Undtagen

1. lørdag i hver måned, kl. 13.30 — fransk
3. lørdag i hver måned, kl. 8.30 — engelsk
26. april og 25. oktober 1969 — hollandsk

Desuden

hver fredag forud for 3. lørdag i hver måned, kl. 17.30
engelsk

Plan over Endowment-sessioner i 1969

(foruden ovennævnte hverdage)

3. marts	—	6. marts	finsk
10. marts	—	13. marts	tysk
17. marts	—	20. marts	tysk
31. marts	—	4. april	tysk
14. april	—	17. april	hollandsk
21. april	—	24. april	tysk
		16. maj	tysk
19. maj	—	22. maj	svensk
27. maj	—	30. maj	tysk
16. juni	—	19. juni	hollandsk
30. juni	—	4. juli	dansk
7. juli	—	10. juli	svensk
14. juli	—	17. juli	finsk
21. juli	—	24. juli	tysk
28. juli	—	31. juli	tysk
4. aug.	—	7. aug.	fransk
11. aug.	—	14. aug.	hollandsk
18. aug.	—	21. aug.	svensk
25. aug.	—	28. aug.	dansk
1. sept.	—	4. sept.	kun Det melkisedekske Præstedømme
		5. sept.	tysk
8. sept.	—	3. okt.	TEMPLET LUKKET
		4. okt.	form. tysk / eft. fransk
6. okt.	—	9. okt.	tysk
13. okt.	—	16. okt.	tysk
20. okt.	—	23. okt.	tysk

Beseglings-sessioner

Fra mandag til og med torsdag vil der, hvis der ikke er planlagt Endowment-sessioner, blive afholdt specielle beseglings-sessioner.

Antallet af deltagere er begrænset; under ingen omstændigheder kan der deltage flere søstre end brødre. Det mindste antal vil være 4 brødre og 3 søstre, det største antal 6 brødre og 5 søstre. Anmeldelse til dette arbejde skal ske udelukkende gennem stavs- og distriktspræsidenter.

Alle stave og distrikter kan få tildelt én uge om året til at hjælpe med ved dette arbejde.

Medlemmer, som ønsker at deltage i yderligere beseglings-sessioner, skal meddele Templet, at det er deres hensigt, gennem deres stavs- eller distriktspræsidenter. Særlige ønsker om logi skal det være os en glæde at imødekomme.

Dåb for de døde

Grupper af unge medlemmer, mandlige og kvindelige, har mulighed for at udføre stedfortrædende dåb for de døde. Drengene og pigerne fra 12 år til og med 21 år skal have en Gruppe-anbefaling til Dåb (Form WD 4), underskrevet af deres biskop og stavspræsident eller deres grens- og missionspræsident. Personer over 21 år skal have en personlig tempelanbefaling. Disse anbefalinger skal forevises, når man går ind i templet.

BEMÆRK: Enhver gruppe, som har til hensigt at udføre dåb for de døde, skal være ledsaget af 5 (fem) medlemmer af Det melkisedekske Præstedømme, som har fået deres personlige Endowment, og har en tempelanbefaling.

Anmeldelse skal foretages gennem deres stavs- eller distriktspræsidenter til Templet i Schweiz. Anmeldelsen skal anføre antallet af mandlige og kvindelige deltagere. Hvis der ønskes overnatningslogi for de unge mennesker, bedes man skrive så tidligt som muligt til Youth Hostel, Weihergasse 4, 3000 Bern, Schweiz.

Det berømte Mormon Tabernakelkor.

dens Skaber, at være i forbindelse med mennesket, Hans eget skaberværk, som rejser gennem verdensrummet i et rumskib, der er skabt af Gud og kaldes for „Jorden“, og som sikrer ham en tryk tilbagevenden hvis han holder sig i forbindelse med hjemmebasen — når han har fuldendt rejsen her på jorden?

For at kunne vende tilbage er det yderst vigtigt, at vi og vore børn kender, forstår og retter os efter Jesu Kristi lærdomme i vor livsførelse. For at kunne forstå må vi have undervisning. Spørgsmålet er: Hvor og hvorledes skal vi undervises? I skolerne er der ikke adgang til undervisning i Evangeliet eller om den åndelige side af livet. Tværtimod bliver troen på Gud og Jesu Kristi lærdomme som før omtalt hånet i så mange af vore skoler og især på universiteterne.

Det er den almindelige opfattelse, at undervisning i Evangeliet hører ind under kirkerne, men det er kun en lille procentdel af enten forældrene eller børnene, der kommer i de kirker, hvor de kunne blive undervist. Og selv for det lille fåtal, der kommer til mange af kirkerne, forsømmer man at forkynde den sunde, uforfalskede lære, som Frelseren har givet os, og som vi får gennem de profeter, Herren taler til.

Hvor mange kirkesamfund forkynder i vore dage, at Gud er en person? Og at vi blev skabt i Hans

billede, som Han sagde, vi blev? Er vi klar over, hvor vanskeligt det er at tro på og elske en Gud, som hverken har legeme, legemsdele eller lidenskaber hvilket så mange af sekterne forkynder i dag? Under alle omstændigheder er det således, som Herren har sagt, at det er nødvendigt, at Evangeliets sandheder, som er det allervigtigste i vort liv, bliver forkyndt i vore hjem.

Således talte Herren:

„Og atter: Om forældre i Zion . . . har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspåbyggelse, . . . skal synden hvile på forældrenes hoved.“

„De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.“ (L&P 68:25, 28)

For at hjælpe forældrene med deres pligt taler Herren gennem sine profeter. Selv i disse sidste dage er den åbenbaring, der kaldes Visdomsordet, givet til verden gennem profeten Joseph Smith. Det advarer os blandt andre ting mod brugen af tobak og stærke drikke, og der føjes en forjættelse til.

Hvis vi blot ville huske at holde dette Visdomsord, ville der ikke være nogen berusede chauffører, der forårsagede tusinder og atter tusinder af ulykker og dødsfald på landevejene; der ville blive meget mindre fattigdom, færre ødelagte hjem, ingen drankere og ingen forbrydelser under alkoholens

påvirkning. Ingen ville lide eller dø af lungekræft og andre sygdomme, hvis årsag var tobaksrygning. I denne åbenbaring får vi også dette løfte:

„Alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod disse bud, skal få sundhed i navlen og marv i benene.

De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte.

De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte.

Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel.“ (L&P 89:18-21)

Forældre, vi må ikke blive så optaget af verdslige ting, så vi forsømmer at lære vore børn frelsens lærdomme både ved vort eksempel og ved forskrift. Vi skal lære dem at tro på Gud, at Hans Søn, Jesus Kristus, er verdens Frelser, som gav sit liv, for at vi kan opstå.

Hvor mange familier mødes i dag til familiebøn eller lærer deres børn at bede i løndom til en personlig Gud, som vil høre og besvare deres bønner, samt lærer dem at elske deres medmennesker?

Hvilken prægtig verden vi kunne leve i, hvis alle forældre ville holde en ugentlig familiehjemmeaften og undervise deres børn om Herrens ord. Blot det at godkende og efterleve det, Han kaldte

„det store bud i loven“, ville skabe en himmel på jorden, hvori alle kunne leve i fred og lykke. Herren sagde:

„... Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.

Dette er det største og første bud.

Der er et andet, som er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv.

På disse to bud hviler hele loven og profeterne.“ (Matt. 22:37-40)

Og så sagde Han: „Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger.“ (Joh. 14:15.)

Hvis vi elskede vore medmennesker, ville vi ikke stjæle, vi ville ikke slå ihjel, vi ville ikke bedrive hor, vi ville ikke bære falsk vidnesbyrd, eller gøre noget af det, som ville skade vor næste.

Saligt er det menneske, som i sandhed kan sige at han tror på Gud, den evige Fader, og på Hans Søn, Jesus Kristus, og på den Helligånd; og at alle mennesker gennem Kristi forsoning kan blive frelst ved at adlyde Evangeliets love og ordinanser; at han er rede til at omvende sig og lade sig døbe til syndernes forladelse og derefter acceptere og efterleve Jesu Kristi lærdomme.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at disse ting er sande, i Jesu Kristi navn. Amen. ○

(Tale af præsident Joseph Fielding Smith, rådgiver i Det Første Præsidentskab, ved mødet søndag formiddag den 6. oktober 1968 under den 138. halvårslige Generalkonference i Kirken.)

Guds rige er evigt

Jeg er meget taknemmelig for denne anledning til at mødes med jer, mine brødre og søstre, ved dette møde som ved alle konferencens møder.

Jeg glæder mig overmåde i sandheden. Jeg takker Herren hver eneste dag i mit liv for Hans nåde og godhed, kærlige omsorg og beskyttelse, som Han udstrækker til hele sit folk, og for de mange tilkendegivelser af Hans nåde og velsignelser ud over det ganske land gennem alle de år, der er gået, siden Kirken blev organiseret den 6. april 1830.

Vor mission er at frelse, at bevare fra ondt, at

ophøje menneskeheden, at bringe lys og sandhed til verden, at formå jordens befolkning til at vandre retskaffent for Gud, at ære Ham i deres liv og med førstegrøden af alt, hvad de har og af hele deres indtægt.

Jeg ønsker at sige, at „Mormonismen“, som den kaldes, endnu som altid er hverken mere eller mindre end Guds kraft til frelse for enhver sjæl, som ærligt vil modtage den og adlyde den. Jeg siger jer, at alle Sidste Dages Hellige, hvor man end finder dem og forudsat de er trofaste mod deres

betegnelse, deres kald og deres forståelse af Evangeliet, er mennesker, der står for sandhed, ære, dyd, moralsk renhed, ærlighed i forretningssager og i religion; de er mennesker, som står for Gud og Hans retfærdighed, Hans sandhed, Hans værk på jorden og for menneskenes børns frelse.

Vi har i alle disse år i Kirken arbejdet på at føre mennesker til kundskab om Jesu Kristi Evangelium, at føre dem til omvendelse og lydlighed mod den guddommelige lovs krav. Vi har stræbt efter at redde mennesker fra at begå fejl, overtale dem til at vende sig fra det onde og lære at gøre det gode.

Jesu Kristi Evangelium er Guds kraft til frelse, og det er absolut nødvendigt for hver eneste mand og kvinde i Kirken at virke retskaffent, at holde Guds love og følge de befalinger, Han har givet, for at de kan benytte sig af Guds kraft til frelse i dette liv; og de retskafne i Kirken, som har indgået pagt, skal blive helliggjort og forøget, indtil verden skal bøje sig og erkende, at Jesus er Kristus, og at der er et folk, som bereder sig for Hans genkomst i kraft og herlighed.

Vi bærer fredens olivengren til verden. Vi præ-senterer for verden Herrens lov, sandheden, som den er blevet åbenbaret i de sidste dage til for-løsning for de døde og til frelse for de levende. Vi føler ikke ondskab eller ond vilje mod menneske-nes børn. Tilgivelsens ånd præger de helliges hjer-ter, og de nærer ingen følelser eller ønsker om hævn mod deres fjender.

De siger i deres hjerter: Lad Herren dømme mellem os og vore fjender; men vi vil tilgive dem, og vi bærer ikke nag til nogen. Selv om det kan siges, og til en vis grad er sandt, at vi kun er en håndfuld i sammenligning med vore medmennesker i verden, kan vi alligevel sammenlignes med den surdej, som Frøleseren talte om, der til sidst vil gen-nemsyre hele verden. Menneskene må sætte deres fordomme, personlige ønsker og hvad de selv fore-trækker, til side og vise ærbødighed for den store sandhedssag, der er ved at brede sig over hele verden.

Evangeliets ånd fører menneskene til retfærdig-hed, til at elske deres medmennesker og virke for deres frelse og ophøjelse; den inspirerer dem til at gøre det rette og sky det onde, at endog undgå syndens fremkomst i en selv; og dette værks mål er menneskets evige lykke både i dette liv og i det kommende.

Guds Ånds frugter — frugterne af den sande religion — er fred, kærlighed, dyd, ærlighed, ret-skaffenhed og trofasthed mod hvert eneste princip, der findes i Herrens lov. Læs det 5. kapitel i Brevet til Galaterne; der vil du opdage forskellen mellem

Guds Ånds frugter og frugterne af denne verdens ånd.

Det er en af de store forskelle mellem den såkald-te „Mormonisme“ og verdens teologi. Hvis vi vil bøje os for dens befalinger og antage dens principper i vor liv, vil den gøre os til Guds sønner og døtre, værdige til til sidst at bo i den Almægtiges nærhed i Himmelen.

Guds rige og Herrens værk vil brede sig mere og mere; det vil trænge sig hurtigere frem i verden i fremtiden, end det har gjort i fortiden. Herren har sagt det, og Anden bærer vidnesbyrd derom; også jeg bærer vidnesbyrd om dette, for jeg ved, det er sandt.

Guds rige er her for at vokse, for at brede sig til andre lande, for at slå rod i jorden og for at for-blive der, hvor Herren ved sin egen kraft og ved sit eget ord har plantet det — for aldrig mere at blive brudt ned, men for at fortsætte indtil den Almægtiges hensigter vil blive fuldbyrdet, hvert eneste princip, profeterne har talt om, siden verden begyndte. Det er Guds værk, som Han selv i sin egen visdom — ikke ved menneskers visdom — har gengivet til jorden i de sidste dage, og Han har oprettet det på sandhedens og retfærdighedens principper, på moralsk renhed i livet, således at det ikke mere kan rives ned eller blive overladt til et andet folk, så længe majoriteten af Kirken vil for-blive i de pagter, de har sluttet med Herren og holde sig rene og uplettede af verden.

Intet folk vil nogen sinde kunne trives og blom-stre i længere tid, med mindre de holder fast ved den guddommelige sandhed. Sandheden er mægtig og den vil sejre. Jeg ønsker at sige til jer, at der ikke siden Kirken blev organiseret har været et eneste tidspunkt, hvor et menneske styrede Kirken. Det blev den ikke i Joseph Smiths tid, eller i Brig-ham Youngs, og ikke på noget tidspunkt siden. Den er Herrens værk, kan jeg fortælle jer, og jeg håber, I vil skrive jer det bag øret og ikke glemme, at det er den Almægtige, der vil udføre dette værk — ikke mennesket.

Intet menneske skal have æren af at udføre det; intet menneske har heller ikke haft magt til at gøre det af sig selv. Hvis det havde været menneske-værk, ville vi have været som den øvrige verden, og det ville ikke have været sandt om os, at Gud har valgt os ud af verden, men vi ville være en del af den og på „Hej, kammerat, vel mødt!“ med den; men det er sandt, at Gud har valgt os ud af verden, derfor er vi ikke af den.

Glem det nu ikke, mine brødre og søstre og venner! Og hvis I ikke har haft for vane at gøre det, eller hvis I har forsømt jeres pligt, så tag dette på-

bud med jer, når I går hjem: Gå ind i jeres lønkam-
mer — ind i det værelse, hvor I plejer at bede —
og knæl der, alene med jer selv eller med jeres
familie samlet omkring jer; pris Herren og tak Ham
for Hans nådige forsyn som har våget over jer og
over hele Hans folk, fra dette værks begyndelse
indtil i dag. Husk, at det er Guds gavn til menne-
sket, at det er Hans kraft og Hans vejledende ind-
flydelse, der har opnået det, vi har set fuldbyrdet.
Det er ikke sket ved menneskers visdom. De er
redskaber i Herrens hænder til opnåelse af livets
formål, og vi må ikke nægte, at de er det; vi bør
ære dem, men hvis vi giver dem æren for resul-
taterne inden for dette værk og tager den fra Her-
ren, som gav menneskene evne til at udføre vær-
ket, så behandler vi vor himmelske Fader uret-
færdigt.

Han vil afbryde sit værk i retfærdighed, og Han
vil fremskynde sine hensigter til sin egen bestemte
tid. Vi skal blot prøve af al vor magt at holde trit
med den videre udvikling af Herrens værk, så vil
Han bevare og beskytte os og berede vejen for os.

Jeg føler taknemmelighed mod min himmelske
Fader, fordi Han har givet mig lov til at leve i denne
generation og blive en del bekendt med Evange-
liets principper. Jeg er taknemmelig, fordi jeg er
blevet begunstiget med et vidnesbyrd om dets sand-
hed, og for at jeg har lov til at stå her og andre
steder og bære mit vidnesbyrd om den sandhed, at
Evangeliet er blevet gengivet til menneskene. Jeg
har rejst blandt nationerne, hvor jeg har forkyndt
Evangeliet, og jeg har set en del til forholdene i
verden; jeg er klar over, at Evangeliet, som det
er åbenbart i Bibelen, ikke kan findes i verden.

Evangeliets ordnanser bliver ikke forvaltet i
nogen som helst kirke, undtagen i Jesu Kristi Kirke
af Sidste Dages Hellige. De vil ikke lytte til vidnes-
byrd fra dem, som fortæller, at Herren lever, og at
Han er i stand til at åbenbare sin vilje for menne-
sker i dag ligesom før. De kan ikke gå fremad, de
kan ikke lære Herrens vej, de kende, eller vandre
på Hans stier.

Det var den vej, Peter og apostlene anviste, da
Herrens Ånd hvilede over dem med stor kraft til
overbevisning i de menneskes hjerter, som råbte:
„Brødre! hvad skal vi gøre?“ og Peter sagde til
dem: „Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu
Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få
Helligånden som gave.“ (Ap.G. 2:37-38)

Det var det råd, der blev givet dem, og for så
vidt de rettede sig efter det, var de berettiget til
den Helligåndes vidnesbyrd, som ville bringe dem
fred og lykke, åbenbare dem deres pligter og sætte

dem i stand til at forstå deres slægtskabsforhold til
Herren.

Hvis vi betragter verdens tilstand i dag, må vi
komme til den konklusion, at der ikke er megen
sandsynlighed for, at der snart vil blive oprettet
fred på jorden. Der er intet blandt nationerne, der
peger mod fred.

Herren, den Almægtige, er jordens Skaber; Han
er Fader til vore ånder. Han har ret til at diktere,
hvad vi skal gøre, og det er vor pligt at adlyde og
at leve efter de krav, Han stiller. Evangeliet er ble-
vet gengivet til jorden, Præstedømmet er igen ble-
vet oprettet, og Hans folk kan glæde sig ved beg-
ge dele. Verden kan ikke forstå dette, og den ser
undrende til.

Vi ved, at Jesus Kristus lever; vi ved, at Han
er vor Frelser og Forløser; vi har et vidnesbyrd
derom, som er uafhængigt af alle skrevne bøger, og
vi vidner for verden om disse ting. Vi er beskæf-
tiget i det store sidste dages værk med at forkynde
Evangeliet for nationerne; det er et stort og herligt
værk. Vi tror, det er rigtigt at elske Gud af hele
vort hjerte og at elske vor næste som os selv.

Dette hører med til Evangeliets principper, og
disse principper er blevet forkyndt for os lige fra
vi blev medlemmer af denne Kirke. Jesu Kristi Evan-
gelium er den fuldkomne lov for frihed, og det vil
lede mennesket til den højeste herlighed og ophøje
ham til at være i vor himmelske Faders nærhed,
hvis han er villig til at lytte til råd fra dem, som
Herren har udset til at lede dem.

Vi ønsker ikke at ophøje os over andre. Vi bærer
blot uden frygt vidnesbyrd om, at disse ting er
sande. Vi ved, at den, vi sætter vor lid til, er Gud,
for det er blevet åbenbart for os. Vi befinder os
ikke i mørke, vi har heller ikke fået vor kundskab
fra noget menneske eller fra en gruppe mennesker,
men gennem Jesu Kristi åbenbaring. Der sker ingen
skade ved at forsage verdens dårskab og ondt og
i ydmyghed bøje sig for Herren, for Hans Ånd
og i lydighed mod Frelserens ord, lade sig døbe
til sine synders forladelse og modtage håndspå-
læggelse for den Helligåndes gave, for at I kan få
et vidnesbyrd for jer selv om sandheden af de ord,
vi taler til jer.

Gør dette ydmygt og ærligt, og jeg lover jer, så
sikkert som Herren lever, at I selv vil modtage et
vidnesbyrd om dette værk, og at I vil vide det, som
alle Sidste Dages Hellige bør vide det. Dette er løf-
tet; det er sikkert og urokkeligt, og der er mange
i denne forsamling, som kan bære vidnesbyrd om,
at de har erkendt opfyldelsen af disse løfter i vor
tid. Dette vidnesbyrd kommer fra Gud og overbe-
viser alle, til hvem det gives, til trods for deres

Dette giver de hellige en glimrende mulighed for at møde gamle venner og finde nye.

egen mening, og det er mere værd for mennesket end noget tegn eller nogen gave, fordi det giver fred, lykke og tilfredshed i sjælen.

Det giver mig den forsikring, at Gud lever, og at jeg, hvis jeg er trofast, skal opnå Det celestiale Riges velsignelser. Jorden vil blive rensed og gjort til en passende bolig for himmelske væsener og for Herren, vor Gud, at komme og bo på, hvilket Han vil gøre under Tusindårsriget. Evangeliet er frelse, og uden det er der ikke noget, der er værd at eje. Det er det, vi er her for. Grunden til at vi er her er at vi skal overvinde enhver dårskab og berede os til evigt liv i fremtiden.

Lad os være trofaste og ydmyge; lad os leve efter Jesu Kristi religion; læg kødets svagheder til side og hold fast ved Herren og Hans sandhed med et helt hjerte, med fast beslutsomhed om at ville kæmpe troens gode strid og holde urokkeligt ud til enden. Må Gud give os kraft dertil, er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen.

(Tale af præsident Alvin R. Dyer, rådgiver i Det Første Præsidentskab, ved mødet søndag formiddag, den 6. oktober 1968, under Kirkens 138. halv-årige Generalkonference.)

Amerikas opgave er religiøs

Min tale drejer sig om Amerikas opgave.

Lige siden dette land blev grundlagt har politiske ledere talt om Amerikas storhed og om plads i verden som frihedens og demokratiets vugge med den opgave at udbrede disse principper til hele verden.

Vi har været vidne til Amerikas forsøg på dette ved hjælp af forskellige metoder, men det er gennem hårde og kostbare erfaringer at det lærer, at frihed ikke kan tages eller gives til noget folk, den kan heller ikke købes. Det er nødvendigt for Amerika at lære den lektie, som dets grundlæggende fædre måtte lære, at friheden skal opsøges med mod og med offer, at det ikke kan opretholde frihed hjemme eller meddele den til andre, hvis der ikke stræbes efter den.

Med hensyn til Amerikas politiske opgave, så er jeg ikke forberedt på at udtale mig om den, men jeg ved én ting: at længe før Columbus' skibe rørte dets kyster, længe før dets uafhængighed og før de grundlæggende fædre oprettede en ny nation, havde begivenheder fundet sted, som havde givet det land, vi nu kalder Amerika, dets betroede formål og opgave.

Jeg er fast overbevist om, at Amerikas sande opgave er religiøs, ikke politisk — den er åndelig, ikke fysisk.

Der er blevet sagt meget, af mange, om dets grundlæggelse. Profeten Joseph Smith erklærede selv, at dets forfatning var guddommelig inspireret, og derfor beder vi om, at den fortsat må virke efter sit formål. Men selv om de politiske sider ved Amerikas grundlæggelse er ædle og store, så ligger dets egentlige betydning i den åndelig hensigt, for hvilken det i virkeligheden blev grundlagt. Jeg har valgt at henvise til to af disse åndelige — og derfor af Gud udtænkte — bestemmelser:

For det første: Amerika blev grundlagt for at opfylde en pagt, som Gud havde indgået med de patriarkalske forfædre af Israels hus. Herren havde

følgende at sige til de tiloversblevne af dette hus, som havde bosat sig i dette land:

„Thi det er i overensstemmelse med Faderens visdom, at de slår sig ned i dette land og bliver et frit folk gennem Faderens magt, så at denne kundskab måtte komme for dagen fra dem til en levning af jeres sæd, så Faderens pagt, som Han har gjort med sit folk, Israels Hus, må opfyldes.“ (3 Nephi 21:4)

For det andet: Amerika og dets forfatning blev grundlagt for at bevare for menneskeheden den af Gud givne ret til moralsk handlefrihed. Jeg citerer fra en åbenbaring om dette emne, givet til Joseph Smith:

„Ifølge dette folks grundlov og andre love, som jeg har ladet dem indføre, og som bør stå ved magt for at beskytte alle menneskers ret efter retfærdige og hellige grundsætninger, så enhver må kunne handle både med hensyn til lære og grundsætninger med henblik på fremtiden ifølge den handlefrihed, jeg har givet ham, og enhver være ansvarlig for sine egne synder på dommens dag.

Derfor er det ikke ret, at noget menneske skal være i trældom under en anden.

„Og i denne hensigt gav jeg dette lands grundlov gennem vise mænd, som jeg oprejste i dette øjemed, og befriede landet ved blodsudgydelse.“ Lære og Pagter 101:77-80)

De mennesker, Columbus fandt, var de få, der var tilbage af dem, som kom til dette land under himmelsk ledelse og som opfyldelse af de pagter, som Gud havde forordnet længe før de emigrerede og bosatte sig i det land, som Herren havde tilkendegivet for dem som et forjættelsens land, et arve-land.

Ifølge Mormons Bog begyndte Jareditterne at emigrere til dette land på den tid, da det store Babelstårn var under opførelse. Dette fandt sted

omkring år 2200 f.Kr. Det var dengang folkenes sprog blev forvirret. Dette tårn har man i vor moderne tid identificeret på et sted, der kaldes Hillaah i Iraq, sydvest for Bagdad, på den østlige bred af Eufratfloden.

Her har man fundet en ruin med navnet Birs Nimrod. Den står som et vagttårn på en umådelig stor slette. Ifølge Rawlinson's tydning af inskriptionerne på de pyramideformede ruiner, bar de navnet „De Syv Planeters Tempel“. Man mener, at disse ruiner er resterne af Babelstårnet.

Under Jarediternes rejser: først nordpå ind i Nimrods dal og så til sidst, efter at de havde krydset mange søer og floder, ud til det store hav, som skilte kontinenterne, oprettede de et samfund, som de kaldte Moriancumr efter deres storartede leder, Jareds broder. (Se Ether 2:1-6)

Vi får at vide, at Herren gav Jareds broder instruktioner med hensyn til bygning af under-vandsbåde, der ville gøre det muligt for hans koloni at drage over de store vande til et forjættet land, hvorom Moriancumr skrev:

„Og nu kunne vi se Guds beslutninger angående dette land, at det er et forjættet land, og at hvilket som helst folk, der besidder det, må tjene Gud, ellers vil de blive udryddet, når Hans vredes fylde kommer over dem. Og Hans vredes fylde kommer over dem, når de er modne i synd og ugudelighed.

Thi se, det er et land, der er udvalgt fremfor alle andre lande, og derfor skal de, som ejer det, tjene Gud eller blive udryddet; thi det er Guds evige beslutning.“ (Ether 2:9, 10)

Cirka 1600 år senere, eller omkring år 600 f.Kr., forlod en profet ved navn Lehi, det til undergang viiede Jerusalem, som Herren havde befaleet ham. Lehi og hans koloni skulle ligesom Jarediterne mange hundrede år før ledes til det forjættede land. Medens de endnu opholdt sig i ørkenen, lige før de skulle gå ombord i skibet, sagde Herren til Nephi, Lehis søn:

„Og dersom I holder mine bud, vil det gå jer vel, og I vil blive ført til et forjættet land, ja, til et land, jeg har beredt for jer, ja, et land, som er udvalgt fremfor alle andre lande.“ (1 Nephi 2:20)

Til sidst nåede Lehi og hans koloni — efter mange vanskeligheder og en farlig rejse over de store vande i et skib, der var bygget efter Herrens anvisning, og med nogen familieforgøelse siden de var taget fra Jerusalem — det forjættede land, sand-synligvis i året 589 f.Kr.

Senere fremkom Nephi med følgende erklæring:

„Men, sagde han, til trods for vore genvordigheder har vi fået et forjættet land, et land, der er udvalgt fremfor alle andre lande, et land, som Gud

Herren har lovet mig skal blive et arveland for mine efterkommere. Ja, Herren har skænket mig og mine børn dette land for evigt og alle, som ved Herrens hånd skal blive ført ud af andre lande.“ (2 Nephi 1:5)

Medens Reformationen og kravet om frihed gik som en bølge over Europa og England, skete der en begivenhed, som førte til en genopdagelse af Amerika; for Gud rørte hjertet hos en sømand ved navn Christoffer Columbus, som endelig — i 1492 — blev banebrydende for en rejserte til det forjættede land. Men Columbus, nephiterne eller Jarediterne var ikke landets oprindelige opdagere, det var heller ikke dem, der bestemte Amerikas formål. Det var allerede blevet bestemt, da jorden første gang blev beboet. Disse emigranter blev blot ført til det land på jorden, hvor menneskeheden vugge stod.

Vi har lært, at efter sin jordiske mission blandt jøderne besøgte den opstandne Kristus i Amerika de får, der hørte til en anden fold, og oprettede der sin Kirke blandt folket; og der fortalte Han om Amerikas grundlæggelse, og at Hans Evangelium igen skal komme frem til de resterende af dem, som dengang beboede dette land, og til alle Guds børn. Dette ville ske efter en periode med åndeligt mørke på jorden. I den erklæring fortæller Herren om dette store lands hellige opgave.

„Og sandelig siger jeg jer: Jeg giver jer et tegn, så I kan vide tiden, når disse ting skal ske, da jeg skal indsamle mit folk, Israels Hus, efter deres lange adspaltelse og atter oprette mit Zion iblandt dem.“ (3 Nephi 21:1)

I nedenstående erklæring udepegede Herren Amerika som arvelandet for dem af Israels Hus, som skal samles fra hele jorden:

Og da skal de tiloversblevne, som er spredt omkring på jorden, indsamles fra øst og vest, fra syd og nord, og de skal få kundskab om Herren, deres Gud, som har forløst dem.

Og Faderen har befaleet mig, at jeg skal give jer dette land som arvelod . . .

Og se, dette folk vil jeg grundfæste i dette land til at opfylde den pagt, som jeg indgik med jeres fader Jakob; og det skal blive et nyt Jerusalem. Og himlens kræfter skal være midt blandt dette folk; ja, jeg vil endog være midt iblandt jer.“ (3 Nephi 20:13, 14, 22) For at kunne omtale Amerika — Nord-, Central- og Syd- — som „det udvalgte land“ — „et indviet land“ — bliver vi nødt til at gå tilbage til begyndelsen for at kunne forstå det.

Fra profeten Moses' skrivelser, der handler om menneskets placering på jorden, er denne udtalelse taget:

„Og jeg, Gud Herren, plantede en have i Eden ude mod øst, og dér satte jeg det menneske, som jeg havde dannet.“ (Moses 3:8)

Det var ikke godt for mennesket at være ene, så han fik en medhjælp eller en kvinde, der blev sat ved hans side, for at både mand og kvinde sammen kunne bebo den have, der var plantet til dem.

Med hensyn til hvad og hvor Edens Have var, vil det være godt at erindre, at i skabelsesprocessen, under den tredje periode, blev alle vandene samlet på ét sted, og det tørre land på ét sted. Landet blev kaldt jord og vandet hav.

Det tørre land, eller jorden, får også et andet navn, nemlig Eden, og det var mod øst i Eden eller mod øst på det tørre land, at haven til vore første, jordiske forældre blev anlagt.

I tidens løb, fra Skabelsen til Pelegs dage eller omkring år 2200 f.Kr., lige før sprogforvirringen, blev det ene fastland, som havde eksisteret siden Skabelsen, delt i to halvkugler, som vi kender dem nu. Men bortset fra dette, blev Edens Haves geografiske beliggenhed klarlagt for profeten Joseph Smith gennem åbenbaring til at være i Jackson County, Missouri med Independence, som det centrale sted.

Da Adam og Eva blev udvist af haven, rejste de knap 160 km nordpå for at bosætte sig på et sted, som vi nu gennem Guds åbenbarede ord kender som Adam-ondi-Ahman. Her var det, det jordiske familieliv begyndte, da Adam og Eva fik sønner og døtre — altsammen i Amerika.

Adam og Eva, der nu var lukket ude fra Guds nærhed, slog sig ned på stedet, hvor deres jordiske bopæl skulle være, og her påkaldte de Gud. De fik befaling om at ofre de førstefødte af deres hjerde på altre som offer til Herren, og de var lydige mod denne befaling, selv om de ikke vidste, hvorfor de skulle gøre det. En Herrens engel viste sig så og forklarede dem sinbilledet på det offer, som Herren Jesus Kristus skulle bringe, når Han til den bestemte tid kom til jorden. Derefter blev frelsens og ophøjelsens Evangelium ved forligelse med Gud Faderen, fra hvis nærhed de var blevet bandlyst, for første gang åbenbaret for mennesket på jorden.

Det hellige Præstedømme efter Guds Søns Orden, hvilket „forvalter Evangeliet og holder nøglen til rigets hemmeligheder, ja, nøglen til Guds kundskab“, blev overdraget til Adam. Fra nu af havde Adam, den menneskelige families store forfader, „frelsens nøgler“. Herren, eller Ahman, viste således Adam og Eva, at selv om de var faldet og var undergivet både den åndelige og den legemlige død, kunne de blive forløst og forliget med Gud Faderen.

Ved overdragelsen af „frelsens nøgler“ til Adam, blev betingelser for frelse bekendtgjort for dem og gennem dem for menneskeheden. Derved kan vi forstå den sande betydning af betegnelsen „Adam-ondi Ahman“ eller ganske enkelt fra „Ahman“, som er Herren, og „ondi“, der betyder gennem Adam til menneskeheden.

I den åbenbaring, der allerede er henvist til, men som vi nu vil henlede opmærksomheden nærmere til, taler Herren tydeligt om de „frelsens nøgler“, der er blevet givet til Adam eller Mikael, som er hans navn fra forudtilverelsen, og forklarer, hvorfor han fik dem:

„... at I må nå den krone, der er beredt jer og komme til at herske over mange riger, siger Gud Herren, den Hellige i Zion, der har lagt grundvolden til Adam-ondi-Ahman,

som har gjort Mikael til jeres fyrste og befæstet hans fødder og sat ham i det høje og givet ham frelsens nøgler under den helliges råd og vejledning. Han, som er 1600 år 1600 dages begyndelse og livs ende.“ (L&P 78:15, 16)

„... Thi det er nødvendigt, når tidernes fyldes uddeling oprettes, hvilken uddeling nu er begyndt at indtræde, at en hel, fuldstændig og fuldkommen forening og sammenføjning af uddelinger, nøgler, magter og velsignelser finder sted og åbenbares fra Adams dage til nærværende tid...“ (L&P 128:18)

Vi er privilegerede derved, at i gennem åbenbaring til profeten Joseph Smith har en beretning om en af de store begivenheder, der i begyndelsen skete i dalen ved Adam-ondi Ahman:

„Tre år før sin død kaldte Adam Set, Enos, Kenan, Mahalaleel, Jared, Enok og Metusalem, som alle var højpræster, til sig sammen med de øvrige af sine efterkommere, der var retfærdige, i dalen Adam-ondi-Ahman og gav dem dér sin sidste velsignelse.

„Og Herren viste sig for dem, og de stod op og velsignede Adam og kaldte ham Mikael, fyrsten, ærkeenglen.

Og Herren trøstede Adam og sagde til ham: Jeg har sat dig til at være hovedet; mange folk skal komme af dig, og du skal være en fyrste over dem evindeligt.

Og Adam stod op midt i forsamlingen, og selv om han var nedbøjet af alder, forudsagde han, fuld af den Helligånd, hvad der skulle ske hans efterkommere til sidste slægtled.

Alt dette blev skrevet i Enoks bog og skal åbenbares i rette tid.“ (Lære og Pagter 107:53-57) Dette familiemøde mellem Adam og hans retfærdige efterkommere fandt sted cirka år 3177 f.Kr.

Af disse korte beretninger se vi altså grunden

til, at Amerika, Det amerikanske Kontinent, er det forjættede land, udvalgt fremfor alle andre lande; for det var her, mennesket først bosatte sig, og det var her, de første pagter blev indgået. Desuden er det fra dette udvalgte lands midte, at Gud har begyndt sit store sidste dages værk, der skal vare ved til enden.

Det er umådelig interessant at få at vide, at til Herrens bestemte tid vil jorden og vandene vende tilbage til deres oprindelige plads.

Om dette emne har vi følgende fra Herren:

„Og han skal lade sin røst lyde fra Zion, og han vil tale fra Jerusalem, og hans røst skal høres blandt alle folk.

Og det skal være en røst som mange vandes lys og som en stærk tordens røst, der skal nedstyre bjergene, og dalene skal ikke mere findes.

Han skal befale det store dyb, og det skal drives tilbage til nordenlandene, og øerne skal forenes til ét land.

Og Jerusalems land og Zions land skal vende

tilbage til deres eget sted, og jorden skal blive, som den var, før den blev delt.

Og Herren, ja, Frelseren selv, skal stå midt iblandt sit folk og regere over alt kød.“ (Lære og Pagter 133:21-25)

Amerika som Zion vil ikke svigte, ikke blot fordi det er vor berømte uafhængigheds og Forfatningens fædres land, men fordi det er Josef, Jakobs søns land og er blevet grundlagt som sådan ved pagt med Gud. Det er landet, hvor Israel skal indsamles i den kulminerende periode, den sidste forvaltning, som Gud har oprettet gennem profeten Joseph Smith.

Til opnåelse af Herrens hensigter med Amerikas bestemmelse som Zion har vi følgende ord fra Ham vedrørende Hans folk:

„Men lad min hær først blive meget stor og helliggør den for mig, at den må blive skøn som solen og klar som månen, at dens bannere må blive forfærdelige for alle nationer.“ (L&P 105:31)

„Jeg bærer mit vidnesbyrd, at disse profetier vil blive opfyldt. I Jesu Kristi navn. Amen.“ ○

© 1997 F. Oliver 559/17

op på bjerget med 16 små sten. Hans ønske var at bede Herren om at røre ved dem så der ville blive lys i deres fartøjer på rejsen. Hans bøn blev hørt, og da Herren rørte stenene, så Jareds broder Herrens finger. Han faldt til jorden foran Herren, medens han sagde, at han ikke havde vidst at Herren havde kød og blod. Herren sagde da til ham:

„På grund af din tro har du set, at jeg skal påtage mig kød og blod; og aldrig er noget menneske kommet til mig med så stor tro, som du har; thi var det ikke så, kunne du ikke have set min finger. Har du set mere end det?“

Svaret var imponerende og modigt: „Nej, Herre, vis dig for mig.“ (Ether 3:9–10).

I Herrens svar er valget af et simpelt ord, ordet vil, en vidunderlig kommentar til tro. Der var nu en

prøve på tro involveret, da Herren spurgte: „Tror du de ord, som jeg vil tale?“ (Ether 3:11). Er det ikke interessant at han ikke blev spurgt: „Tror du de ord, som jeg har talt?“ Det omhandlede ikke fortiden – det omhandlede fremtiden. Jareds broder blev spurgt, om han ville binde sig til noget, der endnu ikke var sket. Han skulle bekræfte sin tro på det, Herren endnu ikke havde talt.

Det er i virkeligheden kun få personer, der vil forlange en sådan tro fra nogen af os. Til få mennesker ville vi binde os til at tro, det de ville sige i fremtiden. Der skal tro til at være villig til at binde sig selv til noget på den måde.

Herren sagde for at prøve Jareds broder: „Tror du de ord, som jeg vil tale?“ Jareds broder bekræftede sin store tro ved at svare: „Ja, Herre, jeg ved du taler sandhed, thi du er en sanddrø Gud og kan ikke lyve.“ (Ether 3:12). Da Herren så, at han ville tro alt, hvad Han sagde, viste Herren sig for ham.

Jareds broder havde virkelig set; nu havde han viden. Skriften bekræfter:

„Og på grund af denne mands kundskab kunne han ikke forhindres i at se indenfor sløret; og han så Jesu finger; og da han så den, faldt han om af frygt, fordi han vidste, at det var Herrens finger; og han troede ikke længere, thi han vidste og tvivlede ikke.“ (Ether 3:19).

Tro må, for at være tro, koncentrere sig om noget, der ikke er kendt. Tro må, for at være tro, strække sig ud over det, der er bekræftede beviser på. Tro må, for at være tro, bevæge sig ind i det ukendte. Tro må, for at være tro, bevæge sig til kanten af lyset, og derefter et par skridt ind i mørket. Hvis det er nødvendigt, at alt skal vides, hvis det er nødvendigt, at alt skal forklares, hvis det er nødvendigt, at alt skal bekræftes, da er der ingen brug for tro. Faktisk er der ingen plads til den.

Profeten Alma sagde: „Ja, der er mange, der siger: Dersom du vil vise os et tegn fra himlen, da kan vi med sikkerhed vide det, og da vil vi tro. Nu vil jeg spørge: er det tro? Jeg siger nej; thi hvis et menneske ved noget, har han ingen grund til at tro; thi han ved det. . . Og som jeg sagde angående tro: Tro er derfor ikke at have fuldkommen kundskab om noget; men dersom I har tro, har I håb om det, som ikke ses, men som er sandt.“ (Alma 32:17–18, 21).

Der er to slags tro. Den ene af dem fungerer som regel i ethvert menneskes liv. Det er den slags tro, der er født af erfaring. Den giver os vished om, at en ny dag vil gry, at foråret vil komme, og at plantevæksten vil finde sted. Det er den slags tro, der tillidsfuldt fortæller os om det, der er planlagt at ske. Denne slags tro blev udvist af den lille japanske pige.

Der er en anden slags tro, der virkelig er sjælden. Det er den slags tro, der får ting til at ske. Det er den slags tro, der er agtværdig, beredt og ubøjelig, og den fremkalder ting, der ikke ville være sket på nogen anden måde. Det er den slags tro, der bevæger folk. Det er den slags tro, der sommetider bevæger ting. Kun få mennesker besidder den. Den kommer gennem gradvis udvikling. Det er en vidunderlig, endog fantastisk kraft, en kraft lige så virkelig og usynlig som elektricitet. Styret og kanaliseret har den en stor effekt.

Men tro må være tro. En mand „eksperimenterede“ med tro. Han havde talt om sin sikkerhed på, at en begivenhed ville finde sted. Hans ønske gik dog ikke i opfyldelse. Den begivenhed, han længtes så meget efter, hændte ikke. Bagefter var hans bitre kommentar: „Tjah, der ser I, det skete ikke. Jeg troede heller ikke, at det ville ske.“

I en verden fyldt med skepsis og tvivl, skaber indstillingen „seende er troende“ hele indstillingen. „Vis mig og jeg vil tro.“ Vi ønsker alle fakta og alt bevismaterialet først. Det synes svært at godtage ting på tro alene.

Hvornår vil vi lære, at i åndelige ting er det lige omvendt – at tro er at se? Åndelig tro forudsætter åndelig kundskab. Når vi har tro på ting, der ikke kan ses, men som ikke desto mindre er sande – da har vi tro. Profeten Joseph Smith erklærede:

„... Bliv aldrig modløs ... hvis jeg blev sænket ned på det dybeste sted i Nova Scotia og hele Rocky

Mountains blev stablet ovenpå mig, ville jeg hænge ved, udøve tro og holde modet oppe, og jeg ville komme ud på toppen ...“ (George A. Smith, Memoirs of George A. Smith, pp. 81–82).

Tro kan vokse. Den vil bevæge sig foran os som et lys. Sommetider er tvivlens tåger og slør så tykke, og de indhylder os så meget, at kun den mest gennemtrængende og udholdende tro kan sende en stråle gennem dem.

Når vi udøver tro, kan vi gøre som Nephi, der sagde: „Og jeg tilskyndedes af Ånden, thi jeg vidste ikke på forhånd, hvad jeg skulle gøre.“ (1. Nephi 4:6) ○

Tro er fast tillid til det, man håber, overbevisning om ting, man ikke ser.
(Heb. 11:1)

Hvorledes skulle de nu kunne påkalde ham, som de ikke er kommet til tro på? og hvorledes skulle de kunne tro på ham, som de ikke har hørt om? og hvorledes skulle de kunne høre, uden at der er nogen, som prædiker?

Så kommer da troen af det, som høres, og det, som høres, kommer i kraft af Kristi ord.
(Rom. 10:14, 17)

Sandelig, sandelig siger jeg eder: den, som hører mit ord og tror ham, som sendte mig, han har evigt liv og kommer ikke for dommen, men er gået over fra døden til livet.
(Johs. 5:24)

Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.
(Johs. 17:3)

Thi derfor glider og strider vi, fordi vi har sat vort håb til den levende Gud, som er alle menneskers frelser, særligt de troendes. (1. Tim. 4:10)

... men uden tro er det umuligt at have hans (Guds) velbehag; thi den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, der søger ham.
(Heb. 11:6)

Den, som tror på Guds Søn, har vidnesbyrdet i sig selv; den, som ikke tror Gud, har gjort ham til løgner, fordi han ikke har troet på det vidnesbyrd, Gud har vidnet om sin Søn.
(1 Johs. 5:10)

Den, som tror på Sønnen, har evigt liv; den, som ikke lyder Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede bliver over ham.
(Johs. 3:36)

Ligesom legemet er dødt uden ånd, således er jo også troen død uden gerninger.
(Jakob 2:26)

OMVENDELSE: Det andet princip i Evangeliet illustreres i dette maleri af Robert Skemp. Sammen med andre malerier der illustrerer „de første principper“ er det udstillet i „Visitors Center“ i det værelse der omhandler „Livets Formål.“

Omvendelse

AF PRÆSIDENT A. THEODORE TUTTLE - Det øverste Halvfjerds-råd

Har du nogen sinde haft en drøm, hvori du skulle være centrum for alles opmærksomhed – midtpunktet – i en yndig opstilling eller indramning? Lige før du skal træde ind, falder du på en eller anden måde i pløret, får dit tøj revet i stykker og bliver plettet og snavset. Blev du ikke ude af dig selv og prøvede at rense dig, sy rifterne sammen og blive præsentabel igen? Fik du ikke den fortvivlede idé at rende fra det hele, forsvinde eller bare slippe bort lige meget hvorhen, bare væk? Og var det så ikke en befrielse at opdage, at det hele kun var en drøm, og at du – efter at være vågnet til bevidsthed – kunne slette den ydmygelse og skam, du havde været ude for, med et taknemmeligt suk og et inderligt håb om, at denne drøm aldrig ville blive virkelighed?

Sådan en drøm fylder én med taknemmelighed for et af Evangeliets største principper: Omvendelse.

Omvendelse opfylder et universelt behov. Tænk et øjeblik over, hvor håbløs vor stilling både i dette liv og i det næste ville være uden dette storslåede princip!

Præsident David O. McKay har sagt: „Ethvert af Jesu Kristi Evangeliums principper og ordianser er betydningsfuldt og vigtigt, idet det bidrager til fremgang, lykke og evigt liv for mennesket; men der findes ikke noget mere for den menneskelige families frelse end det guddommelige og evigt virkende princip, som hedder: Omvendelse. Uden det kan ingen blive frelst. Uden det kan end ingen have fremgang.“

Men hvad er omvendelse egentlig, og hvorledes virker den? Dette princip kan vi sikkert meget nemmere forstå, hvis vi sammenligner det med noget, vi

i forvejen kender. Omvendelse er som et stykke sæbe. Den er livets sæbe. Ligesom sæben afvasker den synderne i livet. Den skal bruges lige så tit, det er nødvendigt. Man skal imidlertid huske på, at forkert anvendelse – undladelse af grundig rensning eller en halvhjertet bestræbelse – kan resultere i et gråt og grumset udseende. Anvendes sæben rigtigt, kan den imidlertid rense grundigt, fuldstændigt og varigt.

Omvendelse er således guddommelig sorg over synd på den måde, at den fører til forandring og til retfærdigheds gerninger. Som ældste Bruce R. McConkie har skrevet:

„Omvendelse er den proces, hvorigennem et jordisk menneske, urent og plettet af synd og skyld, bliver i stand til at kaste denne syndebyrde fra sig, aftvætte ugudelighedens smuds og blive ren i enhver henseende, helt fri for syndens trædom.“

For at opnå tilgivelse gennem omvendelse må et menneske være overbevist om skyldighed, føle guddommelig sorg over synd og have en sønderbrudt ånd. Han må ønske at blive befriet for syndens byrde, være fast besluttet på at forsage sine onde veje, være villig til at bekende sine synder og til at tilgive dem, som har syndet imod ham; han må tage imod den rensende kraft i Kristi blod, således som den tilbydes ham gennem dåbens vande og overdragelsen af den Helligånd.“

(Bruce R. McConkie, **Mormon Doctrine**, p. 630.)

Da vor himmelske Fader organiserede denne jord og anbragte sine børn her, gav Han dem først tro, som drivkraft til handling. Det er imidlertid utænkeligt, at mennesket midt i et univers af love og

Robert Oliver Kemp

med den frie vilje, der var blevet ham givet, skulle kunne gøre alle ting perfekt. Hans tro måtte, som den drivende kraft den er, få ham til at gøre et eller andet forkert eller måske endda få ham til at øve onde gerninger. For at kunne udvikle sig må mennesket derfor følge den anden store, universelle lov: Omvendelsen.

Lige fra begyndelsen er Evangeliet blevet kaldet „Omvendelsens Evangelium“. Således blev det forkyndt for Adam, og således er det blevet forkyndt under hver af forvaltningerne. Også under vor forvaltning kaldes det gengivne Evangelium for Omvendelsens Evangelium, og vor mission består i at råbe omvendelse til vor tids mennesker.

Omvendelse fører til tilgivelse. Herren har givet nogle tydelige instrukser om både omvendelse og tilgivelse:

Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu. (L&P 58:42.)

Det er en forunderlig og trøstende erklæring, at hvis et menneske har omvendt sig fra sine synder, har han fået tilgivelse! Og så følger Herren til, at Han ikke mere ihukommer dem. Det afhænger naturligvis altså af omvendelse.

Hvorledes måler vi omvendelse? I det næste vers fortæller Herren os:

„Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem.“ (L&P 58:43.)

Vort ansvar er således dobbelt, hvad moralske synder angår, idet der kræves:

1) at man bekender for den rette myndighed inden for Kirken (sædvanligvis biskoppen), og 2) at man vender sig bort fra sine synder.

Præsident J. Reuben Clark Jr. har sagt, at der

hersker betydelig tvivl angående „effektiviteten af **indrømmelse** som bekendelse“. For at få tilgivelse, må vi komme til Herren med et ydmygt hjerte og en angervigen ånd. Med hensyn til tilgivelse har Herren sagt: „Jeg, Herren, tilgiver hvem jeg vil, men af jer kræves det, at I tilgiver alle mennesker.“ (L&P 64:10.) Der er nogle mennesker, som – medens de villigt tilgiver andre – ikke er villige til at tilgive sig selv, efter at de har fulgt de rette trin til omvendelse.

Herren har sagt, at ethvert menneske skal omvende sig eller lide. For at undgå denne lidelse skal et menneske omvende sig og acceptere Jesu Kristi Evangelium. Gennem Profeten Joseph åbenbarede Herren dette betydningsfulde princip:

„Derfor befaler jeg dig at omvende dig. Ja, omvend dig, at jeg ikke skal slå dig med min munds ris, med min vrede og min harme, og dine lidelser blive svære – hvor svære ved du ikke, hvor gruelige ved du ikke, ja, hvor tunge at bære begriber du ikke!

Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg.

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødt fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk.

Dog, ære være Faderen, jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn.“ (L&P 19:15–19.)

Kun hvis vi forstår dette fuldt ud, kan vi fatte betydningen af Frelserens forsoning i vort personlige liv. Han har betalt prisen for vore synder. Den er betinget af vor omvendelse, vor antagelse af Ham og Hans Evangelium og vor efterlevelse af Hans bud.

Hele den evangeliske plan bliver til et fast punkt, når vi forstår det ansvar, vi har for at tage imod Evangeliet. Derved og derigennem kvalificerer vi os til alle forsoningens velsignelser. Har vi én gang opnået det, vil udfordringen for De Sidste Dages Hellige være at bevare denne omvendelse og ånden i den.

Kong Benjamin forklarer både nødvendigheden og muligheden af at bevare den:

„Og atter siger jeg jer, som jeg før har sagt, at eftersom I er kommet til kundskab om Guds herlighed, eller om I har kendt Hans godhed og har smagt Hans kærlighed og har fået forladelse for jeres synder, hvad der er årsag til så stor en glæde i jeres sjæl, så ønsker jeg, at I skal ihukomme og altid bevare i erindringen Guds storhed og jeres egen in-tethed samt Hans godhed og langmodighed imod jer, uværdige skabninger, og ydmyge jer i største ydmyghed, daglig påkalde Herrens navn og være be-

standige i troen på det, der skal komme, som blev talt ved engelens mund.

Og se, jeg siger jer, at dersom I gør dette, skal I altid være glade og være fyldt med Guds kærlighed, og altid få syndsforladelse; og I skal vokse i kundskaben om Hans herlighed, som skabte jer, eller i kundskaben om det, der er ret og sandt.

Og I vil ikke være tilbøjelige til at forurette hinanden, men til at leve fredsommeligt og give ethvert menneske, hvad der tilkommer det.

Og I vil ikke tilstede, at jeres børn går sultne eller nøgne, ej heller vil I tilstede, at de overtræder Guds love og strides og kives indbyrdes og tjener

Djævelen, som er syndens Herre, og som er den onde ånd, som vore fædre har talt om, han, som er en fjende af al retfærdighed.

Men I vil lære dem at vandre på sandhedens og dydens vej; I vil lære dem at elske og tjene hinanden.“ (Mosiah 4:11–15.)

En skønne dag drømmer vi ikke mere. Vi vil blive kaldt frem for Herrens domstol. Der skal vi stå enten plettet, tilsnudsede og urene, eller vi kan ved at modtage og anvende den store og forunderlige gave til renselse — livets sæbe — stå uplettede, tilgivne og rene for Herren. Næste gang du bruger sæbe, vil du måske også tænke på at rense din ånd ved anvendelse af livets sæbe: Omvendelsens universelle lov.

OMVENDELSE

PRÆSIDENT HENRY D. MOYLE, April Konference 1955

Omvendelse er noget, man ikke kan drive spøg med hver eneste dag af sit liv. Daglige overtrædelser og daglig omvendelse er ikke efter Herrens behag. Som Sidste Dages Hellige ved vi, at i vort liv kan det måske lige nu være aften på den dag, da vi på rette måde kan omvende os.

Udsæt ikke omvendelse. Omvendelse på dødslejet er ikke opfyldelse af loven. Menneskene skal omvende sig og tjene Herren med sundhed og styrke, med legemets og sindets kraft, og give så meget af sit liv, som er tilbage, når han tager imod den tro på Gud, som skaber omvendelsens ånd i os.

Hvis vi underlægger os Hans Ånd, kan vi nu frembringe de gode gerningers frugter, som er til Hans ære. Vi kan se hen til den dag, da enhver af Rigets love vil blive opfyldt, og da alle skal kende Ham, fra den mindste til den største . . .

Kirken tager syndere ind i sit samfund, ikke for at opfostre dem i deres ugudelighed, men for at helliggøre og rense dem fra al uretfærdighed gennem vor godhed mod dem, hvis de omvender sig.

Hvad omvender vi os fra? Følger omvendelse efter overtrædelse af en vilkårlig lov, der påtvinges os af en magt i det høje? Hvorfor spurgte Herren Job: „Hvor var du, da jeg grundede jorden? Sig frem, om du har nogen indsigt!“ De følgende spørgsmål er meget betydningsfulde: „Hvem bestemte dens mål — du kender det jo — hvem spændte målesnor ud derover? Hvorpå blev dens støtter sænket, hvem lagde dens hjørneste?“ (Job 38:4–6.)

Ville Herren have stillet Job disse spørgsmål, hvis Job ikke havde haft en forudtilværelse, hvis der ikke havde været en plan for liv og frelse udarbejdet før jorden blev grundfæstet? . . .

Omvendelse følger overtrædelse af den lov, der kan tilskrives vor egen frie vilje og vort eget valg, en lov, vi i Himmelen indgik pagt om at ville lyde, en lov, som fordi vi accepterede den, gav os det privilegium at komme hertil til jordelivet og udarbejde vor egen jordiske tilværelse, således at vi derigenem kunne gå videre frem til de højere sfærer, som venter os.

Dåb. Dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse, en vigtig, evangelisk ordinans, er afbildet på dette maleri af Robert Skemp.

Dåb

AF PRÆSIDENT PAUL H. DUNN – Det øverste Halvfjerds-råd.

Apostlen Paulus gav os i sit Brev til Romerne en betydningsfuld indsigt i princippet om dåben, da hans skrev:

... vi blev altså begravet med Ham ved dåben til døden, for at, som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt nyt liv.

Thi er vi sammenvoksede med Ham ved en død, der ligner Hans, skal vi også være det ved en opstandelse, der ligner Hans." (Rom. 6:4-5).

Dåben er tegnet på den pagt, menneskene indgår med Jesus Kristus, når de påtager sig Hans navn og bliver lemmer på det åndelige legeme, på hvilket Han er hovedet. Den ældre Alma opfattede dåben som en pagt om at adlyde Faderen. Han sagde:

... så siger jeg jer, at dersom dette er jeres hjertes ønske, hvad har I da imod at blive døbt i Herrens navn som et vidnesbyrd for Ham, at I har indgået en pagt med Ham, at I vil tjene Ham og holde Hans bud, så Han i rigere mål kan udgyde sin ånd over jer." (Mosiah 18:10).

Men det er ikke alt. Dåben er det guddommeligt udpegede middel til at rense sjælen for synd og gøre den egnet for Himmeriges Rige. Sammen med tro og omvendelse, som altid går forud for dåben, og med Præstedømmets myndighed, som altid skal administrere den, danner dåben døren, hvorigennem hele menneskeheden indgår i Kristi Rige.

... ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og Ånd." (Johs. 3:5).

Med disse få, enkle ord, der var talt til Nikodemus, „en jødisk rådsherre“, fremførte Frelseren meningen, måden, hensigten med og nødvendigheden af dåben.

For bedre at forstå betydningen af dåbens princip vil vi undersøge, hvad det er, den står for, og hvilken forskel dåben skulle gøre for deres liv, som accepterer Frelserens plan. Dåben betegner en forandring, en fornyelse, en genfødsel, en begravelse af fortiden samt et ønske og en hensigt om at ville leve i retskaffenhed i fremtiden. Ved udvælgelse af sin handlefrihed bliver mennesket en skabning, der gør fejl. Følgerne af disse fejltagelser kunne meget vel berøve ham den sande glæde ved dette liv og velsignelserne i det kommende. Gennem dåben kan livet blive rensset for fortidens fejltagelser, og man oplever bogstaveligt talt en ny fødsel.

I selve naturen har Herren anvendt princippet om en ny fødsel. Jeg tænker ofte på de visne og udtørrede blade, der om efteråret falder fra træerne, og hvorledes disse samme træer springer ud i en ny fødsel med nye blade det næste forår. Træernes grimme og visne dele er da blevet begravet, og nyt liv dækker jorden.

Princippet med begravelse og ny fødsel kan også observeres i forskellige dele af vort samfund. Det kan illustreres ved forretningslivet. En forretningsmand, som ikke glemmer fejlslagninger og tab og konstant lever i håbet om nutiden og fremtiden, vil snart miste både sit håb og sin tro. Erindringen om fortidens ne-

derlag nedbryder hans tro og drivkraft. Under erhvervskriser, hvor nogle mister hele formuer næsten i løbet af en nat, kan man se dette princip i virksomhed. De, som aldrig har lært at begrave fortiden og begynde på en frisk, lader tanken om det, de har mistet, berøve dem appetitten og søvnen, indtil deres helbred er nedbrudt og deres lod bliver et helvede på jorden. Den forretningsmand, der får succes, er ham, som for altid begraver fortidens fejl og nederlag, og som lever i håbet om i morgen. Store mænd føler en vis beslutsomhed, når de gør nye opdagelser og retter på gamle ufuldkommenheder.

Se blot på Henry Fords erfaringer. Da han stod på toppen af succes, stillede en ven ham dette spørgsmål: „Mr. Ford, hvad ville De gøre, hvis De pludselig mistede alt det, De har bygget op?” Mr. Ford tænkte sig godt om et øjeblik, før han svarede med et glimt i øjet og næven knyttet i fast beslutsomhed: „Giv mig ti år, og jeg vil have bygget det hele op igen!” Jeg tror, at denne udtalelse rummer ånden i Jesu Kristi Evangelium.

Hvor ofte lød ikke Mesterens ord ud over Jerusalems gader: „Gå bort, og synd ikke mere.” Med andre ord: begrav fortiden med al dens synd, fejlslagning og kommen-til-kort, og byg så et nyt liv op. Det er gennem dåbens ordinans, vi gør en ny begyndelse og forpligter os til Kristi livsførelse. Den forandring, der sker ved dåben, kommer indefra. Den snarere følger end ledsager den fysiske og mekaniske dåbshandling. Nephi siger: „... Thi porten, som I skal gå ind ad, er omvendelse og dåb med vand, og da kommer jeres synders forladelse ved ild og ved den Helligånd.” (2 Nephi 31:17).

Mormon giver forklaring på de velsignelser, der følger den fysiske handling: „Og de første frugter af omvendelse er dåb; og dåb kommer gennem tro på at holde budene, og lydighed mod budene bringer syndsforladelse. Og syndernes forladelse bringer sagtmodighed og ydmyghed i hjertet; og som følge af ydmyghed og sagtmodighed kommer den Helligåndens besøg...” (Moroni 8:25–26).

For at menneskene virkelig skulle forstå vigtigheden af dåbens ordinans, kom Jesus fra Gailæa til Jordan for at blive døbt af Johannes. Johannes, som vidste, at Frelseren var uden synd, ville forbyde Ham det, idet han sagde: „Jeg trænger til at døbes af dig, og du kommer til mig!” Hertil svarede Jesus og sagde: „Lad det nu ske; thi således bør vi opfylde alt, hvad ret er!” (Matt. 3:13–15).

Ældste Orson F. Whitney, som har skrevet om dette emne, kommer med en interessant bemærkning: „Der er nogle, som påstår, at Jesu dåb gjaldt for alle, at den svarede for hele menneskeheden og således fjernede nødvendigheden af dåb i alminde-

lighed. Til alle sådanne vil jeg stille dette spørgsmål: Kan I tænke jer et rige, hvor det kræves, at kongen lyder de love, der er oprettet for det lands regering, medens undersåtterne ikke behøver at adlyde dem? Er det ikke langt mere sandsynligt, at kongen – og ikke undersåtterne – ville blive fritaget for den lydighed?

Men Kristi Riges love er upartiske, de stiller samme krav til alle. Sønnen gør ikke andet, end hvad Han har set Faderen gøre; Han kræver heller ikke en lydighed fra menneskene, som Han ikke selv er villig til at gå ind under: „Følg mig”; er Hans missions løsen. Han sagde ikke: „Således må jeg opfylde alt, hvad ret er”. Han anvendte flertalsformen „os” – og det står nøjagtig for det, det betyder.”

Nephi så i et syn Frelserens dåb og forkyndte:

„Og dersom nu det Guds Lam, Han, som er hellig, skulle have behov at blive døbt med vand for at fuldkomme al retfærdighed, o, hvor meget mere behøver vi da ikke, som er uhellige, at blive døbt med vand!

Ved I ikke, at Han var hellig? Men uagtet Han var hellig, viste Han dog menneskenes børn, at Han efter kødet ydmygede sig for Faderen... at Han ville være Ham lydige i at holde Hans befalinger.” (2 Nephi 31:5–7).

Dåben er altså et menneskes vidnesbyrd både for Guddommen og for mennesker, at han tror på den Herre Jesus Kristus, at han ønsker at påtage sig Kristi navn, og at han oprigtigt vil søge at blive Hans oprigtige discipel.

Stående ved Mormons vande sagde Alma:

„... eftersom I nu ønsker at komme ind i Guds fold og kaldes Hans folk og er villige til at bære hindandens byrder, så de bliver lette,

ja, og er villige til at sørge med dem, som sørger, og trøste dem, der har trøst behov og stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder, hvor I skulle befinde jer, ja til døden, så I kan blive forløst af Gud og blive regnet til dem, der hører til den første opstandelse, så I må have det evige liv.” (Mosiah 18:8–9).

Herren sagde gennem profeten Joseph Smith:

„... Alle, der ydmyger sig for Gud og ønsker at blive døbt, som kommer med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, og som vidner for menigheden, at de virkelig har omvendt sig fra alle deres synder og er villige til at påtage sig Jesu Kristi navn, fast besluttet på at tjene Ham indtil enden og virkelig viser gennem deres gerninger, at de har modtaget Kristi Ånd til deres synders forladelse, skal optages i Kirken ved dåb.” (L.P. 20:37).

Gennem forståelse af dåbens ansvar, således som det er blevet åbenbaret gennem tiderne, og ved

at avende princippet i sit liv, bliver mennesket arvinger til evigt liv. Dåben er en hellig ordinans, man ikke må drive spøg med. Den er ikke for de nysgerige eller til at eksperimentere med. Den er for dem, som er villige til at omvende sig, og som er egnede til og ønsker at bære vidnesbyrd i tro på den Herre Jesus Kristus.

I Jesu Kristi Kirke bliver dåben i dag såvel som i fordums tid udført på rette måde, nemlig ved nedsækning. Hvis nedsækning ikke havde været den rette måde, ville Paulus ikke have sammenlignet dåb med begravelse og opstandelse (se Rom. 6:3-5; Kol. 2:12); han ville heller ikke have kunnet se nogen lighed mellem dåb og israelitternes overgang gennem Det røde Hav. (Se 1. Kor. 10:1-2).

Det nye Testamente bærer vidnesbyrd om, at da Jesus var blevet døbt „steg Han straks op af vandet . . .“ (Matt. 3:16). „Men også Johannes døbte i Ænon nær ved Salem, fordi der var rigeligt med vand . . .“ (Johs. 3:23). Mormons Bog beretter videre, at Frelseren sagde: „Og så skal I nedsænke dem i vandet og igen komme op af vandet. Og på denne måde skal I døbe i mit navn . . .“ (3. Nephi 11:26-27).

Selve ordet dåb betyder at nedsænke, og dåben er et symbol på Kristi død, begravelse og opstandelse. . . . idet I blev begravet med ham i dåben, og i den blev I også sammen med ham opvakt ved troen på Guds virkekraft, da Han opvakte ham fra de døde.“ (Kol. 2:12).

Kun de, som har fået myndighed dertil fra Gud, har ret til at døbe. De fordums apostle havde fået denne myndighed overdraget sammen med følgende befaling: „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og den Helligånds navn.“ (Matt. 28:19). Denne myndighed blev givet til andre embedsmænd i den første Kirke, og de døbte på samme måde de omvendte ind i Kirken.

I den periode, vi kalder for Det store Frafald, var der mænd, som påtog sig Guds myndighed og døbte folk ind i deres menigheder. De forstod ikke, at . . . ingen tiltager sig selv den værdighed, men man må som Aron kaldes dertil af Gud.“ (Hebr. 5:4).

Tilsyneladende forstod de ikke, at mennesket ikke selv kan tage sig ret til at forvalte Guds hellige ordinanser. Det er menneskets opgave at berede sig til at modtage den ret fra en, som har fået den overdraget fra Guddommen, og som af Herren får anvisning på at lade den gå videre.

Den 15. Maj 1829 blev myndigheden til at døbe gengivet til jorden. Joseph Smith og Oliver Cowdery kom, under deres oversættelse af Mormons Bog, til et skriftsted vedrørende dåb, hvilket var af stor betydning for dem. Ordlyden gjorde så stærkt indtryk på dem, at de trak sig tilbage til skovene ved Harmony, Pennsylvania, for at tale med Herren om det. Som svar på deres bøn viste Johannes Døber sig og overdrog dem Det aronske Præstedømme, idet han sagde: „I Messias' navn overdrager jeg jer, mine medjenere, Arons Præstedømme, som ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsækning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, før end Levis sønner atter frembringer et offer for Herren i retfærdighed.“ (L.P.13). Kort tid efter døbte Joseph og Oliver hinanden. Igen var dåbens guddommelige ordinans blevet indstiftet på jorden til frelse og ophøjelse for mennesket – men nu var det for sidste gang.

Dette fundamentale dåbsprincip, der blev forkyndt i fortiden, er uændret i dag; det er sandt og vil ikke blive forandret. Ældsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har fået hvervet overdraget med næsten de samme ord, som lød til den oprindelige Kirke: „Gå ud i al verden og prædik Evangeliet for al skabning og handl efter den myndighed, som jeg har givet jer, og døb i Faderens, Sønnens og den Helligånds navn.“ (L.P. 68:8).

Den Helligånds Gave. Ordinansen – håndspåleggelse af dem, som har myndighed – er smukt gengivet i dette maleri af Robert Skemp.

Den Helligånds Gave

AF PRÆSIDENT S. DILWORTH YOUNG fra Det øverste Halvfjærds-råd.

Barnet, som sidder på stolen foran menigheden ved fastemødet, bliver langsomt omgivet af mænd – to, tre eller fire. Disse mænd lægger deres hænder på barnets hoved. På denne måde bliver alle som døbes, både unge og gamle, bekræftet som medlemmer af Kirken og modtager den Helligånd. Ordene er enkle og vigtige: "... og vi bekræfter dig som et medlem i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og vi siger til dig, modtag den Helligånd." Bønnen om velsignelser, som derefter følger, er ikke en væsentlig del af ordinansen, men den er alligevel en vigtig del. Velsignelser gennem Præstedømmet er altid vigtige.

De fleste af dem, der modtager ordinansen, ved hvad det vil sige at blive bekræftet som et medlem i Kirken, men de ved ikke, hvad det vil sige at modtage den Helligånd, ej heller kan de fatte, hvorledes velsignelser kommer ved at besidde den. De fleste af dem, der modtager denne velsignelse, som i sig selv er uvurderlig, oplever ingen sensation i det øjeblik, de modtager den. Hvis de forventer en tilkendegivelse, bliver de ofte skuffede.

I de fleste kristne menneskers tankegang begynder kendskabet til den Helligånd ved Kristi dåb. Bibelens bog er så svævende, at man kan antyde, at tilkendegivelsen på dette tidspunkt var i en fugls skikkelse, nemlig en dues. Efter denne tildragelse er de begivenheder, ved hvilke den Helligånd nævnes, vidt forskellige.

Vi læser, at mennesket må fødes af vand og af ånd for at se Guds Rige (Johs. 3:3-5), at Helligånden

vil belære om alle ting og minde apostlene om disse (Johs. 14:26), at Kristus bekræftede Helligånden på sine apostle (Johs. 20:22), at Helligånden viste sig som ildtunger og bevirkede at apostlene talte i tunger og profeterede (Ap.G. 7:55), og at Ånden ledede Filip og tog ham bort (Ap. G. 8:29, 39).

Ved disse forskellige lejligheder ser man den Helligånd som Meddelelsen, men det gøres ikke klart, hvorledes Ånden kan fungere i så vidt forskellige tilfælde. Gennem åbenbaring i vore dage har Herren forklaret Faderens, Sønnens og den Helligånds fysiske natur.

„Faderen har et legeme af kød og ben, lige så følbart som et menneskes. Ligeså har Sønnen. Men den Helligånd har ikke et legeme af kød og ben, men er en person, der består af ånd. Om dette ikke var tilfældet, kunne den Helligånd ikke bo i os.“ (L&P 130:22.)

Forskellen er „tabernaklet“. De er alle **en** i hensigt, magt og ære henhørende til Guddommen. Faderen og Sønnen har legemer af kød og ben. Dette kan vi forstå, da vi selv har legemer af kød og ben, og selv om vi ikke kan fatte et celestialt opstanden legemes herlighed, kender vi på en måde kød og bens bestanddele og form. Vi kan ikke nær så nemt forestille os et åndeligt væsen, men vi ved, at det er en særlig slags person. Hvordan kan vi forestille os, at et åndeligt væsen bor i os, opfylder os, varmer os, og bærer vidnesbyrd for os om Kristus? Alle disse ting kan den Helligånd gøre, og når vi er i fuld harmoni med Ham, gør Han det.

Alle, som bliver døbt, gives den Helligånds Gave, men hvorledes kan det være, at Han kan bo „i os alle“ på samme tid? Han er et væsen, og derfor må han personligt besøge os en ad gangen, men Han er i besiddelse af en umådelig magt, gennem hvilken Han påvirker menneskene. De mennesker, der har krav på at modtage denne magt, vil føle den og vil modtage.

Ånden udsender sandheden – hele sandheden – på mange forskellige sprog og til mange steder på samme tid. En person kan belæres om en altomfattende sandhed (Læs om Joseph Smiths syn som er nedskrevet i Lære og Pagter afsnit 76), eller han kan

blive inspireret til at vide, hvad han skal gøre med hensyn til et personligt spørgsmål.

Det er nok for os at vide, at Han er den Helligånd – et af de tre Væsner, som udgør Himmelsens Øverste Præsidentskab.

Mose Bog fortæller hvorledes Adam „... blev ført bort ved Herrens ånd, og han blev ført ned i vandet og sænket under vandet og bragt op af vandet. Og han hørte en røst fra himmelen sige: Du er døbt med ild og med den Helligånd. Denne er Faderens og Sønnens vidne fra nu af og for evigt. (Moses 6:64, 66.)

Efter dette erklærede Gud, at Adam var en Guds søn og tilføjede: „... og således kan alle blive mine sønner“. (Moses 6:68.)

Den dag grundlagdes ligeledes Guds fremgangsmåde – at tale gennem den Helligånd: „Og Gud Herren kaldte på menneskene overalt ved den Helligånd og befalede dem at omvende sig“. (Moses 5: 14.)

Vi ser, at det fra begyndelsen af Evangeliets forkyndelse blev fastlagt, at den Helligånd skulle vidne.

Herren forkyndte ustandseligt Evangeliet på denne måde, undtagen i de tilfælde, hvor Han personligt bragte sit budskab. Han fastholder denne skik eller måde at meddele sig på i disse dage.

Faderen og Sønnen talte til Joseph Smith. Sønnen sendte Moroni, Johannes Døbernen, Peter, Jakob og Johannes, Moses, Elias og andre for at bringe budskaber og overdrage magt, men vejledningen til Kirken og læresætningerne blev åbenbart ved den Helligånd, som „hviskede“ til profeten. Ordene – ideerne – kom til hans forstand gennem Ånden, og profeten dikterede dem i sit eget sprog.

Åndens gaver blev i fordums tid forklaret af Paulus (læs 1. Kor. 12–13). I vore dage er nogle af dem blevet givet os som følgende: Nogle er det gennem den Helligånd givet at vide, at Jesus Kristus er Guds Søn; andre gives det at tro på deres ord; og atter gives det nogle at forstå de forskellige nådegaver; andre at kende forskel på kraftige gerninger, om de er af Gud eller ej; nogle gives visdomsord; andre gives kundskabs ord; andre er det givet at have tro til at blive helbredt og andre tro til at helbrede; andre gives det at gøre kraftige gerninger; nogle at profetere; andre at kende forskel på ånder; nogle at tale i tungemål og andre at udlægge tungemål (se L&P afsnit 46). Ud fra denne erklæring lærer vi, at Åndens mange gaver er vidt fordelt blandt de trofaste, men de er alle udsendt og kontrolleret af den Helligånd.

En dag i 1839 spurgte De forenede Staters præsident Joseph Smith om, hvilken forskel der var mellem hans Kirke og de andre daværende kirker. Josephs svar var:

„... vi er anderledes i den måde, hvorpå vi døber og i overdragelsen af den Helligånd ved håndspåleggelse. Vi var af den opfattelse, at den Helligånds Gave indeholder alle andre vigtige ting, og vi fandt det unødvendigt at bruge mange ord i vor forkyndelse af Evangeliet til ham.“ (Documentary History of the Church, Vol. 4, p. 42). Hvis dette er forskellen, så er medlemmerne af Kirken ledet af den Helligånd, og medlemmer af andre kirker er ikke. Dette er en foruroligende erklæring for dem, der har en anden tro. Men den er mindre foruroligende end den erklæring, som blev givet til den unge Profet, da han blev fortalt (idet der taltes om kirkerne) ikke at tilslutte sig nogen af dem, thi „... de drager nær til mig med læberne, men deres hjerter er langt fra mig. De lærer sådanne lærdomme, som er menneskebud og har gudfrygtighedens skin, men fornægter dens kraft.“ (Joseph Smith, 2:19).

Vi bekræfter, at den Helligånd bærer vidnesbyrd til dem, der ikke er medlemmer af Kirken, når de søger at kende sandheden. Moroni siger dette klart i

det 10. kapitel i Moroni i Mormons Bog. Men den Helligånd vedbliver ikke med dette, hvis de forkaster vidnet. Hans formål er at vidne om sandheden. Den grundlæggende sandhed er, at Gud Faderen og Hans Søn Jesus Kristus er ophøjede Væsner af kød og ben; at Sønnen blev befaleet at danne en jord og blive dens Frelser; at Sønnen blev korsfæstet og døde for verdens synder men opstod og blev ophøjet til Hans retmæssige stilling som kongernes Konge og herrernes Herre; at Han flere gange har oprettet sin Kirke og sit Rige på jorden, men at Han har tilladt handlefriheden at råde og har givet Satan frihed til at friste menneskene; at Kirken blev bortdrevet fra jorden, og at den nu for sidste gang er blevet genoprettet for at berede Hans andet komme, hvor Han skal regere i det tusindårsrige, der er profeteret om. Gennem Hans magt vidner den Helligånd om disse ting i menneskenes hjerter.

Idet Han fungerer som en udsending fra Jesus Kristus, vidner Helligånden om sandheden i hjerterne på alle, som vil lytte til den; Han leder den søgende til Evangeliets sandhed, og de, der har fået den Helligånds gave, har Hans indflydelse i deres daglige liv.

De, der er i besiddelse af denne store gave, kan bede om hjælp i deres daglige aktiviteter og i deres finansielle, forretningsmæssige, sociale og religiøse anliggender, og hvis de er retfærdige, vil sandhedens Ånd lede dem i deres retfærdighed. Gennem Hans magt har medlemmer af Kirken modtaget herlige åbenbaringer.

Mange mennesker er blevet vejledt i at vælge en ægtefælle, i deres familieforhold eller deres finansielle forhold. De er blevet advaret om kommende farer, og gennem disse advarsler har de været forberedt til at hindre disse. De har set deres syge blive raske ved Præstedømmets velsignelser gennem den Helligånds Gave, og den blide trøstens og håbets ånd har lettet sorgens og dødens time for dem. Evighedens hemmeligheder er blevet åbnet for de trofaste, idet deres forstand er blevet præget af åbenbaringer om sandheden, ikke kun som den er, men også som den skal blive.

Dette er i sandhed den „Trøster“, som Herren lovede, da Han sagde, at Han ville sende „Trøsteren“, som vil lede os til sandheden.

Når vi har forstået den Helligånd og Hans stilning i det himmelske Præsidentskab, såvel som de forskellige gaver, der kommer fra Ham, kan vi se, at hver af de begivenheder, der omtales i begyndelsen af denne artikel, viser forskellige tilfælde ved hvilke Ånden blev tilkendegivet.

Måske vil det være godt for os at høre om den

interesse Brigham Young gav udtryk for, idet vi kan tage hans advarsel til eftertanke:

„En herre spurgte mig, hvorledes jeg ledede folket gennem åbenbaring. Jeg lærer dem at leve således, at åbenbaringens Ånd kan gøre det klart for dem, dag efter dag, hvad deres pligt er, således at de er i stand til at lede dem selv. For at modtage disse åbenbaringer er det nødvendigt folket lever således, at deres ånder er så uskyldige og rene som et blankt stykke papir, der ligger på bordet foran forfatteren, parat til at modtage ethvert tegn, som han vil sætte på det. Når De ser grådige og begærlige Sidste Dages Hellige, tror De da, at deres forstand er i en sådan tilstand, at der kan skrives derpå med åbenbaringens pen? Når mennesker vil leve således at åbenbaringens Ånd kan være hos dem dag efter

dag, da er de på deres pligts sti; hvis de ikke lever efter denne regel, da lever de under deres pligt og rettighed. Jeg håber og beder at vi alle må leve op til vore retfærdigheder. Amen." (Journal of Discourses, Vol. 2, June 3, 1866, pp. 240-241).

I en drøm, i hvilken Brigham Young besøgte Joseph Smith, gav profeten Joseph ham følgende vejledning:

„Joseph trådte henimod mig, han så meget alvorlig ud, men dog venlig, og sagde: „Sig til folket at de skal være ydmyge og trofaste og bevare Herrens Ånd i sig, og den vil lede dem på den rette vej. Pas på ikke at bortvise den lille stille stemme; den vil belære dem om, hvad de skal gøre, og hvor de skal gå; den vil bringe Rigets frugter. Sig til brødrene, at de skal holde deres hjerter åbne for overbevisning, således at deres hjerter vil være rede til at modtage den Helligånd, når Han kommer til dem. De kan kende Herrens Ånd fra alle andre ånder. Den vil hviske fred og glæde til deres sjæl; den vil borttage ond-

skab, had, strid og alt ondt fra deres hjerter, deres hele ønske vil være at gøre godt, at frembringe retfærdighed og opbygge Guds Rige. Sig til brødrene, at hvis de vil følge Herrens Ånd, vil det gå dem godt. Sig til folket, at de skal bevare Herrens Ånd i sig, og hvis de vil gøre dette, vil de finde sig selv, ligesom de blev organiseret af vor himmelske Fader, før de kom til verden. Herren organiserede den menneskelige familie, men de er alle uorganiserede og i stor forvirring."

„Joseph viste mig derefter det mønster, hvorefter

ter de var i begyndelsen. Dette kan jeg ikke beskrive, men jeg så det, og jeg så, hvorledes Præstedømmet var blevet borttaget fra jorden, og hvorledes det skal sammenfattes, således at der vil være en uafbrudt linie fra Fader Adam til hans sidste efterkommere. Joseph sagde derefter. „Sig til folket at de skal bevare Guds Ånd i sig og følge den, og den vil lede dem på den rette vej.“

Måske vil de Sidste Dages Hellige ud fra disse to begivenheder forstå betydningen af at lære at leve efter den Helligånds tilskyndelser. ○

„Vi tror på Gud, den evige Fader, på Hans Søn Jesus Kristus og på den Helligånd.“ (Første trosartikel).

„Faderen har et legeme af kød og ben, lige så følbart som et menneskes. Ligeså har Sønnen. Men den Helligånd har ikke et legeme af kød og ben, men er en person, der består af ånd. Om dette ikke var tilfældet, kunne den Helligånd ikke bo i os.“ (L & P 130:22).

„Da pinsedagen var kommet, var de alle samlede med hverandre. Da lod der med et fra Himmelen en susen som af et vældigt åndepust, og den fyldte hele huset, hvor de sad.

Og der viste sig for dem tunger som af ild, og de fordelte sig og satte sig på hver enkelt af dem.

Og de blev alle fyldt med Helligånd, og de begyndte at tale i andre tungemål, efter hvad Ånden indgav dem at forkynde.“ (Ap. G. 2:1–4).

„Men nu, da de troede Filip, som forkyndte evangeliet om Guds rige og om Jesu Kristi navn, lod de sig døbe, både mænd og kvinder.

Ja, Simon kom også selv til troen, og efter at han var blevet døbt, holdt han sig stadig til Filip; og da han så tegn og store undergerninger ske, var han ude af sig selv af forbavselse.

Da apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde taget imod Guds ord, sendte de Peter og Johannes derhen,

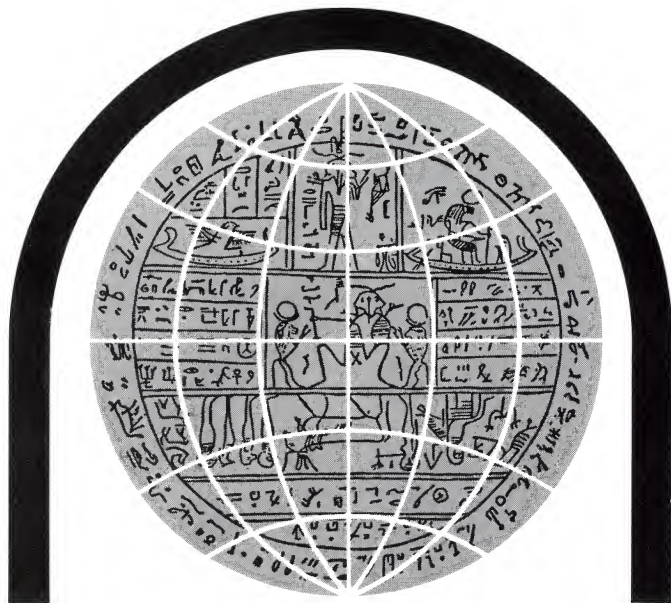
og da de var kommet derned, bad de for dem om, at de måtte få Helligånden;

thi den var endnu ikke faldet på nogen af dem, men de var blot døbt i Herren Jesu navn.

Så lagde de hænderne på dem, og de fik Helligånden. (Ap. G. 8:12–17)

„Et menneske kan få den Helligånd, og den kan neddale på ham og dog ikke forblive hos ham.“ (L & P 130:23)

„ . . . den Helligånd . . . er en Guds gave til alle dem, der flittigt søger ham såvel i fordums tid som på den tid, da han åbenbarer sig for menneskene.“ (1 Nephi 10:17).

VERDENS-KONFERENCE OM OPTEGNELSER

AF DOUGLAS D. PALMER

Når besøgende fra hele verden ankommer til Salt Lake City i august 1969, vil de opdage, at Verdens-Konferencen om Optegnelser vil have udviklet sig til en slags „Forenede Nationer.“ Konferencen vil dreje sig om „Beskyttelse af optegnelser i en usikker verden“ og vil trække tusinder af arkivarer, historikere, regeringsembetsmænd, microfilmarbejdere, sociologer og utallige andre, som har med optegnelser at gøre, til Utah. Konferencen er planlagt til den 5.-8. August 1969, i Salt Palace, Salt Lake City, Utah's hypermoderne kongres-center, som har kostet 19 millioner dollars.

Konferencen skal afholdes i forbindelse med Genealogical Society's diamant-jubilæum (75 års jubilæum). Foreningen, en gren af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, vil være vært. Men de grupper, som planlægger og samordner konferencen, rækker langt ud over Fore-

Broder Howard W. Hunter, præsident for Genealogical Society og broder Theodore M. Burton, vice-præsident for Foreningen. (Deseret News Photo)

ningen. „Vi er ivrige efter, at denne konference skal omfatte det arbejde, som folk der har med optegnelser at gøre over hele verden, udfører,“ sagde Ældste Theodore M. Burton, vicepræsident for foreningen. Ældste Burton bemærkede, at konferencen har til formål at „fremme samarbejdet mellem folk i hele verden med henblik på at bevare, microfilme og beskytte værdifulde optegnelser.“ Hvis disse optegnelser ikke beskyttes, kan de gå tabt, blive ødelagt, brænde eller gå til grunde på grund af manglende omsorg.

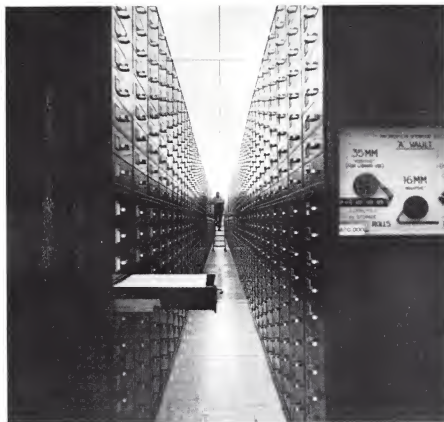
Et af de mest synlige beviser på Foreningens omsorg for bevarelsen af optegnelser er den uhyre store klippehvelving i Granite Mountain i nærheden af Salt Lake City. De besøgende ved konferencen vil få mulighed for ved selvsyn at se det arbejde der udføres i klippehvelvingen, som ligger i Little Cottonwood Canyon, omkring 35 kilometer sydøst for Salt Lake City.

I disse enestående lagerlokaler opbevares millioner silder optegnelser. Gennem et udstrakt microfilm-program laves der kopier af originale dokumenter i vidtstrakte områder af verden til deponering i klippehvelvingerne.

Projektet er et af de mest aktive og omfattende programmer, man nogensinde har kendt, og er blevet et af Foreningens vigtigste arbejder. For stadig at bygge videre på den kæmpemæssige samling er microfilm-fotografer dagligt beskæftiget med at filme dokumenter mange steder i verden. Optegnelserne indbefatter skøder, skifteprotokoller, ægteskabspapirer, begravelses-optegnelser, kirkebøger og andre bøger og værker, der skønnes at være af værdi. Næsten en halv million ruller behandles hver måned i moderne film-forarbejdningsapparater i klippehvelvingen. Microfilmene oplages under ideel temperatur og fugtighedskontrollerede forhold i uhyre store hvelvinger, der er udhugget under hundrede af fod massiv granit.

Bob. R. Zabriskie, der planlægger og samordner Verdens-Konferencen, rapporterer at interessen er stigende for hver uge, efterhånden som konferencen kommer nærmere. Meget af denne interesse blev skabt, da flere hundrede mennesker fra hele verden samledes i Salt Lake City til en banket, hvor der planlagdes møder og andre begivenheder der er beregnet til at sætte august-konferencen i gang. Blandt disse gæster var Karl Friedrich von Frank, en kendt østrigsk genealog.

Kendte bibliotekarer, historikere og arkivarer vil fremvise særlige artikler ved konferencen. Det ventes, at mange microfilm-selskaber, film-fabrikker og fabrikker af mange andre artikler, som f.eks. kameraer og datamaskiner, vil udstille deres produkter. ○

Billedet viser den store klippehvelving i Little Cottonwood Canyon fra siden. (Foto af Jerry Harvey)

Microfilm-lager i klippehvelvingen. (Foto af Jerry Harvey)

Disse medlemmer af Kirken er meget interesserede i forskning. Disse microfilmfremvisere findes i Genealogical Society's bibliotek. (Foto af Lorin Wiggins)

Tro

AF ÆLDSTE DELBERT
L. STAPLEY

Hav tro på livet og dets formål, vid at Gud har bestemt og planlagt det til vores glæde og lykke. Lev hver dag på en vis og frugtbar måde.

Hav tro på Kristus, vor Herre, som Guds Søn, den eneste avlet i kødet af Faderen, som er fuld af nåde og sandhed.

Hav tro på at Han er barnet fra Bethlehem, sådan som det er berettet af Evangeliets skribenter.

Hav tro på at Jesus er fredens og frelsens ophav for hele verdens folk.

Hav tro på Evangeliets plan om frelse, ophøjelse og herlighed.

Hav tro på Hans mageløse kærlighed ved at give sit liv som sonoffer for at løskøbe menneskenes sjæle fra gravene.

Hav tro på at Han er vor Forløser, Frelser og Gud, at der ikke er givet menneskene noget andet navn under himlene, ved hvilket de kan blive frelst.

Hav tro på Hans jordiske gerning og guddommelige lærdomme, som leder til glæde og lykke i livet.

Hav tro på Hans opstandelse og opstigen til herlighed, og at Han nu sidder ved Gud Faderens højre hånd.

Hav tro på, at Han gennem opstandelsen brød dødens bånd, og at legetets opstandelse gælder for hele menneskeheden.

Hav tro på det første syn i denne uddeling.

Hav tro på at Gud Faderen og Hans Søn, Jesus Kristus, personligt viste sig for drengen Joseph Smith og åbenbarede sig for ham.

Hav tro på Joseph Smith som en sand Guds profet, kaldet som vogter i denne tidernes fyldes uddeling.

Hav tro på Guds Rige og Kirke, oprettet af Herren gennem Joseph Smith.

Hav tro på fortsat åbenbaring. Hav tro på alt hvad Gud har åbenbaret. Hav tro på, at Han vil åbenbare mange store og vigtige ting angående sit arbejde og Rige.

Hav tro på Præstedømmets autoritet, vidende at Herren har sagt: „Thi den, der modtager mine tjenere, modtager mig.“ (L. P. 84:36).

Hav tro på Guds kraft og på helbredelsens og miraklernes gave.

Hav tro på Biblen som Guds ord.

Hav tro på Mormons Bog og dens inspirerede budskab om sandhed og tro.

Hav tro på Lære og Pagter og på dens lærdomme, som gælder for vor tid og dag.

Hav tro på Den kostelige Perle og dens værdifulde oplysninger og lærdomme fra to af Guds udvalgte profeter — Abraham, de trofastes fader, og Moses, den store lovgiver.

Hav tro på jeres arv som efterkommere af Abraham, at I tilhører Israels Hus og er forjættede børn og arvinger.

Hav tro på vores elskede Præsident, David O. McKay, som ikke alene er Kirkens præsident, men også profet, seer og åbenbarer for Kirken og for verden i dag.

Hav tro til at bede for ham og oprethold ham i hans høje kald og position.

Hav tro til at være ydmyg, tro, og tvivl ikke.

Hav tro til at modtage og adlyde sandheder, principper og ordinanser i Kristi Evangelium.

Hav tro til at tilsidesætte dine egne synspunkter og personlige ønsker for at udføre Guds vilje med tillid og godt arbejde.

Hav tro på værdien af tjeneste og vær villig til at hellige din tid, talenter og gaver til opbygningen af Riget og til velsignelse for menneskene.

Hav tro til at være ærlig, sanddru, kysk, godgørende, retskaffen og til at gøre godt mod alle mennesker.

Hav tro på, at Gud vil velsigne og belønne de trofaste, som elsker Ham og tjener Ham i retfærdighed og sandhed indtil enden.

Ens virkelige jeg!

I begyndelsen skabte Gud mennesket i sit eget billede, og gav ham hans handlefrihed, så han kunne handle ligesom han ville.

Gud Faderen vidste, at det ville blive en alvorlig prøvelse for nogle af Hans børn, og derfor gjorde Han sig ulejlighed med at oprette uigenkaldelige love i himlen, som ville give os alle ret til tilstrækkelig hjælp, hvis vi ønskede det.

Vi havde alle utallige år under Hans formynder-skab, og modtog således ved eksempel, og påvirket af Himmelske Forældres indflydelse, det nødvendige mønster for uendelig lykke. Vi så tapre børn, åndelige brødre og søstre, bringe glæde, lykke og fryd til vore forældre. Ligeledes så vi de oprørske og hvorledes dette også påvirkede vore kære.

I sin uendelige kærlighed sørgede Gud for, at Hans åndelige børn ikke skulle lades alene som mennesker på jorden. Han vidste udmærket, at et naturligt menneske ville blive en fjende af Gud, med mindre han hengav sig til de tilskyndelser fra ånden, som Faderen vidste skulle være tilgængelige.

Det blev derfor forordnet i himlen, at Guds børn gennem lydighed mod de retfærdige love ville modtage himmelsk hjælp, og ellers ville de aldrig vende tilbage til Hans nærhed.

Det er kun rimeligt at tro, at vor plan om frelse og evigt liv var almindeligt kendt af os da vi var åndelige børn, og den gav os derfor mulighed for at udvikle os og blive som vor Fader, som vi elskede så højt. Man tager fejl, hvis man tror, at rejsen til jorden pludselig blev fremlagt for os lige før vor afrejse til vor jordiske prøvetilstand.

Fra Missionens

Præsidentskab

DON L. CHRISTENSEN

Ligesom alle kloge forældre fastsatte de mål som vi skulle opnå som enkeltpersoner, og opildnede os i håb om at gøre os fuldkomne, således som de var blevet. „Og Gud så disse sjæle, at de var gode, og han stod midt iblandt dem og sagde: Disse vil jeg gøre til mine fyrster; thi han stod midt iblandt dem, som var ånder, og han så, at de var gode. Og han sagde til mig, Abraham: Du er en af dem; du blev udvalgt, før du blev født.“ (Abraham 3:23)

Alle de tapre børn ønskede den jordiske tilværelse, og den var en yderligere uddannelse. „Hvor var du, da jeg grundede jorden? Sig frem, om du har nogen indsigt! Hvem bestemte dens mål — du kender det jo — hvem spændte målesnor ud derover? Hvorpå blev dens støtter sænket, hvem lagde dens hjørnesten, medens morgenstjerneerne jubled til hobe, og alle gudssønner råbte af glæde?“ (Job 38:4-7) Når dette er tilfældet, ville det kun være ret og rimeligt, at vi gør os skikkert til vort jordiske vovestykke. At komme til jorden var ikke noget som vi tilfældigt fik, men derimod noget vi arbejdede for, ja endda gjorde os fortjent til.

Det ville være godt at sammenligne vor førdødelige tilværelse med en universitetsgrad. For at opnå den må man overholde de akademiske krav for at kunne tage eksamen og udøve sit fag. Uden lydighed og tilfredsstillende prøver kan man ikke få sin eksamen. Hvis og når man modtager sin eksamen ville det være uklogt, hvis man vendte sig fra den og famler sig frem på et ukendt område.

Det er tilfredsstillende at vide, at vi har bestået

den førjordiske prøve, ja, har modtaget vor eksamen som berettiger os til et jordisk vovestykke.

Nu begynder dit virkelige jeg at komme frem. De himmelske forældres dybt forankrede påvirkning må vækkes. Dine tapre forfædre i forudtilværelsen vil føles på denne jordiske rejse. Den virkelige karakter, som så samvittighedsfuldt blev lutret i himlen, ligger som en sovende kæmpe med gudlignende muligheder. Det er nu tiden til at rejse os over os selv og udmærke os.

Ikke alene modtager du og jeg retten til at komme til jorden for at modtage det nødvendige dødelige legeme til guddommelighed, men Guddommen følte at vi var værdige til at avle celestiale ånder, ved at skabe et jordisk legeme for dem, gennem den kraft, der var ordineret af Gud.

Hvilket fælles vovestykke, ja, hvilket helligt ansvar er det ikke at modtage guddommelige forældres afkom og have ansvaret for at nære, vejlede og styre så kostelige væsener på rette vej.

Ens ædelhed vil påvirke ens børn. Ens levemåde

vil hjælpe med til at oprette deres stabilitet eller svække deres moral, hvis man er svag i kødet. „Jeg vil ikke forlade mig på en arm af kød, for jeg ved, at den, der forlader sig på en arm af kød, er forbandet.“ (2 Nephi 4:34)

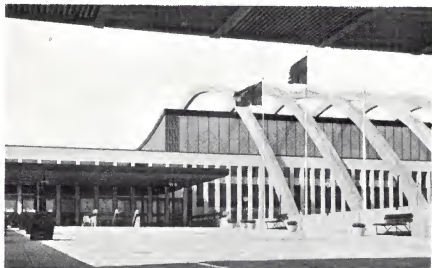
Ens ærlighed eller uærlighed vil ligeledes blive en del af deres karakter, for fader Lehi kendte sikkert sandheden, da han udtalte: „Jeg ved, at dersom I bliver belært om den vej, I skal vandre på, vil I ikke forlade den. Om I derfor er forbandede, se, da efterlader jeg jer min velsignelse, så at forbandelsen kan blive hævet og komme over jeres forældres hoved.“ (2 Nephi 4:5-6)

Ja, I og jeg har modtaget vor eksamen, der berettiger os til kompagniskab med himmelske forældre. I sandhed, vi bør ikke famle omkring på fremmede områder, for Gud har virkelig talt igen i denne forvaltning, og ved retfærdig underkastelse kan man blive og blive ved at være sit virkelige jeg.

Don L. Christensen,
missionspræsident

FESTINORD 1969

25.-29. juni i Borlänge

Maserhallen, idræts-centrum

Hagaskolen, FESTINORD-centrum

En ny vidunderlig, strålende ungdomskonference for hele Skandinaviens ungdom i det sommerskønne Dalarna, i Sveriges hjerte.

Kom til et 4-dages samvær med danse-festival, musik-festival, idræt, udflugt til Siljan, en af Sveriges smukkeste søer, og meget andet dejligt i det gæstfri Borlänge.

VELKOMMEN!

Fødselsdage:

Vi siger til lykke til følgende søskende:

Maren Lang, Aarhus, 85 år den 4. maj.

Gertrud Brocker Nielsen, Esbjerg, 70 år den 6. maj.

Margrethe Jensen, Pilestræde 73, København, 70 år den 7. maj.

Victoria Tidemann Petersen, København, 70 år den 8. maj.

Irma Dahlgren, Sjøelø Boulevard 26, København, 65 år den 8. maj.

Mary Kaiser, Brødrevvej 15, Søborg, 65 år den 12. maj.

Henry Chr. Thomsen, Brønderslev, 85 år den 13. maj.

Jens Chr. Laurids Lundbæk, Esbjerg, 70 år den 16. maj.

Skylda Hendriksen, Enghavevej 180, København, 80 år den 19. maj.

Inger M. Rasmussen, Tonnesvej 43, Amager Gren, 60 år den 21. maj.

Niels Hendriksen, Enghavevej 180, København, 75 år den 24. maj.

Klara Skiby, Frederiksstadsgade 1, København, 70 år den 29. maj.

Ingeborg Nielsen, Flakkebjerg, Slagelse, 75 år den 31. maj.

Bryllup i Amerika:

Tidligere missionær, søster **Carole Hyden**, viedes den 15. november 1963 til George William Amey. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Ordinationer:

København Gren:

15. december 1968:

Jan Birk ordineret til lærer af broder Jens Kristoffersen.

Dødsfald:

Horsens:

Den 28. november 1968 døde søster **Petra Andrea Kirstine Andersen**, 62 år gammel. Æret være søster Andersens mindel

Slagelse:

Den 5. december 1968 døde søster **Helga Louise Mathilda Olsen**, 67 år gammel. Æret være søster Olsens mindel

Stege

Den 4. januar 1969 døde broder **Carl Edmund Hugo Kaiser**, 92 år gammel, og blev begravet den 8. januar. Æret være broder Kaisers mindel

DAB:

Slagelse:

9. november 1968:

Helen Evy Jørgensen, døbt af ældste Leonard Hale, håndspåbyggelse ved samme.

Brian Roland Jørgensen, døbt af broder Børge Grand Hansen, håndspåbyggelse ved samme.

Inge-Lise Jørgensen, døbt af ældste Darryl C. Jenkins, håndspåbyggelse ved samme.

Bente Lis Jørgensen, døbt af ældste Leonard Hale, håndspåbyggelse ved samme.

Horsens:

30. november:

Bothilde Jessine Hansen, døbt af ældste Niels Valentiner, håndspåbyggelse ved samme.

4. december:

Anna Petra Hansen, døbt af ældste Thomas Hughes, håndspåbyggelse ved ældste Niels Valentiner.

Birthe Frømholt, døbt af broder Jan Bjørn Greisen, håndspåbyggelse ved broder Ebbe Rosenkilde.

København Nordre Gren:

13. december:

Lorraine Wendy Collins, døbt af ældste Darrell Folkersen, håndspåbyggelse ved ældste Alva Jensen.

Missionærankomster:

Følgende missionærer er ankommet til den danske mission: 10. januar:

Dana Green fra Rexburg, Idaho, beskikket til at arbejde i Randers.

Robert Kent Marchant fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Næstved.

Ydmygheden

Den som letvindt giver løfter, lægger ikke vægt på at holde dem. Den som betragter alt som let, skal finde alting svært. Derfor synes den kloge at betragte al ting som svært, og af den grund møder han aldrig nogen vanskelighed.

Den kloge trænger ikke sin egen person frem og bliver derfor bemærket. Han hævder ikke sin ret og vinder derfor anerkendelse. Han er fri for selvros, og derfor skattes hans fortjenester. Han lider ikke af forfængelighed og vokser derfor i indflydelse. Han indlader sig ikke i misundelige styrkeprøver, og derfor kan ingen i hele verden kappes med ham. De gamles ordsprog:

„At betragte sig selv som mangelfuld, det er vejen til fuldkommenhed“.

er derfor slet ikke et tomt ord. Alt virkelig Fuldkomment består således deri, at man vender tilbage til ydmygheden.

Lao-Tse (ca. 550 f. Kr.)

Vinterkonferencen i Fyn-Lyllands Distrikt

Konferencen afholdtes i dagene 11. og 12. januar i Odense grens kirkebygning, Lahnsgade 52, og indledtes lørdag eftermiddag med instruktions- og leder-skabsmøder for Søndagsskolen og Primary. Til disse to møder var der henholdsvis 36 og 22 tilstedede.

Kl. 18 afholdtes Præstedømmets lederskabsmøde. Emnet og grundlaget for dette møde var udarbejdet af Ældste Delbert L. Stapley af De Tolvs Råd og havde titlen: "Hvordan man anvender optegnelser og rapporter". Tilstedede var her 18.

Kl. 10 lørdag aften blev der afholdt en Musikfestival under ledelse af distriktsbestyrelsen for G.U.F. Dette arrangement bød på to timers god underholdning af søskende fra 6 forskellige grene i distriktet. De 182 tilstedeværende belønnede under programmet ofte de optrædende med takfaste klapsalver.

Efter denne Musikfestival blev der serveret forfriskninger af Hjelpeforeningen, og der blev tid til en times dans for de unge, inden denne dejlige aften sluttede kl. 23.10.

Søndag morgen kl. 8.30 afholdt man samtidig Præstedømmets møde og et møde for alle kvinder. Emnet og grundlaget for Præstedømmets møde var udarbejdet af Ældste Marion D. Hanks, assistent til De Tolvs Råd, og havde titlen: "Hvordan man lytter". Under dette møde blev der afspillet en båndoptagelse af en samtale mellem Ældste Hanks og en gruppe af Kirkens unge mennesker. Denne optagelse var igennem mødet grundlaget for Præstedømmets medlemmers vurdering af emnet. Tilstedede ved Præstedømmets møde var 66 brødre og missionsnærer.

Ved kvindernes møde, der var arrangeret af Primarys distriktsbestyrelse, var der 42 søstre tilstedede.

Søndag kl. 10 afholdtes formiddagsmødet under ledelse af distriktspræsident Knud B. Andersen. Efter opretholdelse af General-, Missions- og Distriktsautoriteter talte først præsident Karl Blohm fra Distriktspræsidentskabet. Derefter fulgte en violinsolo ved broder Frantz Orla Knudsen, Odense. Næste talere var søster Kirsten Thomsen, der er præsidentinde i Primarys distriktsbestyrelse, og søster Sonja Haupt, der er et Primarybarn. Efter at et meget fint Primary Børnekor havde glædet forsamlingen, talte nu søster Anni Corlitzsen Nielsen, der er præsidentinde i Primarys Hovedbestyrelse i Missionen. Forsamlingen sang nu stående: "Hav tak for Profeten". Medens

dette skete, skiftede man børnetilsynene ud, og derefter talte en tidligere missionsnær, broder Niels Ove Andersen, Odense, samt kvorumspræsident Andreas Søbæk. Efter at broder Frantz Orla Knudsen igen havde glædet forsamlingen med en violinsolo talte til sidst distriktspræsidenten samt derefter præsident Verner Buur fra Missionspræsidentskabet. Præsident Buur talte over emnet: "Som Sidste Dages Hellige bør vi ikke tillade frygten at få overhånd over os".

Tilstedede var 228.

Konferencens sidste møde, eftermiddagsmødet kl. 14, blev også ledet af distriktspræsident Knud B. Andersen. Første taler var præsident Hans Otto Nielsen fra Distriktspræsidentskabet. Efter at Odense Grenskor nu havde sunget, talte først den afgående forstander for Søndagsskolen i distriktet, broder Poul

Andersen, Odense, og derefter talte den nye forstander, broder Poul Erik Buur, Esbjerg.

Nu sang en kvintet fra Aarhus Gren, og broder Poul Andersen, Nordsjælland, der er forstander for Søndagsskolen i Missionen, var næste taler. Forsamlingen sang stående "Priser Profeten", og derefter talte præsident Benny Linden fra Missionspræsidentskabet over emnet: "Dårlig forvaltning af økonomi vil skabe vanskeligheder også for Kirkens medlemmer". Inden Odense Grenskor igen sang, havde søster Marva Christensen glædet forsamlingen med en dejlig, åndelig tale. Sidste taler var missionspræsident Don L. Christensen, der talte over emnet: "Hvordan gudfrygtige forældre kan deltage i Herrens Skaberværk".

Tilstedede ved dette møde var også 228.

K.A.

Nyt tempel i den østlige del af De Forenede Stater

AF ALBERT L. ZOBELL, JR.

Kirken har offentliggjort planer om at bygge et tempel i nærheden af Silver Spring, Maryland, en forstad til Washington, D.C. Grunden ligger i et afsondret område på en høj 120 fod over det omliggende terræn, med udsigt over Washington Rock Creek Park.

I bekendtgørelsen fra Det Første Præsidentskab den 15. november sagde Præsident David O. McKay: "Det er en meget stor glæde for mig at kunne godkende opførelsen af et Herrens Hus i et område, hvor der er så stærkt behov for et tempel."

Templet vil blive bygget på den 57,4 acres store grund, som Kirken købte i oktober 1962 for 850,000 dollars. Stedet, som siges at være det største uudviklede område af sin art i Washington-området, er let tilgængeligt fra tre vigtige lufthavne og jernbaneforbindelser. Ejendomme steder op til til- og frakørselsveje, herunder en omkørselsvej, der har forbindelse med motorvejene til New York, New England, Midtvesten og Syden.

Omkring 238,000 af Kirkens medlemmer, som bor øst for Mississippifloden, i 38 stave og 12 missioner, vil kalde dette "mit tempel". Det er det største antal Hellige i verden, som ikke bør nogenlunde nær ved et tempel. Bygningen vil også

blive en velsignelse for medlemmerne i det østlige Canada og så langt borte som Sydamerika.

Washington-området er rigt på kilde materiale for dem, der søger genealogiske data, de oplysninger som er så nødvendige for at man kan udføre tempelarbejde.

Robert W. Barker fra Kensington, Maryland, Regional-repræsentant for De Tolvs Råd i Philadelphia-regionen (staven i Philadelphia, Potomac, Virginia og Washington), udtalte: "Jeg føler, at alle Kirkens ledere og medlemmer i dette område er glade over Kirkens Første Præsidentskabs beslutning om at bygge et tempel i Washington, nationens hovedstad. Når jeg taler med medlemmerne i min region, opdager jeg, at de unge er lige så begejstrede som lederne. Stavspræsidenterne i de østlige stater er overordentlig glade, fordi de er klar over, at mange af Kirkens medlemmer, som ellers har haft vanskeligt ved komme til andre templer på grund af de lange afstande og store udgifter, nu vil være i stand til at komme til templet."

Washington Templet vil være det sekstende af de templer, der nu er i funktion i Kirken.

Nogle love, som alt for sjældent bliver taget i betragtning

AF RICHARD L. EVANS

I vor bekymring for frihed og lov og lovløshed, og hvad der er eller ikke er lovligt, moralsk eller til-ladeligt, synes der sommetider at være en alt for indviklet beskaffenhed. Den endeløse proces med at vedtage mange love og den endeløse juridiske spidsfindighed og strid, giver et vink om nødven-digheden af noget mindre kompliceret – noget, som alt for sjældent bliver taget i betragtning – endog no-get, som sjældent, om nogensinde, læses eller høres af nogen; noget som De Ti Bud! Skønt de måske ikke dækker alle et moderne livs forviklinger, giver de dog grundprincipperne. „Og Herren steg ned . . . og . . . Han kaldte Moses op på toppen af bjerget . . . Og Moses steg op til Gud, og Herren talte til ham . . . og sagde:

„Du må ikke have andre Guder end mig.“

„Du må ikke tilbede eller dyrke det . . .“

„Du må ikke gøre dig noget udskåret billede“

„Du må ikke misbruge Herren din Guds navn . . .“

„Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!“

„Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig.“

„Du må ikke slå ihjel.“

„Du må ikke bedrive hor.“

„Du må ikke stjæle.“

„Du må ikke sige falsk vidnesbyrd . . .“

„Du må ikke begære din næstes hus, . . . din na-bos hustru . . . eller noget, der hører din næste til.“

„Og hele folket svarede, alle som een: „Alt, hvad Herren har sagt, vil vi gøre . . .“ Men Moses sagde til folket: „Frygt ikke, thi Gud er kommet for at prøve Eder . . . så ikke synder“ . . . Og Herren sagde: . . . „I har selv set, at jeg har talet med Eder fra himme-len!“¹

Der står ingen steder skrevet, så vidt vi ved, at disse principper er blevet ophævet – men der er blot føjet noget til dem. Og til trods for al teknik og alle forsøg på at bekæmpe, opløse eller rationalisere lo-ven, er disse – de bud, som Herren har givet – disse, tillige med andre fra samme kilde – som vil give os en god begyndelse i at løse vore problemer, til at læge hjertesorgerne, til at standse voldshandlinger-ne, til at rense ud i syndens forvirring og til at mildne sorgen i rådvilde menneskers liv. Dette er vejen, dette er det råd, som Gud har givet.

¹ Se 2. Mosebog 19, 20.